

TUYỂN TẬP TRUYỆN ĐẮY ĐỦ NHẤT CỦA CÔ

**Thiên thần là em
Đố tôi! Tôi yêu anh!
Vợ ơi! Anh biết lỗi rồi!**

Vợ ơi!

*Anh
biết lỗi rồi!*

vh

© 2017

VỢ ƠI! ANH BIẾT LỖI RỒI

Tác giả: **Nguyễn Bích Hồng** _ bút danh: **(câycodai)**

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

Lời mở

Chương 3: Anh hùng cứu kẻ thù.

Chương 5: Kẻ phá đám!

Chương 7: Khoảng lãng.

Chương 8: Một ngày vui vẻ.

Chương 9: Kẻ thù trở về.

Chương 10: Ra đòn “hut”.

Chương 11: Kì đà cản mũi.

Chương 12: Móng tay nhọn có ngon mừng toi.

Chương 13: Giân!

Chương 14: Lời hứa!

Chương 15: Kẻ giả mao hoàn hảo!

Chương 16: Sẽ ôn thôi!

Chương 17: Cô bé Thanh Mai.

Chương 18: Kẻ thất bại.

Chương 19: Chú yêu cháu mất rồi!

Chương 20: Khi người ta yêu!

Chương 22 : Ôi cô bé của tôi!

Chương 23: Yêu cũng thật khổ!

Chương 24: Cô bé vung về!

Chương 25: Em có cách rồi mà!

Chương 26: Gao nấu thành cơm!

Chương 27: Bất lực!
Chương 28: Kẻ điên!
Chương 29: Con yêu hai người thật nhiều!
Chương 30: Mít ướt!
Chương 31: Tình yêu và trách nhiệm.
Chương 32: Cô bé Hy – Un.
Chương 33: Điều kì diệu!
Chương 34: Đêm tình yêu!
Chương 35: Anh yêu em nhiều lắm!
Chương 36: Đám cưới hoàn mỹ!
Chương 37: Đêm tân hôn!
Chương 38: Vung về!
Chương 39: Ngủ cùng!
Chương 40: Cô con dâu chẳng ưa nổi!
Chương 41: “Vì con có bầu!”
Chương 42: Mẹ chồng – Nàng dâu!
Chương 43: Dê xồm!
Chương 44: Cô vợ của tôi!!!
Chương 45: Giận hờn!
Chương 46: Kim lòi khỏi bọc!
Chương 48: Tôi đã quên!
Chương 49: “Nhớ nhé anh!”
Chương 50: Người bạn mới!
Chương 51: Kẻ phản bội!
Chương 52: Cái thai làm lỡ!
Chương 53: Lòng ích kỉ!
Chương 54: Khoảng cách!
Chương 55 : “Tôi không bận tâm! Tôi không cần!”
Chương 56: Tôi không thể!
Chương 57: Kí ức!
Chương 58: Tôi đau!
Chương 59: Tôi nhớ vợ!
Chương cuối: “Vợ ơi... Anh biết lỗi rồi!”

Lời mở

Vợ ơi! Anh biết lỗi rồi. Bất kì ai cũng chẳng thể tránh nổi những làm lỡ và hờn ghen ích kỉ khi yêu. Hãy thứ lỗi cho anh, lần này em nhé!

Tôi - một thằng đàn ông đã 32 tuổi, đã có vợ và một cô con gái. Tôi không biết sau khi lập gia đình cuộc sống hôn nhân của bạn có phải là một thiên

đường? Còn với tôi nó chẳng phải là một địa ngục nhưng cũng chẳng phải là một thiên đường! Bởi chẳng có cái địa ngục nào lại cho tôi những phút giây ngọt ngào, lãng mạn, sự sung sướng và cả những khao khát, đam mê mãnh liệt. Và cũng chẳng có cái thiên đường nào lại chứa đựng những nỗi lo sợ, những chông chênh khó khăn, những toan tính cho cuộc sống bộn bề phía trước, hay hơn cả là những hơn ghen ích kỷ và những nỗi lằn đáng tiếc.

Vợ tôi ư? Biết nói thế nào về cô vợ bé bỏng của mình nhỉ? Không phải ngẫu nhiên mà tôi gọi cô ấy là cô vợ bé bỏng đâu, bởi cô ấy bây giờ mới có 20 tuổi. Các bạn đừng ngạc nhiên, tôi cưới vợ khi cô ấy vừa mới tốt nghiệp THPT xong mà. Có nghĩa là tôi hơn cô ấy 12 tuổi và chúng tôi đã cưới nhau được gần 2 năm.

Chương 1: Con nhỏ khó ưa!

- Này chú, chú có thể nhường cho cháu chỗ này được không?

Tôi ngược lên, một con nhỏ mặc đồng phục học sinh, hình như là của cấp III, đeo cặp quai chéo, mái tóc búi lọn nhỏ, phát phơ mấy lọn tóc con, hơi rối. Có lẽ nó vừa đi học về. Con bé vẫn hướng đôi mắt nhìn tôi.

- Nhưng vẫn còn bàn trống mà cô bé! – Tôi đáp, những tưởng rằng con bé sẽ nhận ra và đi tìm chỗ ngồi khác, ai dè:

- Vì còn chỗ cháu mới bảo chú nhường lại bàn này cho cháu chứ. Đây là chỗ ngồi quen thuộc của cháu. Và cháu chỉ muốn ngồi ở chỗ quen thôi.

- Nhưng đây là chỗ duy nhất còn có ổ cắm sạc điện. Chú cần làm việc với cái laptop của chú mà giờ nó lại sắp hết điện. – Tôi hếch chỉ cái laptop trên bàn. Thực ra tôi có thể đứng dậy và nhường lại chỗ này cho con bé, vì tôi cũng chẳng gấp gáp đến độ phải làm việc ngay trong khi đang được ngồi nghỉ tại một quán cà phê yên tĩnh thế này. Nhưng tôi không thích tí nào hay chính xác là tôi ghét cái cách nó nói chuyện và đề nghị tôi nhường bàn. Nếu không phải là quá đáng thì nói thật tôi thấy chẳng ưa gì con nhỏ này.

Con bé vẫn giương đôi mắt nhìn tôi. Thật là, nó một con nhóc cùng lắm là học 11, 12 trong khi tôi đã 30 tuổi đầu. Ấy thế mà nó dám nhìn một người lớn tuổi hơn mình bằng ánh mắt đó. Thật không thể chấp nhận được.

- Chú nói, cháu không hiểu sao?

Ngay lập tức, tôi thấy nó đi đến cái bàn bên cạnh, quăng cặp sách vào ghế một cái “bụp” rồi kéo mạnh một chiếc ghế khác ngồi vào đó. Và tôi nghe thấy rõ mồn một lời con bé lầm bầm: “Đồ ông già nhỏ mọn!” Cái gì? Ông già nhỏ mọn ư? Nếu nó nói là “Thằng cha nhỏ mọn” thì có lẽ tôi chả thấy gì đâu. Nhưng đằng này nó lại bảo tôi là “Đồ ông già”. Nói thật, tôi tuy đã 30 tuổi nhưng ai cũng bảo tôi là trẻ hơn so tuổi và đẹp trai, phong độ hơn khối thằng cha bằng tuổi mình. Vậy mà, con bé đó lại dám kêu tôi là “ông già”, thật chẳng biết nhìn người tí nào. Nhưng thôi, tôi người lớn không chấp trẻ con làm gì.

Tôi nghe thấy tiếng hút nước chùn chụt từ cái bàn bên cạnh. Con gái con đùa chẳng biết té nhị gì cả. Rồi chợt, tiếng ống hút gặp đá rít mạnh. Tôi quay sang nhìn, cốc sinh tố sữa chua của con bé đã cạn sạch trong khi cốc nâu đá của tôi gần như vẫn còn nguyên hay cùng lắm là vơi đi 1, 2 thìa. Con nhỏ bước ra khỏi bàn, túm lấy cái cặp và trước khi rời khỏi nó vẫn không quên tặng tôi một cái lườm cháy da mặt.

Chương 2: Oan gia ngõ hẹp.

Sau ngày đụng độ phải con bé đó, tôi không biết có phải nó độc mồm độc miệng rửa tôi không nữa, mà tôi liên tiếp gặp chuyện bực mình. Nhất là cái chuyện mẹ tôi, bà cứ liên tục càu nhàu tôi chuyện đến giờ này mà vẫn chưa có bạn gái. Nói thật, xung quanh tôi thì không thiếu nhưng khổ nỗi, tôi chỉ mãi miết với công việc, hơn nữa tôi biết họ chẳng thể làm vừa ý mẹ tôi đâu. Bà ấy quá kĩ tính.

- Tối mai, con sẽ đi gặp mặt một người. Đó là con gái một bà bạn cũ của mẹ.
- Gặp mặt? Con không có thời gian đâu!
- Sao lại không? Mẹ không cần biết con bận gì, nhưng việc gặp mặt con phải đi. Con nghĩ, mẹ bỏ bao nhiêu thời gian ra để tìm vợ cho con là rảnh lắm à. Mẹ nói rồi đó.

Đây, tôi quên không nói thêm, ngoài việc kĩ tính ra mẹ tôi còn hơi độc đoán, có lẽ tôi thừa hưởng điều này từ mẹ. Và tất nhiên, tôi phải đi gặp mặt người ta theo sự ép buộc và sắp đặt của mẹ tôi. Đúng 8h tối, tôi có mặt tại khách sạn mà mẹ tôi đã đặt chỗ trước, tay còn phải cầm theo một quyển báo – ám hiệu mà hai bên dùng để tìm ra nhau. Tôi nhìn xung quanh phòng, duy chỉ có một cô gái ngồi đúng bàn mà mẹ tôi đã đặt chỗ trước và đang cúi mũi vào một tờ báo, hình như là hoa học trò thì phải. Tôi đã phải bật cười với ý nghĩ,

cô ta lớn thế mà vẫn còn đi đọc tờ báo dành cho tuổi mới lớn thế ư. Và ngay sau đó tôi tìm được câu trả lời.

- Tôi có thể cùng đọc báo với bạn không? – Đó cũng là ám hiệu mà mẹ tôi dặn phải nói nếu gặp người ta trước.

- Tất nhiên, nếu điều đó làm bạn thấy vui. – Đúng là câu ám hiệu tiếp theo rồi. Tôi khẽ cười vì đã tìm ra người ta dễ dàng, không mất nhiều thì giờ của tôi. Nhưng ngay sau đó, tôi gần như không thể cười nổi. Và con bé đó hình như cũng thế. Sau khi nói xong câu ám hiệu và đặt quyển báo xuống, nó tròn xoe mắt nhìn tôi. Một cái nhìn chẳng mấy thiện cảm gì dành cho tôi.

- Không phải thế chứ! – Tôi chỉ biết thốt lên câu đó.

Con bé nhếch miệng cười khẩy tôi.

- Không ngờ lại là ông! Thật là có duyên gớm!

Sao tôi ghét cái cách nói chuyện của con bé này thế không biết. Nó ở trường không được học cách phải nói chuyện với người lớn tuổi ra sao ư? Tôi thấy khá giận và không muốn phải lãng phí thời gian quý báu của tôi cho một con bé khó ưa này. Bao nhiêu giấy tờ và dự án đang chờ tôi ở nhà. Nghĩ vậy, tôi toan bước đi thì con nhỏ nhanh chân, rời khỏi bàn, chắn trước mặt tôi.

- Sao chú bỏ đi sớm vậy. Mình vẫn còn chưa nói chuyện mà. – Nó cười đầy vẻ thách thức tôi.

- Tôi nghĩ chúng ta không cần phải nói chuyện nữa. Dẫu sao thì cũng biết kết quả rồi.

- Chú đừng vội kết luận thế chứ! Biết đâu đấy, chúng ta lại hợp nhau.

- Tôi không nghĩ thế đâu cô bé ạ!

- Chú không thử sao biết! – Nói rồi con bé trở lại chỗ ngồi bình thản, hớp một hớp nước lọc ở sẵn trên bàn, con bé lại nói. - Dẫu sao thì cả chú và cháu đều đến đây rồi, ngồi lại nói chuyện coi như là cùng ôn chuyện cũ, bổ sung chuyện mới!

Tôi không hiểu ý con bé, chuyện cũ thì tôi hiểu nó ám chỉ việc gì nhưng còn bổ sung chuyện mới là sao? Giữa tôi và nó thì có cái quái gì chứ. Nhưng không hiểu sao tôi cũng quay trở lại bàn. Con bé bình thản lật lật Menu.

- Chú dùng gì?
- Nâu đá.
- Chú có vẻ thích cà phê quá nhỉ! – Nói xong con bé gọi đồ.

Nhìn cái cách nó chọc chọc ngoáy ngoáy cái cốc sinh tố sữa chua làm tôi thấy khó chịu. Chẳng lẽ nó bảo tôi lại chỉ để ngắm cái việc nó đang làm sao.

- Sao chú cứ cau mày nhìn cháu thế? – Tôi giật mình, con bé có mặt ở trên trán nữa à?

- Cháu có nghĩ là cốc sinh tố sẽ ngon hơn thay vì cháu cứ chọc chọc mà không uống không?

- Giống như cái lần ở quán cà phê trước ạ? – Nó bắt đầu ôn chuyện cũ rồi đó.

- Lần ấy thì cháu uống ngon lành quá! – Tôi cố ý giấu cợt nó.

- Cũng nhờ ở chú đấy! – Nó ngược mắt lên nhìn tôi. – Chú có thấy bữa nọ mình quá nhỏ mọn không?

Thật là, cái con nhỏ này nó nói chuyện sao mà khó nghe thế không biết. Tôi hợp một hụm nâu đá, khẽ nói:

- Còn cháu, có biết phải ăn nói với người lớn tuổi hơn thế nào không?

- Có! Nhưng chỉ là với những người đáng kính thôi, còn chú, cháu thấy không cần thiết. – Con nhỏ nói xong, lúc này nó mới hút cốc sinh tố của nó, bình thản như không cần biết nó vừa mới nói gì. Nói thật, tôi chưa lần nào gặp phải một con nhóc không biết điều như thế này. Tôi cố gắng mỉm cười và nói:

- Đó cũng là lí do tại sao cháu không có được chỗ ngồi quen của mình.

- À ra vậy! – Con bé nói mà không thèm nhìn mặt tôi. Hút một hụm sinh tố nữa, nó đứng dậy, mỉm cười. – Có lẽ một lúc nào đó, chú sẽ thấy hối hận vì buổi nói chuyện không mấy khôn khéo dành cho cháu bữa nay. À, bữa nay ta mới ôn được chuyện cũ mà chưa bổ sung được chuyện mới. Chắc sẽ có một dịp khác. Chào chú!

Nói rồi con bé xách cái túi bước ra khỏi khách sạn. Nói thực lúc đấy ngoài thấy khó chịu với con bé ra thì tôi chả hiểu những gì nó nói. Một con nhỏ bày đặt. Tôi nghĩ thế!

Chương 3: Anh hùng cứu kẻ thù.

Tôi về nhà, mang hết cái bọc dọc từ buổi gặp mặt trút lên mẹ tôi - tất cả cũng do cái ý tưởng muốn tôi đi gặp mặt của bà mà ra.

- Sao về sớm vậy con? Thế nào? Có gặp được cô ấy không?

- Có, đến cái là con gặp được ngay.
- May quá vậy sao! Thế cô ấy được chứ?
- Hơn cả sức tưởng tượng.
- Thật hả? Bà ấy quả không hề tăng bốc con mình! Thấy bảo cô ấy được cả người lẫn nét đó.
- Mẹ đùa đấy à? Cô ta có mà xấu cả người lẫn nét ý.
- Con nói gì vậy?
- Con không biết mẹ chọn người kiểu gì nữa. Một con nhỏ thù dai, lại còn khó ưa, ăn nói thì khó nghe.
- Vậy sao? Có nhầm không đấy. Bạn mẹ bảo ai cũng khen cô ấy xinh đẹp, dịu dàng mà.
- Tại mẹ chưa gặp cô ta thôi, gặp rồi con nghĩ mẹ còn khó ưa hơn cả con. Chắc bạn mẹ, bà ấy quá tăng bốc con gái mình rồi. Lần sau mẹ đừng bắt con làm mấy cái chuyện vớ vẩn này nữa. Mất bao thì giờ của con. Thôi con về phòng.

Tôi bỏ về phòng bỏ lại mẹ tôi chung hứng ở dưới phòng khách. Nghe những gì mẹ tôi bảo về cô ta mà sao tôi thấy cứ như là một trời một vực vậy. Khéo có mà là hai con người hoàn toàn khác nhau cũng nên. Con nhỏ thì xinh đẹp, dịu dàng nổi gì? Có mà đành hanh, ghê gớm thì có!

Vì con nhỏ đó mà cả đêm tôi chả thể nào vào đầu được mấy cái đề xuất dự án. Thế là bỏ phí cả một đêm làm việc mà đăng nhẽ ra như thường ngày là hiệu quả lắm. Thôi vậy, coi như được một đêm đi ngủ sớm. Tôi leo lên giường và đánh một giấc ngon lành đến tận sáng. Có lẽ cũng phải cảm ơn con nhóc đó, nhờ nó mà tôi mới có một giấc ngủ ngon đến thế.

Tôi lái con SANTAFEB đen đi trên đường. Thật là lạ, có lẽ nhờ được ngủ một giấc ngon lành mà sáng nay tôi thấy người tỉnh táo và sáng khoái lạ. Đường giờ này vẫn còn ít người, tại bữa nay cao hứng thế nào tôi lại muốn đi làm sớm để tạt qua quán cà phê hôm trước. Tôi thích sự yên tĩnh của nó. Chợt tôi nhớ tới con nhỏ, nó từng bảo cái bàn tôi ngồi là chỗ quen của nó, chúng tớ nó cũng hay đến đó. Nhưng một người như nó mà cũng đến cái quán cà phê mà có lẽ chỉ dành cho ai thích sự yên tĩnh và nhẹ nhàng như tôi. Còn nó, tôi nghĩ sự ồn ào, náo nhiệt và sôi động hợp với nó hơn.

Tôi bước vào quán, khá bất ngờ, tôi thấy nó – con nhỏ khó ưa ngồi ngay ở cái bàn quen của nó và đang hướng đôi mắt xa xăm nhìn ra khung cửa kính. Trên bàn con nhỏ là đĩa bánh mì ốp la và cốc sinh tố sữa chua. Có lẽ nó rất

thích món này hay sao mà lần nào tôi cũng thấy nó chỉ chọn uống sinh tố sữa chua. Mà không biết con nhỏ đang nghĩ gì nhỉ, nhìn đôi mắt nó xa xăm thế chắc là phải đang nghĩ cái gì đó đặc biệt và quan trọng lắm. Tôi đắn đo không biết có nên bước vào không. Nhỡ lại đụng độ với con bé ấy thì phiền phức lắm.

Đang suy nghĩ chợt con bé quay ngoắt ra nhìn tôi. Nó tròn xoe mắt, đôi lông mày nó chợt nhíu lại rồi lại dần ra, nó đưa cốc sinh tố lên miệng vừa hút vừa nhìn tôi. Tức không chịu được. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi bước vào và cố tỏ vẻ không thèm bận tâm tới sự có mặt của nó ở đây. Tôi chọn một cái bàn cách xa nó, tít tận trong cùng. Tôi ngồi vào chỗ và gọi đồ rồi mà con nhỏ đó vẫn cứ ngồi nhìn tôi chằm chằm. Thật chả biết vô duyên là gì. Tôi đưa mắt nhìn lại nó, nó liền đưa miếng bánh mì ốp la bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến cứ như là hàm ý chỉ tôi giống cái miếng bánh mì đó vậy.

Đây, nhìn nó vậy ai có thể chấp nhận được nó là một đứa con gái xinh đẹp, dịu dàng như lời mẹ tôi nói chứ. Mà bà bạn của mẹ tôi chắc cũng giống con nhỏ đó. Đúng là mẹ nào con đấy. Tôi vừa nghĩ đến thế thì thấy con nhỏ đứng dậy trả tiền. May quá, thế là tôi cũng thoát được nó. Nhưng không hẳn như tôi nghĩ.

- Ôi thôi chết, cháu quên tiền ở nhà rồi. – Con nhỏ sau một hồi lục lọi khắp túi quần túi áo tá hoả phát hiện ra là nó để quên tiền ở nhà. Bất chợt, tôi bắt gặp ánh mắt cầu cứu của nó. Tôi quay mặt đi, không thèm nhìn và giả vờ như mình đang phải tập trung vào đồ ăn ở trên bàn. Tôi biết con nhỏ đang nhìn tôi dữ lắm, ánh mắt hình viên đạn cũng nên vì tôi thấy gáy tôi nóng bừng mà. Hi, hình như tôi thấy sượng. Mà tẻ thật, từ lúc nào tôi lại đi chấp trẻ con thế này. Nhưng thôi, ai bảo con bé đó có thù oán với tôi chứ.

Đang mỉm cười sung sướng thì tôi phải giật mình bởi tiếng con bé. Nó đứng cạnh tôi từ lúc nào không hay.

- Chú có thể cho cháu mượn tiền được chứ?

Tôi ngược lên nhìn nó.

- Không có tiền mà cũng vào ăn sao cô bé?

- Chú! - Mặt nó nóng đỏ, có lẽ nó đang rất giận. Mặc kệ thôi, tôi chả bận tâm. – Cháu quên tiền ở nhà. Nếu biết không có tiền cháu đã không vào!

Tôi cười khẩy:

- Biết trước thì đã giàu cô bé ạ!

- Thế tóm lại là chú có cho cháu mượn tiền không? – Nó gằn như gắt lên với

tôi. Tôi định quọc lại nó cơ, nhưng thấy mắt nó hình như hơi ươn ướt, tôi lại thôi.

- Được, coi như là mời một người quen vậy. Được chứ! – Nó gật đầu cái “rộp” mới sợ!

Chương 4: Cô gái xinh đẹp!

Tôi vừa trở về nhà đã thấy mẹ tôi hớn hờ.

- Này Lâm, con thật là... Hôm nay mẹ gặp cô ấy rồi, lúc trở bà Thanh đến câu lạc bộ. Trời ơi con bé xinh đẹp, đoan trang thế mà sao con còn chê hả?

- Có phải là mẹ không đó? Con mắt của mẹ tinh tường lắm mà!

- Thì tất nhiên, cô ấy đúng là mẫu cô con dâu mà mẹ hằng mong. Hôm nay, mẹ đã mời gia đình họ cùng dùng bữa với gia đình ta tối nay ở khách sạn Phụng Dư rồi đây.

- Sao mẹ chẳng bao giờ hỏi ý kiến con vậy? Hôm nay con gặp cô ta rồi, và giờ con không muốn gặp nữa. Xúi quẩy lắm!

- Xúi quẩy cái gì hả? Con không lấy được người ta mới là xúi quẩy của đời con đó. Con biết tính mẹ rồi mà, mẹ đã quyết định, 1 là 1.

Thật đúng là trời chẳng bao giờ thương tôi. Một ngày mà phải gặp con bé tới 2 lần, khác nào tra tấn chứ. Lại một đêm lãng phí rồi, cứ thế này tôi đến chẳng còn cơ hội mà thăng tiến nữa rồi. Con bé đáng ghét, không biết nó bỏ bùa mê thuốc lú gì cho mẹ tôi rồi. Phen này, trước mặt bà, tôi quyết làm cho nó lộ cái đuôi cáo.

Mới 7h30 tối, mà tôi và mẹ tôi đã có mặt tại chỗ hẹn. Hẹn người ta 8h thế mà mẹ tôi cứ một mực bắt phải đi sớm vì sợ người ta bảo mình không chu đáo. Trát đất, chưa gọi đồ ăn, ngồi ở đó chắc là để ngắm người ta ăn. Đúng 8h, hai người phụ nữ một trẻ một già tiến tới chỗ chúng tôi. Nói thật, lúc đó tôi gần như không thể tin nổi vào mắt mình, người phụ nữ trẻ ấy quá đẹp. Cô ấy quả là vô cùng đoan trang và dịu dàng trong chiếc váy lụa trắng bó sát người. Cái dáng người cực chuẩn và đẹp. Vòng eo thon nhỏ. Vòng ngực đầy đặn. Và làn da trắng mịn mà. Có lẽ tại căn phòng khách sạn lúc ấy không ít những người đàn ông cũng đang cùng trạng thái ngất ngây như tôi. Nhưng có một điều làm tôi chột tỉnh, cô gái ấy hoàn toàn không phải là con nhóc khó ưa mà tôi gặp. Trời, vậy thì mọi chuyện là thế nào? Không lẽ tất cả chỉ là một sự trùng hợp? Nếu vậy thì hôm qua cô gái xinh đẹp này đáng nhẽ ra phải đến gặp tôi thì lại không đến. Vậy là sao? Ôi! Tôi chả hiểu gì cả!

- Dạ chào bác, chào anh. - Giọng nói thật nhẹ và êm cắt ngang dòng suy nghĩ và lơ tơi lại với thực tại.

- À... ừ... Mời... mời cô ngồi. – Tôi không hiểu tại sao lúc đây tôi lại thiếu tự nhiên đến vậy.

- Bà và cháu ngồi xuống đi! - Mẹ tôi quay sang phía tôi cười tươi - Thế nào, Thanh Trúc đẹp quá phải không? – Tôi chỉ biết gật đầu mà không dám nhìn vào cô ấy. Hình như cô ấy nhận ra sự bối rối của tôi hay sao mà tôi liếc nhìn thấy cô ấy đang khẽ cười. – Mà cháu út đâu rồi? - Mẹ tôi chợt quay sang hỏi bà Thanh.

- Cái con bé đây lúc nào cũng vậy, đang đi trên đường chợt nó kêu có chút việc cần giải quyết, có lẽ sẽ đến muộn.

- Vậy thì chúng ta đợi cô bé đến cùng ăn vậy.

- Thôi không cần đâu, đợi con nhỏ đây thì không biết đường nào mà lần. Thôi chúng ta cứ dùng bữa trước.

Hoá ra gia đình này lại còn có cả một cô con gái nữa. Cô ta tên là Thanh Mai. Chẳng biết có đẹp được như chị không. Đúng là đàn ông tệ thật, suốt cả buổi tôi chỉ nhìn ngắm Thanh Trúc mãi thôi. Công nhận là cô ấy đẹp, không chê vào đâu được. Chưa kể cô ấy hiện giờ còn đang là trợ lý cho một công ty liên doanh với nước ngoài. Mẹ tôi nói đúng, cô ấy đúng là mẫu vợ lý tưởng của rất nhiều người đàn ông, trong đó có tôi.

Chương 5: Kể phá đám!

Buổi ăn tối có lẽ sẽ quả là tuyệt vời đối với tôi nếu như không có sự xuất hiện của một kẻ phá đám - con nhỏ khó ưa. Trong khi mọi người chúng tôi đang say sưa thưởng thức những món ăn và tán chuyện phiếm với nhau thì tiếng lanh lảnh của một con nhóc vang lên:

- Dạ, xin lỗi đã để mọi người phải chờ ạ. – Nó nói mà đưa đôi mắt nhìn tôi vẻ đắc ý lắm. À hoá ra là con nhỏ đó dám giả mạo chị gái để đi gặp mặt tôi. Con nhỏ thật quá quái. Nó mỉm cười với tôi một cái rồi kéo ghế ngồi xuống. Nó và chị đúng là khác nhau một trời một vực. Chị nó thì dịu dàng đoan trang thế kia, trong khi đó, nó - quần tụt, áo đuôi tôm, tóc buộc bông, chân đi giày, cổ đeo vòng chữ thập, tay đeo vòng nhựa đủ màu. Mẹ tôi nhìn nó cũng phải nhú mày. Tôi dám cá là lúc đó mẹ tôi đã liệt kê nó vào danh sách những người không ưng được của bà.

Cả buổi tối tôi mất ngủ vì chuyện hai chị em gái Thanh Trúc và Thanh Mai. Tôi thực sự vẫn không hiểu hành động của hai chị em họ. Không biết chuyện đến gặp tôi là tự ý của con nhỏ hay là có cả sự đồng ý của Thanh Trúc. Nếu

như vậy thì tôi không hiểu cô ấy coi tôi như thế nào và liệu tôi có nên tiếp cận cô ấy không. Nhưng nếu muốn thì chắc chắn tôi sẽ gặp phải sự khó khăn từ cô em gái đáng ghét của cô ấy. Nhức đầu thật!

Tôi đến công ty, ngồi trong phòng làm việc mà mắt tôi không thể nào rời khỏi được cái điện thoại và cái danh thiếp của Thanh Trúc. Tôi đắn đo không biết có nên liên lạc cho cô ấy không? Mà nếu tôi gọi thì biết nói gì với cô ấy. Nếu nói lung tung, hay những điều tẻ nhạt thì chắc chắn tôi sẽ mất điểm trước cô ấy.

- Trưởng phòng, anh đang nghĩ gì thế? - Tiếng cậu Đức làm tôi giật mình. Cậu ta là cấp dưới của tôi nhưng hai anh em khá thân nhau.

- Tôi muốn làm quen với một cô gái nhưng... - Tôi ngập ngừng.

- Thật không đó anh Lâm? - Đức có vẻ vô cùng ngạc nhiên. Cũng phải thôi, từ trước đến giờ cậu ta chỉ thấy tôi ngoài công việc ra thì không nghĩ gì đến chuyện khác, đặc biệt lại là chuyện tìm hiểu bạn gái.

- Cậu đang cười tôi đấy à?

- Hi. – Cậu ta gãi tai – Không phải thế ạ, nhưng lần đầu tiên thấy anh nhắc đến chuyện này nên em hơi ngạc nhiên một tí. Thế anh gặp khó khăn gì à? Có cần em giúp không?

Tôi xem quên mất, thằng Đức cậu ta nổi tiếng có tài của gái ở công ty mà. Còn được mệnh danh là chuyên gia tình yêu nữa. Thế mà tôi lại chẳng nghĩ ra. Đúng rồi, vị cứu tinh của tôi đây rồi!

Theo đúng sự hướng dẫn và giải pháp cậu Đức đề ra, tôi sau bao nhiêu lần hít khí trời, lấy dũng khí mới dám cầm máy ấn số gọi. Đầu dây bên kia một giọng nói nhẹ nhàng, êm du:

- Alo, tôi Thanh Trúc xin nghe.

- Tôi... tôi Hoàng Thiên Lâm đây.

- À, là anh Lâm sao? Anh gọi cho em có chuyện gì không?

- À, cũng không có chuyện gì quan trọng lắm, chỉ là tôi muốn mời cô đi ăn trưa thôi. Cô có rảnh không?

- Vâng, thế cũng được! – Tôi cúp máy mà lòng sung sướng không gì diễn tả nổi. Toát cả mồ hôi hột và đúng là trời còn thương tôi không bị cô ấy từ chối. Nếu mà bị từ chối ngay từ lần đầu này có lẽ tôi sẽ tụt hết cả dũng khí và chẳng bao giờ dám tiếp tục sự nghiệm tán đổ cô ấy mất.

12h trưa tôi hẹn cô ấy ở nhà hàng Pháp. Tôi đến sớm hơn cả giờ hẹn, có lẽ mẹ tôi nói đúng, tôi sợ nếu đến muộn thì mình quả là chẳng lịch sự tẹo nào

thôi thì cứ đến sớm trước cô ấy vậy. Tôi ngồi chờ mà cảm giác cứ nâng nâng khó tả. Tôi tưởng tượng ra một viễn cảnh thật đẹp. Rằng tôi và cô ấy sẽ cùng thưởng thức những món ăn Pháp thật tuyệt. Và cô ấy sẽ thật dịu dàng gấp thức ăn và bón cho tôi. Tôi nhớ mang máng hình như phim Hàn Quốc thường thế. Nhưng sự thật thì lại đau lòng, cô ấy đi cùng em gái của mình. Ôi lạy chúa tôi, giấc mộng của tôi tiêu tan và kế hoạch cưa đổ người đẹp của tôi bữa nay bước đầu đi đến phá sản.

Chương 6: Kẻ phá đám thật sự!

- Dạ chào chú ạ! – Con bé đáng ghét cười toe toét như đẽ trên người tôi.
- Xin lỗi anh, hôm nay tan học Thanh Mai muốn đi ăn cơm hàng nên em rủ nó đi cùng, không biết anh có thấy phiền không? - Tất nhiên là phiền rồi! Tôi gần như chỉ muốn hét lên điều đó. Nhưng không, trước người đẹp làm sao tôi dám nói điều đó chứ. Tôi cố tỏ ra vui vẻ:
- Không sao, được cùng ăn với em là vui rồi. – Tôi vừa nói xong thì con nhóc đáng ghét nhếch mép cười khẩy tôi một cái. Nếu tôi không lầm thì chắc nó đang chửi tôi là đồ dẻo mép cũng nên. – Em và cô bé dùng gì?
- Làm ơn gọi cháu là Thanh Mai! – Tôi gần như chỉ muốn lôi con bé đứng dậy và đuổi thẳng cổ nó đi. Tôi đã cố tỏ ra là lịch sự rồi thế mà nó cứ thích gây chuyện với tôi. Nhưng, nhìn Thanh Trúc thì tôi không nỡ. Tôi sợ mất điểm trước cô ấy mà. Thanh Trúc khẽ cười:
- Con bé nó vẫn thẳng tính thế, anh thông cảm nhé! – Tôi thấy bao cơn giận như nguôi hết. Giá như con bé ấy được thừa hưởng một phần mười cái tính cách dịu dàng và tế nhị từ chị của nó có phải tốt không. Tôi cá là sau này ai lấy phải nó thì đúng là tự chuốc khổ vào thân.
- Ừ không có gì đâu. – Tôi vừa nói xong thì bắt gặp ánh mắt sẫm soi của con nhỏ. Rồi con bé lật dở menu. Trời ơi, tôi quá choáng khi con bé nó gọi món. Chẳng phải là tiệc tiền hay tôi không đủ tiền mang đi mà vấn đề ở chỗ là tôi không nghĩ ba người chúng tôi có thể ăn hết một núi món ăn như thế.
- Cho tôi một đĩa gà rán, một đĩa tôm hùm, một đĩa cơm Pháp, ba phần bánh biza, ba phần chuối rán kem, 1 cốc sinh tố sữa chua, 1 chai rượu vang... (và còn nhiều món nữa mà tôi không nhớ hết) - Gọi xong nó quay sang mỉm cười với tôi mặc dù bị Thanh Trúc huých chân nhắc nhở. – Chú mang đủ tiền chứ? - Lần này thì tôi thấy Thanh Trúc ngượng ra mặt. – Em hỏi trước kéo sợ ăn xong lại bị “cắm” ở đây rửa bát trừ nợ thì chết.
- Cái đó thì Thanh Mai không phải lo, cái quan trọng bây giờ là chúng ta

phải làm thế nào để ăn hết chỗ thức ăn sắp mang ra đây.

- Cái đó thì chẳng phải lo đâu chú ạ. Yên tâm, dạ dày cháu to lắm!

- Thanh Mai! - Lần này thì Thanh Trúc phải lên tiếng, có lẽ cô ấy cũng nhận thấy sự thiếu lịch sự của con bé, một lần nữa cô ấy lại phải quay sang tôi, khuôn mặt xinh đẹp đã có phần xấu hổ. – Anh thông cảm nhé, con bé nó vẫn còn trẻ con!

- Không sao mà, ăn khoẻ thì mới chóng lớn cô bé nhi? – Tôi cố cười quay sang phía con nhóc, ngay lập tức tôi được nhận trả một cái nguyệt dài.

- Công việc của em thú vị chứ? – Tôi cố gắng bắt chuyện với Thanh Trúc. Cô ấy chưa kịp nói gì thì con nhỏ đã xen vào:

- Công việc nào mà chẳng có sự thú vị của riêng nó. Chú hỏi thừa quá đấy!

- Thanh Mai, như thế là bất lịch sự đó!

- Thì thôi vậy!...Em chỉ nói những gì mình nghĩ thôi mà!... – Con bé phụng phịu và tiếp tục chén miếng gà rán của nó.

- Không sao đâu mà Thanh Trúc, anh không để ý đâu!

- Cám ơn anh!

- Có gì đâu! Mà em...

- Này chị ơi! – Tôi chưa kịp nói xong con bé đã lại chặn họng tôi, nó tỉnh queo. - Chị ăn nhiều vào đi chứ, không đói là chiều không làm việc được đâu đấy! - Rồi nó quay sang nhìn tôi cười đều kinh khủng. Cái con bé phá đám này, nó định chơi tôi đây mà.

- Đúng rồi đấy. Em phải ăn nhiều như cô em gái có cái dạ dày to kia kìa.

- Cám ơn chú đã quá khen! Chú có vẻ không được tốt bụng cho lắm nhi?

- Cái gì? – Tôi gần như phát cáu với con bé này. Đấy, xem ai có thể chịu nổi nó chứ. Suốt từ lúc nãy đến giờ tôi đã quá nhẫn nhịn nó rồi. Tôi đã làm gì nó mà nó bảo tôi không tốt bụng chứ. Hay vẫn chỉ là cái chuyện con con tôi không nhường chỗ quen cho nó. Nếu vậy kẻ xấu bụng mới là nó. Ước gì tôi có thể bằm vằm nó ra.

- Chú sao phải nóng thế chứ? Cháu đâu có ý gì đâu!.... - Giọng con bé ngân dài một cách đáng ghét. - Tại cháu thấy suốt từ nãy đến giờ chú chỉ mãi nói chuyện, ngắm chị cháu ăn chứ chẳng thấy chú ăn tí gì. Vì vậy cháu mới nghĩ chắc bụng chú không được tốt cho lắm! – Tôi gần như cứng họng. Nó làm tôi thấy xấu hổ. Chưa bao giờ tôi lại phải đuối lý trước ai, đặc biệt lại là một con nhóc đáng tuổi cháu mình.

- Hi, con bé nhà em nó thế đấy, anh không vắn được nó đâu, nó lí luận kinh lắm!... Mà Thanh Mai, em nghịch thế đủ rồi đó, đừng trêu tức anh Lâm nữa biết chưa.

- Anh đâu mà anh ạ, già thế đáng tuổi chú em thôi! – Ôi tôi đến chết vì tức mất thôi. Cái mồm con nhỏ này có độc hay sao mà nó ăn nói độc mồm độc miệng thế không biết! Nhưng đã đến lúc tôi phải cho con nhỏ này một trận rồi. Nó phá tôi thế là quá lắm rồi. Tôi đang định lên tiếng thì chợt chuông điện thoại Thanh Trúc đổ.

- Alo, vâng tôi biết rồi... - Không biết có chuyện gì mà trông cô ấy có vẻ gấp gáp lắm. – Em xin lỗi, giờ em phải về tổng công ty ngay.

- Sao vậy? Ta còn chưa ăn xong mà.

- Đúng rồi đó chị, em còn chưa ăn xong.

- Ở tổng công ty đang có việc gấp cần giải quyết em phải về ngay. Thôi anh và Thanh Mai cứ ở lại dùng bữa nhé. À phiền anh tí đưa Thanh Mai về giúp em nhé! Em đi đây! – Cô ấy nói xong rồi vội vã đi thẳng chẳng để tôi kịp nói câu gì. Mà không đùa đâu chứ, tôi phải đưa con nhỏ đáng ghét này về ư?

- Chú nghe rõ rồi đây nhé, tí chú phải đưa cháu về! - Việc đưa nó về à? Cái đây tính sau giờ tôi chỉ muốn xử lý con nhỏ vì cái tội phá tôi suốt từ đầu bữa đến giờ. Vì nó mà tôi chẳng thể nào chuyện trò thân mật và tiếp cận được với Thanh Trúc, nó đã phá buổi hẹn hò đầu tiên của tôi. Con nhỏ kia, ta không tha cho mi đâu!

- Này cô bé, tôi nghĩ chúng ta cần nói rõ mọi chuyện. – Tôi nghiêm giọng nói với nó thế mà cái mặt nó cứ cười cười như kiểu tôi đang nói đùa không bằng, rồi nó thản nhiên hút sinh tố, cắn một miếng pizza nhai ngồm ngoàm, hút thêm một hụm sinh tố nữa, nó mới thềm nhìn tôi và nói.

- Nói chuyện hả chú? Cháu và chú thì có chuyện gì?

- Hình như cô bé vẫn còn giận vụ ở quán cà phê lần trước.

- Chú cũng biết à?

- Chú nghĩ thù dai là không tốt!

- Thế chú nghĩ nhỏ mọn, luôn ra vẻ bề trên và chấp trẻ con là tốt hay xấu!

- Ta mà như vậy sao?

- Còn bảo thủ, cố chấp nữa!

- Này Thanh Mai! Đừng thấy người khác nhường nhịn mà lấn tới.

- Hi, cháu đâu có lấn tới gì chú đâu. Vẫn ngồi yên một chỗ mà! Chú nghĩ mình có lực hút lắm sao?

- Chú đang nói nghiêm túc với cháu đó.

- Hi, đây là chú còn cháu thì không! – Nói xong nó đứng dậy, vung vẩy hai cái tay. – Cháu ăn xong rồi, giờ thì về thôi!

Dù trong lòng tức lắm và chỉ muốn cứ thế phi xe thẳng về công ty bỏ mặc nó lại. Nhưng... tôi không thể vì... Thanh Trúc.

- Xe cũng được đấy nhỉ? Mua mấy tiền đó ông chú? – Tôi lặng im không thèm đếm xỉa đến lời nó nói. Mà nghe cách nó hỏi thế có ai muốn trả lời chứ.

- Hừ, người ta câm rồi!

- Này con nhỏ kia, một vừa hai phải thôi chứ! - Lần này thì tôi tức thật sự. – Bây giờ tôi bận, muốn về tự gọi taxi mà về! - Dứt lời tôi leo lên ô tô phóng thẳng mặc cho nó đứng nghệt mặt ra. Có lẽ nó không ngờ tôi lại phản ứng dữ dội thế. Nhưng tôi chịu thế là quá đủ rồi, chưa bao giờ tôi để cho một ai thiếu tôn trọng mình đến thế, con bé này thì lại càng không!

Chương 7: Khoảng lặng.

Suốt cả tuần đấy, tôi không liên lạc gì với Thanh Trúc nữa. Vì tôi biết cô ấy sẽ không thể chấp nhận một kẻ đã bỏ em cô ấy ở lại trong khi cô ấy đã có lời nhờ. Hơn nữa, tôi cá rằng con nhỏ sẽ thêm mắm thêm muối, rồi kêu than, trách móc, chê bai tôi với chị nó, chứ đằng nào nó chịu nói tốt cho tôi. Và tôi trở lại với cái guồng quay công việc của mình, trở lại là mình như xưa - một con người của công việc.

Tôi đi qua quán cà phê “Khoảng Lặng” – chính là cái quán cà phê đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho tôi. Cũng gần một tuần nay tôi chẳng ghé vào đó nữa. Tôi không muốn gặp lại con nhỏ Thanh Mai. Nhưng, hôm nay thật lạ, hình như quán không có khách, vắng teo. Tự dưng tôi muốn vào, không phải chỉ để thưởng thức cốc nâu đá, mà tôi thích cái “khoảng lặng” của nó.

Tôi bước vào, ơ trời, không có con nhóc ở đó, cái bàn quen của nó vẫn trống trơn, im lìm như bao cái bàn khác. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao nữa, tôi đã tiến đến và ngồi cái bàn ấy. Tôi gọi một cốc nâu đá như mọi khi và từ từ thưởng thức nó. Giờ tôi mới để ý, đúng là chỗ này có tầm nhìn thật đẹp. Ngồi ở đây có thể nhìn ra cái bãi đất trống, nói là trống chứ ngập tràn cỏ với hoa dại, nhưng đẹp đến lạ lùng. Có một cái gì khiến cho con người ta thấy khoan khoái đầu óc, thấy muốn hoà mình vào thiên nhiên. Có lẽ bữa trước nhìn thấy con nhỏ hướng đôi mắt xa xăm chắc là nó cũng đang giống tôi lúc này, đang tận hưởng một cảm giác thật lạ.

- Lại gặp chú! – Tôi giật mình bởi cái tiếng lạnh lạnh quen thuộc của một con nhóc mà tôi gần như chẳng thể quên nổi. Đúng là nó, tai hại thật, cứ tưởng được yên bình, không phải đụng mặt với nó cơ.

- Thì quán có của riêng cô bé đâu!

- Cũng phải! – Nói rồi con bé kéo ghế và ngồi xuống. Nó trông tay lên cằm, hướng đôi mắt nhìn ra cửa kính, nơi bãi đất kia. – Chú cũng thấy nó đẹp phải không?

- Ừ.

- Cháu thích cái bàn này cũng vì nó đấy!

- Chú cũng vừa đoán ra điều đó.

- Cháu thích sự bình yên của nó, cả cái khoảng lặng của quán này nữa.

- Nhưng chú nhìn cháu lại nghĩ sự sôi động hợp với cháu hơn!

- Ai cũng nghĩ thế, nhưng đó chỉ là bề ngoài, à mà không, đúng là cháu thích sự ồn ào, náo nhiệt... nhưng đôi khi cũng cần cho mình một khoảng lặng chứ chú! - Lần đầu tiên tôi thấy nó nói chuyện có chiều sâu đến vậy.

Suốt từ lúc đó cho đến khi chúng tôi rời khỏi bàn, chả ai nói gì với ai cả. Nó cứ ngắm cái bãi đất ấy mãi thôi, còn tôi cũng chẳng biết mở lời nó với nó thế nào. Nói thực vụ bỏ nó lại ở nhà hàng Pháp giờ nghĩ lại tôi thấy mình cũng sai. Có lẽ vì vậy mà tôi chẳng thể mở lời được.

- Chú đèo cháu về nhé!

- Hả?

- Thôi coi như cháu chưa nói gì vậy. Thôi cháu về trước đây.

- Khoan đã. Để chú đưa về!

Ngồi trên xe tôi, con bé vẫn lặng im chẳng nói câu gì.

- Có vẻ ai đó đang buồn! – Nó quay sang nhìn tôi với ánh mắt tròn xoe, cứ như là lạ lẫm lẫm. Tôi đưa mắt nhìn lại nó như dò hỏi. Nó quay mặt đi, hướng đôi mắt ra cửa kính xe.

- Cháu chia tay với bạn trai!

“Kít....” - Chiếc xe phanh kít lại, cả tôi và nó đều cúi dụi về phía trước. Nó nhăn nhó:

- Chú sao thế? – Tôi cũng chả hiểu mình sao nữa. Nhưng nói thật là tôi quá sốc, tại sao nó lại có thể nói chuyện đó với tôi chứ. Một kẻ mà có lẽ nó cũng ghét cay ghét đắng như tôi ghét nó vậy.

Chương 8: Một ngày vui vẻ.

- Chú có muốn vào nhà chơi không? – Tôi ngạc nhiên trước lời mời của nó, nhưng còn ngạc nhiên hơn bởi câu nói tiếp theo. – Có chị cháu ở nhà đấy!

- Ý cháu là gì?

- Một tuần rồi, bộ chú không muốn gặp chị cháu sao? Cháu tưởng chú thích

chị cháu? – Tôi lại một lần nữa, ngỡ ngàng không hiểu ý nó. Nó có phải là con nhỏ phá đám mà tôi từng biết không? Rồi tôi cố tỏ ra bình thường.

- Chú nghĩ lúc này chắc chị cháu không muốn gặp chú.

- Vì vụ bỏ rơi cháu ở nhà hàng Pháp tuần trước?

- Ừ.

- Chú yên tâm. Chị cháu không hề biết chuyện đó đâu.

- Gì vậy?

- Chú chậm hiểu thế hả? – Nó nhăn mặt. – Cháu đâu phải là một kẻ xấu tính như chú nghĩ chứ. Cháu không phải là một kẻ thích mách lẻo, chú biết chưa! Thôi tóm lại là chú có muốn vào không? Cho chú 2 giây suy nghĩ và trả lời. Thời gian bắt đầu!

- Có... có... - Tôi không hiểu tại sao lúc đấy tôi lại cuống lên như thế! Và con bé bụm miệng cười lắc lẻo.

- Hi... Cháu biết mà!... Mà này, đây là cháu chỉ trả ơn cho chú vì việc hôm nay đưa cháu về và bữa thanh toán giùm cháu đồ ăn ở quán cà phê “Khoảng Lặng” lần trước thôi. Sau hôm nay, cháu lại trở về là cháu đấy. Muốn tán chị cháu, phải hỏi ý kiến cháu đã!... – Tôi dần thối mặt ra trước những gì nó nói. – Chú không vào à? Đục mặt ra đấy làm gì thế? - Trời, giờ thì đúng là nó rồi – con nhỏ khó ưa mà tôi biết.

Tôi vào nhà với sự chào đón nồng nhiệt của bà Thanh và sự vui vẻ của Thanh Trúc, riêng con nhỏ Thanh Mai, nó đưa tôi vào nhà rồi bỏ thẳng lên phòng, ở li trên đó cho đến khi tôi về cũng chẳng thềm xuống chào một câu. Mà thôi, dẫu sao thì hôm nay tôi cũng biết ơn nó rất nhiều. Không ngờ, tôi lại nghĩ xấu cho nó thế. Tôi thấy tiếc vì mình đã bỏ lỡ hẳn một tuần không liên lạc gì với Thanh Trúc. Cũng may cô ấy không trách gì tôi cả, mà bù lại thấy tôi đến chơi cô ấy với mẹ còn tiếp đãi vô cùng nồng hậu. Nói thật, ngay lúc đó tôi ước gì có thể trở thành rể nhà này!

Hình như bà Thanh đã gọi điện phon cho mẹ tôi rồi hay sao mà tôi vừa về đến nhà đã thấy mẹ tôi mặt mày hớn hờ:

- Con trai, hôm nay mọi chuyện tốt đẹp chứ?

- Ý mẹ là sao?

- Thì còn ý tứ gì vào đây nữa. Bà Thanh vừa điện thoại cho mẹ, bảo con vừa từ nhà bà ấy về. Con đến chơi với Thanh Trúc à?

- Gần như là vậy mẹ ạ. Mà thôi, chưa có gì mà mẹ đã mừng quỳnh như thế rồi!

- Sao không mừng được chứ? Mẹ là mẹ ưng con bé Thanh Trúc rồi đó. Mà mà không lấy được con bé thì liệu hồn. - Mẹ tôi mắng yêu tôi, rồi bà lại tắt

bật với những kế hoạch và dự định cho tương lai mà tôi chắc chắn rằng đã có sự xuất hiện của Thanh Trúc trong đó.

Tối hôm đó tôi đã điện thoại nói chuyện với Thanh Trúc tới gần một tiếng đồng hồ. Tôi không biết tại sao tôi lại có thể nói được nhiều chuyện đến thế, mặc dù chỉ toàn là chuyện công việc mà thôi. Nhưng đâu sao được nghe giọng nói ngọt ngào và êm dịu của cô ấy là tôi vui lắm rồi. Đặc biệt lại không có sự chen ngang phá đám của con bé Thanh Mai. Có lẽ nó giữ đúng lời hứa, thả cho tôi một buổi hôm nay, bắt đầu từ ngay mai nó lại trở về là một con bé khó ưa đối với tôi. Ước gì thời gian ngừng trôi nhỉ!

Chương 9: Kẻ thù trở về.

Tôi đến công ty với tâm trạng vui vẻ và sáng khoái. Tại dư âm của ngày hôm qua vẫn còn tràn ngập trong lòng tôi. Bước vào phòng làm việc của mình, tôi buột miệng hát vu vơ mấy câu hát mà giờ nghĩ lạ, có nghĩ nát óc tôi cũng chẳng thể nhớ nổi chúng là gì, vì lúc đó, hình như tôi hát bịa lời thì phải. Bởi có bao giờ tôi hát hò gì đâu, đi nhậu nhẹt, quán bar, hay karaoke cũng nhiều nhưng có bao giờ tôi cầm mic hát lấy một bài, toàn uống rượu, cở vũ nhân viên mình thôi. Và đặc biệt tôi hát rất tệ. Có lẽ đó mới là lí do chính.

Tôi giật mình bởi tiếng cười khục khặc đằng sau. Là cậu Đức. Tự dưng tôi thấy hơi đỏ mặt. Thẻ nào cậu ta cũng mở lời trêu tôi cho mà xem.

- Sếp... hôm... nay sao... yêu đời thế? - Cậu ta nói mà ngất quăng liên tục chỉ vì vẫn chưa thể nhìn được cười. Tôi nghiêm giọng.

- Cậu đừng có mà buồn cho ai đó nghe. Ai mà biết chuyện này là tôi xử cậu đó.

Tưởng làm căng thì cậu ta sợ, ai dè cậu ta buông một câu mà tôi gần chết đứng.

- Chuyện sếp có bạn gái cả công ty biết còn chả sao, huống chi chuyện sếp hát dở còn con này, chưa kể mới sáng sớm đã ca dao vọng cổ rồi. Sếp nhỉ?

- Cậu! Cái gì mà cả công ty biết hả? – Tôi cố tỏ ra thật nghiêm nghị.

- Sếp bớt nóng, thực ra em cũng chỉ nhờ miệng nói với bà Hoàng béo, ai ngờ, gặp đúng điểm mạnh của bà ấy, thế là bà ấy vắn hết công suất lan tin cho cả tổng công ty. Hi... cũng may là chẳng ai tin.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Phải rồi, ai mà tin được Lâm – công việc như tôi mà lại có bạn gái chứ, dù bề ngoài tôi cực ôn và cũng là một đích ngắm lớn của khối nàng. Tôi không phải tự khen đâu đó. Mọi người nói với tôi thế mà.

- Sếp, thế nào rồi ạ?
- Thế nào là thế nào?
- Thì cô Thanh Trúc của sếp ý. – Thanh Trúc gì của tôi chứ? Nghe cậu ta nói mà cứ như tôi có được người ta rồi không bằng.
- Cũng chưa tiến triển gì nhiều lắm. – Tôi vẫn cố giấu.
- Sếp không phải giấu em. Vừa đến đã thấy sếp mặt mày rạng rỡ thế. Em cá là sếp và cô Thanh Trúc đây hôm qua khá là thân mật đúng không? Hoặc ít ra sếp cũng được gặp gỡ được nhiều với cô ấy. – Cái thằng này. Cứ như là cái gì nó cũng biết ý. Nó đúng là cái thằng dày dạn tình trường. Tôi khẽ gật đầu cười. – Em biết mà.
- Nhưng tôi và cô ấy vẫn chưa thân thiết lắm.
- Thì rồi sẽ thân thiết chứ sao!

Và tôi lại trở thành một tin đồ trung thành của nghệ thuật cua gái – Thành Đức. Bước 1: gửi thông điệp yêu thương. Thế là ngay lập tức, hoa hồng đính kèm thiệp “chúc ngày mới” được gửi đến người đẹp Thanh Trúc. Nhưng hơi kém may mắn, tôi chỉ nhận lại được vồn vện một tin nhắn: “Cám ơn anh”. Và mới chỉ gửi hoa có được 3 ngày thì tôi đã nhận được sự đáp trả gửi đến thẳng công ty thay vì giống tôi gửi đến tận nhà. Cũng là một bó hoa nhé, tôi sung sướng nhưng niềm vui chưa được mấy phút đã bị dập tắt không thương tiếc. Bởi người gửi hoa chẳng phải là Thanh Trúc mà là nhỏ Thanh Mai đáng ghét. Tấm thiệp nó đính kèm vồn vện mấy dòng chữ: “Chú định làm rác nhà cháu đến bao giờ? Chị cháu không thích hoa hồng. Bị dị ứng đó!”

Bước 1 thất bại, tôi chuyển sang bước 2: Tin nhắn ngày mới. Mỗi sáng thức dậy, công việc đầu tiên của tôi trước khi xuống giường là vớ lấy cái điện thoại và hì hục với những mẩu tin nhắn mà cả đêm, trong mơ cũng lằm lằm, cố nghĩ nát óc để có được một tin nhắn thật hay cho ngày mai. Khá khảm hơn lần trước, tôi nhận được một cái mặt cười “^^”. Nhưng cũng chỉ được có 2, 3 hôm tôi lại nhận được một cái tin nhắn từ một số máy lạ. “Chú định làm cái đồng hồ phá đám giấc ngủ của hai chị em cháu đến bao giờ thế?” Tôi đến khóc cũng không khóc nổi. Con bé – kẻ thù của tôi, nó đã trở về rồi!

Chương 10: Ra đòn “hạ”.

Dù kế hoạch 2 bước đầu tiên của “nghệ thuật cua gái – Thành Đức” đã thất bại, nhưng đừng hòng tôi chịu đầu hàng. Cái con bé Thanh Mai kia, đừng

tưởng nó là “em vợ” tương lai của tôi mà tôi sợ nhé. Không đâu, tôi sẽ cho nó phải nhớ đến câu: “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn”!

- Alo, Thanh Trúc à, anh muốn mời lại em bữa trưa được chứ? Lần trước em còn chưa ăn được gì nhiều mà!

- Trưa nay ạ? Em công việc cũng đang nhiều. Nhưng thôi thế cũng được. Vậy lại chỗ cũ hả anh!

- Ừ.

- Vâng, vậy hẹn trưa gặp lại anh nhé! – Cô ấy cúp máy trong khi tôi chưa kịp nói thêm câu gì. Tiếc thật, duy nhất chỉ có mỗi một lần được được điện thoại gần một tiếng đồng hồ với cô ấy còn đâu, tôi và cô ấy chỉ nói chuyện được dăm ba câu là y như rằng “cuộc đàm thoại của bạn” đã kết thúc. Nhưng thôi, trưa nay tôi lại được gặp trực tiếp cô ấy mà. Như vậy cũng tuyệt lắm rồi!

Tôi đến nhà hàng cũng khá sớm. Trong lúc ngồi chờ Thanh Trúc tôi chợt nhớ tới con nhỏ Thanh Mai, không khéo hôm nay nó lại nhõng nhẽo đòi bám đuôi theo chị nó đến đây phá đám tôi thì chết. Nghĩ vậy, tôi mở máy tìm số điện thoại nó rồi ấn gọi. Đầu dây bên kia cái giọng đàn hanh không lẫn đi đâu được:

- Chú gọi cháu có chuyện gì?

- À thì hỏi thăm cháu một chút thôi!

- Chuyện lạ Việt Nam nhá! – Nghe có ghét không cơ chứ!

- Chuyện lạ gì đâu. Thế hôm nay cô bé có muốn đi ăn nhà hàng cùng chú không?

- Bộ hôm nay chú trúng gió sao? – Con bé này, đúng là càng ngày càng khó ưa. - Tự dưng mời cháu đi ăn nhà hàng làm gì?

- Vậy tưởng cô bé muốn ăn nên chú mời thôi. Nếu cô bé không thích thì đề díp sau vậy. Chào cô bé nhé!

Tôi cúp máy thật nhanh, chỉ sợ thêm vài giây nữa nó đồng ý thì chết. Tôi chơi nước chặn đòn nó trước. Để nếu muốn đi ăn cùng chị nó thì nó sẽ không dám đi nữa. Ai bảo tôi mời nó bảo tôi hâm mà, à không trúng gió mới đúng chứ. Tự hả hê với sự thông minh của mình, tôi vui cứ như mở cò trong bụng.

Còn gần 20 phút nữa mới tới giờ hẹn. Đúng là tâm trạng chờ đợi vừa háo hức vừa nóng ruột. Nghĩ về Thanh Trúc, tôi phải công nhận rằng, về bề ngoài của cô ấy rất đẹp, tính cách lại dịu dàng nhưng cô ấy thực sự khó gần hơn tôi tưởng. Cũng phải thôi, cô ấy đẹp và tài năng thế chắc xung quanh cô

ấy có nhiều người theo đuổi lắm, đâu riêng gì mình tôi. Nghĩ vậy, tôi chợt cảm thấy buồn!

Cuối cùng thì kim đồng hồ cũng chỉ 12h. Và Thanh Trúc quả đúng giờ, đưa mắt nhìn ra cửa nhà hàng tôi thấy Thanh Trúc thanh lịch và kiêu sa trong bộ váy công sở. Tóc búi cao càng khiến cô ấy thêm đẹp và đoan trang hơn. Nhưng tôi gần như muốn té ghế bởi theo sau Thanh Trúc còn có con nhỏ Thanh Mai. Nó mặc quần tụt và áo đồng phục, vai vẫn còn đeo cặp. Chắc chắn là nó vừa đi học về. Nhưng sao nó lại đến đây cùng Thanh Trúc chứ. Tôi đã chặn đầu nó thế rồi cơ mà.

Chương 11: Kì đà cản mũi.

- Anh đợi bọn em lâu chưa? – “Không, anh chỉ đợi mỗi em thôi mà, đâu có đợi thêm con nhỏ “kì đà cản mũi” kia.”

- À không! Anh cũng vừa tới thôi!

- Em không biết là hôm nay anh mời cả Thanh Mai đấy, nó bắt tội em phải quay ngược đường phi xe đến trường đón nó.

- Thì hôm nay chú Lâm có lời mời em đâu nữa từ chối! – Nó háy mắt nhìn tôi, trời ơi con nhỏ đáng ghét kia, tôi đâu có thèm mời nó chứ, tôi không có lòng tốt đó đâu.

- Chú tưởng là cháu sẽ không đến vì cháu bảo chú bị trúng gió mới mời cháu mà! – Tôi cố làm nó phải dơ mặt.

- Thanh Mai em nói thế sao? – Thanh Trúc quay sang em mình tỏ rõ vẻ không hài lòng.

- Thì tự dưng lại mời em đi ăn, không nói rõ là đi cùng chị thì em mới bảo là trúng gió chứ! – Nó quay sang phía tôi. - Vậy có nghĩa là chú không hài lòng khi có sự xuất hiện của cháu ở đây? Cháu chỉ sợ chú buồn vì mất công mời mà cháu lại từ chối! Hoá ra là cháu nhầm. Vậy cháu về vậy! – Tôi gần như tím mặt bởi những gì con nhỏ đó nói.

- Chú... chú không hề có ý đó!

- Ai biết được!

- Thanh Mai!... Anh Lâm, anh đừng để ý, con bé nó trêu anh đó! – Trêu ư? Nó không trêu đâu, nó đang giết tôi thì đúng hơn. Dù máu tôi đã dâng lên đến não nhưng thôi, tôi phải cố nhịn nếu không sẽ sập vào bẫy của con nhỏ đáng ghét kia. Nó muốn tôi phải nóng giận đây mà. Đã thế tôi phải vui cho nó biết tay.

- Hi, người lớn không nên chấp trẻ con mà! Thanh Mai này, chú rất muốn mời cháu đi ăn cùng mà. Bữa trước thấy cháu ăn ngon vậy đoán là cháu thích ăn mấy món ở đây. Cháu đến là chú vui lắm đó, đang buồn vì cứ nghĩ cháu giận chú nên không thèm tới.

- Chú có lòng tốt vậy à? Vậy hôm nay chú có lòng, cháu xin có dạ!

Thế là lại một buổi được ăn cơm cùng Thanh Trúc đã bị con nhỏ trời đánh – kì đà cản mũi phá đám! Tôi chỉ giận là không làm gì được nó bởi sau nó có thần hộ mệnh là bà chị xinh đẹp đang ngồi đối diện tôi đây. Nhìn cô ấy mà tôi càng giận con nhỏ đáng ghét kia hơn. Nếu hôm nay nó không có ở đây thì tôi đã có thể chuyện trò vui vẻ với Thanh Trúc rồi. Ôi sao ông trời chẳng

thương tôi vậy, sao cứ cho con nhỏ ám quẻ tôi suốt thế!

Chương 12: Móng tay nhọn có ngọn mừng tôi.

Sau bữa trưa hôm trước thất bại, tôi quyết không chịu bỏ cuộc, vì tôi biết nếu tôi bỏ cuộc là đúng ý con nhỏ Thanh Mai. Tôi gọi điện cho Thanh Trúc nhưng nghĩ thế nào tôi lại nhắn tin cho cô ấy.

- “Chiều nay em có rảnh không?”
- “Chiều nay em định đi mua ít đồ”
- “Vậy à? Hay để anh hộ tống em đi!”
- “^^. Hi, vậy là vừa được đi ô tô mà lại tiết kiệm được xăng!”
- “Hi, nếu em muốn thì cho em đi ô tô suốt, anh sẽ làm tài xế riêng cho em!”
- “Hi, hôm nay thôi chứ suốt em không đi đâu!”
- “Ừ, vậy thế nhé! Chiều này 2h anh qua đón em!”
- “Vâng”.

Đúng 2h tôi có mặt tại nhà Thanh Trúc, hôm nay không phải là chủ nhật, tôi nghĩ con nhỏ Thanh Mai sẽ không có ở nhà vì nó năm nay cũng 12 rồi chắc phải đi học thêm nữa lắm. Tôi xuống xe và bấm chuông. Một con nhỏ mặc quần soóc ngắn cũn, với cái áo phông dài che gần hết, tóc buộc lệch một bên và tay vẫn còn đang ngậm kẹo mút. Nó nhìn tôi cười cười.

- Chú đến đúng giờ ghê! – Con nhỏ đó, nó không đi học.
- Ừ. – Tôi nói và cố cười.
- Chú vào nhà đi. – Tôi bước vào theo nó. Vào đến nhà, bà Thanh lại niềm nở với tôi, mời tôi ngồi xuống uống nước và chuyện trò, trong khi đó con nhỏ chạy biến lên phòng. Nhìn quanh không thấy Thanh Trúc đâu, tôi đoán là cô ấy đang ở trên phòng thay đồ lên cũng không hỏi gì, vui vẻ tiếp chuyện “mẹ vợ tương lai!”.

Đúng 15 phút sau, tôi thấy con nhỏ Thanh Mai đã thay bộ quần áo khác, cái quần soóc ngắn giờ được thay bằng cái quần ống rộng cùng cái thắt lưng hình đầu nâu to tướng và thêm cái áo phông ngắn. Mái tóc buộc lệch giờ được buộc bỗng cao, gọn gàng. Chắc là nó cũng định đi đâu đấy. Hay là nó đi học thêm. Đúng rồi.

- Đi thôi chú?
- Đi đâu?
- Thì đi mua đồ ạ!

- Nhưng... chú hẹn đi với chị Thanh Trúc rồi mà.
- Trời, chị Thanh Trúc còn phải đi làm việc công ty mà. Rõ ràng sáng nay chú nhắn tin rủ cháu đi mà.
- Chú... chú... chú nhắn tin cho chị Thanh Trúc chứ đâu nhắn tin cho cháu.
- A! Trời ơi! Cháu lãng trí quá! Hôm nay mượn sim chị ấy nhắn tin cho bạn. Thấy chú nhắn đến cứ tưởng chú nhắn cho cháu cơ. Chết rồi, thế không phải là chị Thanh Trúc thì chú không đưa cháu đi được sao? – Con nhỏ đúng là kẻ đều nhất mà tôi từng biết! Nó chơi khăm tôi giờ trước mặt “mẹ vợ” chả lẽ tôi lại từ chối. Tôi cố mỉm cười.
- Tất nhiên là không rồi. Ngay bây giờ đã sẵn sàng hộ tống quý cô! – Tôi cười mà cái mặt như sắp khóc. May thay tôi biết, đằng sau bà Thanh đang có vẻ hài lòng lắm. Ít ra thì điều đó cũng an ủi được tôi phần nào.

Tôi đưa con nhỏ tới siêu thị mua sắm. Con bé từ lúc lên xe đến giờ im lặng đến dễ sợ. Chỉ tựa đầu lên kính xe mà ngắm cảnh đường phố. Không hiểu sao lần nào tôi chở nó bằng ô tô cũng thấy nó như thế. Những lúc nó sôi động và phá phách đến ghê gớm nhưng có nhiều lúc nó lại im lặng và ngoan ngoãn quá. Nhưng vừa mới xuống xe bước vào siêu thị nó đã trở lại như bình thường. Nó tung tăng chạy nhảy khắp nơi. Hết ngó hàng này lại đến hàng khác khiến tôi chóng cả mặt.

Lúc này tôi mới để ý, có rất nhiều thằng con trai trẻ để ý nó. Ừ thì công nhận, nhìn con bé tôi cũng thấy nó khá hồn nhiên và... thì cũng đẹp. Nhưng cái nét đẹp khác chị và mẹ gần như là hoàn toàn. Nó đẹp theo kiểu rất tự nhiên, trẻ con và có cái gì đấy căng đầy nhựa sống nhưng hoang dã quá. Trong khi mẹ và chị thì đẹp theo kiểu quý phái và kiêu sa – cái đẹp mà mẹ tôi rất thích. Trong đó có cả tôi thì phải.

Đang suy nghĩ chợt tôi giật mình bởi tiếng con bé.

- Chú! Cháu muốn mua đồ.
- Ừ thì cô bé thích cái gì thì cứ mua cái đấy.
- Chú trả tiền hả?
- Ừ!
- Hi! Vậy cháu không khách sao đâu đấy! – Nói rồi nó kéo tay tôi đi như bay về phía mấy cửa hàng bán đồ “WOMENT”. Mặt tôi nóng đỏ vì có những ánh mắt của cả nhân viên lẫn khách hàng toàn là nữ thôi cứ nhìn tôi một cách sẫm soi thực sự. Con bé thì vẫn hồn nhiên lôi ra một đồng chọn chọn rồi lại giờ ra trước mặt tôi.

- Cái này đẹp không chú? – Tôi chỉ biết đường cười chữa ngại. Nhưng con bé vẫn chưa chịu dừng lại. Nó tiến lại gần tôi, giơ cái áo chíp úm vào ngực tôi. Mọi người cười phá lên. Tôi giận nóng đỏ mặt. Tôi toan định bước ra khỏi thì nó kéo tay tôi lại. – Cháu mua cho chị Thanh Trúc mà. Vớ lại có gì mà phải ngại. - Rồi nó quay sang chỗ mấy người vừa cười tôi. - Bộ các chị thấy buồn cười lắm khi chồng đi mua đồ cho vợ sao? Chính các chị còn thấy đáng cười thì hỏi sao chẳng bao giờ được chồng mua đồ tế nhị cho. – Nó nói xong mà mấy bà chị em phụ nữ mặt phải ngượng chín. Con bé bỗng dựng biến tôi thành một người chồng lý tưởng mới sợ chứ. – Chú! Mình mua tiếp chứ? – Tôi gật đầu cái “rộp”.

Mua đồ nhỏ xong, con nhỏ lại kéo tôi vào cửa hàng tạp hoá bán những thứ rất là tạp hoá và... Nó cười cười với chị chủ hàng:

- Bán cho chú cháu mấy bịch băng vệ sinh ạ! – Tôi gần như té ngựa tại chỗ. Con bé nó vừa nói cái gì thế? Mặt tôi vừa nãy còn rạng rỡ vì “quả dưa bở” nó tặng tôi ban nãy thì giờ lại trở về trạng thái nóng đỏ vì xấu hổ.

Cô chủ cửa hàng khá trẻ nhìn tôi rồi khẽ cười:

- Anh cần mấy bịch băng vệ sinh? - Trời ơi, tôi gần như sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Khoản chục bịch đi chị! Chú nhi! – Con bé quay sang tôi cười tươi rói. Tôi muốn đâm vào mặt nó lắm rồi. Nhưng chỉ là ý nghĩ mà thôi.

- Anh cần nhiều thế để làm gì vậy? – Cô chủ cửa hàng vẫn không tha cho tôi.

- Tôi...

- Hi... mua cho vợ mà chị! Phải không chú!

- Ủ!

- Chú cháu còn vừa mua một đồng đồ quần lót áo con cho vợ đây nè! – Nói rồi nó rút mấy cái đồ đựng trong hai cái túi to đoán tôi đang cầm giơ lên cho chị chủ hàng xem. Làm chị ấy cười chảy cả nước mắt. Nó còn hồn nhiên kiễng chân khoác vai tôi. – Chú cháu hơi bị chiều vợ đấy! Ông chồng lý tưởng số 1 nha! – Tôi không biết là nên cười hay nên khóc nữa đây! Tôi đã bị nó đánh gục rồi. Tôi đã từng tuyên bố hùng hồn là sẽ cho nó thấy thế nào là “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn” và giờ nó đã cho tôi biết “Móng tay nhọn còn có ngón mùng toi!”

Chương 13: Giận!

Sau hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng nó bắt tôi trở thành một tên khuân vác không những không lương mà lại còn mất lương. Nói thật tính ra số tiền mà tôi phải bỏ ra cho đồng đồ đặc linh kinh và đây “man rợ” này cũng gần như

ăn đứt nửa tháng lương của tôi. Nhưng cái đấy không phải là vấn đề chính mà cái vấn đề ở đây là tôi chỉ sợ có ai đó người quen hay là một nhân viên nào trong công ty tôi bắt gặp hình ảnh tôi lúc này thì thật sự tôi không biết giấu mặt đi đâu. Ai đời một trưởng phòng (tuy là trưởng phòng thôi nhưng không giấu gì mọi người tôi rất có tiếng ở trong công ty cả về uy lẫn về tài và về... “sắc”) như tôi mà lại phải đi khuôn vác và vào những chỗ chỉ dành cho chị em phụ nữ thì thích hợp hơn. Nhìn tôi lúc này thậm hại đến kinh khủng. Mồ hôi nhễ nhại mặc dù siêu thị, máy lạnh đang chạy vù vù; hai tay mỗi tay gằn chục túi đồ là ít, chưa kể kẹp hai bên nách là hai cái hộp to tướng. Trong khi đó con nhỏ ung dung với hai cái túi con con hình như là đựng mấy cái cặp gim nho nhỏ thì phải. Đấy toàn đồ con con với nho nhỏ, trong khi tôi thì linh kinh và to tướng. Hỏi có bất công không cơ chứ. Bảo thì nó hồn nhiên: “Thế mới galăng chú nhỉ!”. Vâng, tôi đang “ga” và sắp muốn “lãng” tất cả ra đây!

- Chú ơi mình đi ăn kem đi!

- Cháu nghĩ chú có 12 tay à? – Tôi gằn như gắt lên! Nó nhìn tôi đôi mắt mở tròn xoe, rồi chột trùng xuống, hình như có cái gì đó thoáng qua trong đầu nó. Nó không nói gì, chỉ đi thật nhanh ra chỗ đậu xe. Tôi không biết là nó có giận tôi không nữa. Chỉ biết rằng từ lúc lên xe về nó lại im lặng không nói gì cả.

Tôi trở về nhà với hai cánh tay rã rời. Thực sự hôm nay tôi đã có một buổi đi mua sắm kinh điển nhất trong đời tôi. Cũng may mà chẳng có ai thân quen bắt gặp tôi cả. Nhưng hình ảnh con nhỏ lúc cuối buổi đi mua sắm cứ ám ảnh tôi mãi. Rõ ràng là nó sai còn gì. Mà tôi cũng đâu có nói gì quá đáng quá, chỉ là... sự thật thôi mà!

Sáng hôm sau đến công ty, tôi nhận được một gói bưu phẩm cùng với một mẫu giấy nhỏ: “Tiền hôm qua chú phải bỏ ra trả cho cháu. Chú đếm lại, nếu thiếu thì bảo cháu”. Tôi không hiểu sao nữa, đọc mẫu giấy nó gửi tôi thấy lòng chột nhói đau. Kiểu như vừa bị một vật nhọn nào đó đâm hay cào vào lòng vậy. Đúng là số tiền tôi bỏ ra hôm qua không ít nhưng tôi đâu có bảo là nó phải trả tôi đâu. Mà sao nó phải nói câu “đếm lại” với chữ “thiếu” chứ. Cứ như tất cả phải sòng phẳng, rõ ràng và có một cái gì đó khiến tôi khó chịu kinh khủng. Nó đã chạm vào lòng tự ái của tôi.

Trên đường về tôi lại tạt qua quán “Khoảng Lãng”. Thực sự vì con bé Thanh Mai mà bây giờ tôi cần một khoảng lãng cho chính mình. Chỗ quen của con

bé vẫn trông tròn chưa có người ngồi nhưng tôi cũng chẳng buồn ngồi vào. Tự dưng tôi thấy ghét cả cái chỗ ngồi đó, mặc dù cảnh thiên nhiên ngoài kia vẫn đẹp như dạo trước. Có lẽ tại giờ tôi vẫn còn đang giận con nhỏ đó.

Ngồi nhâm nhi cốc nâu đá và nghe một bản nhạc của nước ngoài mà tôi không biết tên chỉ biết rằng nó rất nhẹ và êm. Đúng thứ tôi cần lúc này. Chợt tôi nhìn thấy con nhỏ bước vào quán, ngồi đúng vị trí quen thuộc của nó. Có vẻ như nó không nhìn thấy tôi. Nó lại gọi một cốc sinh tố sữa chua và đôi mắt đang hướng ra ngoài cửa kính. Đôi mắt nó không còn sáng và tinh quái như mọi khi, mà cứ man mác buồn. Hay nó đang giận tôi? Giận cái gì chứ? Tôi cũng còn đang giận nó đây!

Tôi quay lại với cốc nâu đá của mình. Nhưng mắt tôi vẫn không thể nào rời khỏi con bé. Nó đang ngồi trầm tư chợt nhận được một tin nhắn. Không biết tin ấy viết gì chỉ biết rằng con bé thở dài một cái rồi lại chống cằm nhìn ra cửa kính.

Chương 14: Lời hứa!

Đang nhìn con bé chợt điện thoại tôi rung. Tôi không thể ngồi trong quán mà nói chuyện điện thoại được chắc chắn con nhỏ sẽ nghe thấy. Tôi phải đi vào tận chỗ khu vực phòng vệ sinh để nghe điện thoại. Thật chẳng may mắn tẹo nào, (chẳng hiểu sao lúc đấy tôi lại nghĩ như thế) khi tôi quay trở lại thì con bé đã đi mất. Thế là tôi đành phải quay trở lại với cốc nâu đá và bản nhạc mới những vẫn nhẹ nhàng và đầy êm dịu.

Con SANTAFEB đen của tôi lại một lần nữa có dịp được thắng gấp. Con bé giật mình bởi tiếng thắng xe đồ dòn sau lưng nó. Nó quay lại, đôi mắt mở tròn. Nó cứ đứng im như tượng. Tôi mở cửa xe bước xuống, ném đôi mắt giận dữ về phía con nhỏ:

- Cháu làm sao mà cứ như người mất hồn vậy?

Lúc này nó mới hơi nhúc nhích một tí. Khuôn mặt buồn chẳng lần đi đâu được.

- Chú hỏi cháu, cháu có nghe thấy không?

Nó cúi mặt rồi bước đi tiếp. Không thể chịu nổi, tôi kéo mạnh tay nó lại, bàn tay to lớn của tôi bóp chặt lấy cánh tay mảnh dẻ của nó.

- Người lớn hỏi thì phải trả lời chứ!

Nó đưa đôi mắt đã ngân ngấn lệ lên nhìn tôi rồi quay sang phía cánh tay

đang bị bóp chặt, bất chợt nó nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt cứ thế chảy dài trên khuôn mặt bé bỏng của nó. Tôi khẽ lới lỏng tay mình ra. Tôi biết nó đau. Nhưng tôi cá nó không khóc vì đau.

- Thanh Mai, cháu có chuyện gì buồn đúng không? Nói cho chú đi! – Không hiểu sao lúc đó tôi lại có thể dịu dàng đến thế?

Bất chợt nó vung tay ra khỏi bàn tay tôi rồi ôm ghì lấy tôi và khóc to hơn. Tôi chả biết làm gì. Chân tôi gàn như tê cứng. Có lẽ là tại do cảm giác bất ngờ và tậ hại hơn đó là: đây là người phụ nữ đầu tiên trừ mẹ tôi ra đã ôm tôi khi tôi biết thế nào là khái niệm “khác giới”. Con bé càng khóc to thì càng siết chặt tôi hơn. Rồi từ từ tiếng khóc cũng giảm dần và cuối cùng nó cũng buông tay ra khỏi người tôi.

- Cháu... cháu xin lỗi!

- Ừ, được rồi! Có gì nói cho chú đi!

Nó lại ngược đôi mắt sung đỏ lên nhìn tôi, cái nhìn hình như để tìm sự tin tưởng thì phải. Nó cúi mặt xuống, lí nhí.

- Ngày mai sinh nhật bạn trai cũ của cháu!

-... Tôi vẫn lặng im chờ con bé nói tiếp.

- Cháu định sẽ không đi nhưng hôm nay anh ấy gửi tin nhắn cho cháu. – Hình như con bé lại khóc tiếp tôi nghe tiếng nấc đầy nghẹn ngào của nó. – Anh ấy nhắc lại lời hứa mà cháu từng nói: “Ngày sinh nhật anh em sẽ là người con gái hạnh phúc bên người mình yêu và anh cũng vậy!”. - Rồi bất chợt con bé ngược đôi mắt toàn nước lên nhìn tôi. – Nhưng giờ thì chúng cháu đã chia tay. – Nó lại nấc lên những tiếng nấc mà tôi nghe cứ như xé ruột gan. - Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nếu như cháu không có lời hứa đó và anh ấy vẫn chưa có bạn gái mới!... - Nước mắt con bé lại lăn dài.

Tôi khẽ đưa tay lên lau những giọt nước nóng hổi. Rồi ân cần như một người bề trên:

- Đừng khóc nữa Thanh Mai. Đừng buồn vì người con trai này. Cháu phải làm sao cho cậu ta thấy chia tay cậu ta là một lựa chọn đúng đắn của cháu. Cậu ta đã làm thế với cháu thì cháu cũng có thể làm lại với cậu ta.

- Cháu không hiểu ý chú!

- Cháu nhất định phải đi sinh nhật và đi cùng một anh chàng - người yêu của cháu!

- Người yêu giả?

- Ừ

- Nhưng... cháu không có ai cả!

- Một anh chàng cũng không có sao? – Nó lắc đầu.
- Cháu vừa mới chia tay người yêu mà!
- Vậy bạn, bạn con trai ý! – Con bé lại lắc đầu.
- Chẳng ai có thể giúp cháu đâu vì họ đều là bạn của anh ta nữa.
- Trời! Vậy thì ai bây giờ?
- Chú!
- Hà?

Chương 15: Kể giả mạo hoàn hảo!

Tôi đã đồng ý trở thành “người yêu giả mạo” của con nhỏ Thanh Mai. Vì một lí do à chính xác hơn là một điều kiện con nhỏ đề ra để thuyết phục tôi, đó là: “Nếu chú đồng ý cháu sẽ không làm kì đà cản mũi chú nữa. Cháu sẽ để cho chú được tự do cura đồ chị cháu mà không hề có bàn tay của cháu chen ngang!”. Cái đề nghị đó quả quá hấp dẫn với tôi. Tất nhiên tôi không phải là một thằng ngốc mà lại đi từ chối rồi. Chuyện cả đời chứ có ít gì đâu. Tôi chỉ việc giả mạo làm người yêu nó một tối thôi mà. Chẳng thiệt thòi là mấy!

Tôi không đóng mình trong những bộ đồ đứng đắn và lịch thiệp mà tôi vẫn mặc. Thay vào đó tôi mặc khá là cool (như bọn trẻ bây giờ thường nói) và thật thoải mái với áo cánh và quần jin. Nói thật tôi thường ngày đóng bộ comle mà trông vẫn còn trẻ hơn so với tuổi, thế nên hôm nay nhìn tôi ăn mặc thế này, tôi cá là trông không quá 24. Dẫu sao thì như thế mới phù hợp được với một con nhỏ 17, 18 tuổi mà.

Con nhỏ hiện ra trước mắt tôi hoàn toàn khác lạ. Nó không còn buộc tóc, chẳng còn mặc quần tụt, và cũng chẳng đi những đôi giày đế bệt. Mà thay vào đó là một con nhỏ súnng sính trong chiếc váy hoa xanh cùng chiếc túi sách cùng màu, chân đi dép cao gót, và mái tóc đen nhánh, tĩa lá được thả dài với chiếc cặp ghim hình quả táo dính đá. Tôi đã thật sự ngây ngất mắt mấy giây rồi mới kịp định thần lại. Lần thứ hai tôi phát hiện ra là con nhỏ - nó đẹp! Lần đầu là lúc ở siêu thị mấy hôm trước. Lần ấy tôi thấy nó đẹp một cách trẻ con nhí nhảnh – mang vẻ đẹp của sự tự nhiên. Còn lần này tôi thấy nó đẹp với vẻ đẹp thật nữ tính và đáng yêu. Nhưng vẻ đẹp ấy chỉ... gần bằng chị mà thôi! Tôi vẫn thấy Thanh Trúc là đẹp nhất mà!

Tôi và Thanh Mai tiến vào quán bar nơi tên người yêu cũ của con bé đã bao cả. Con nhỏ có vẻ hơi run, vẻ mặt đầy căng thẳng. Tôi đưa tay phải chống mạng sườn: “Nào em yêu!” Nó nhìn tôi, đôi mắt tròn xoe. Tôi vẫn giữ yên

tay, hếch mắt chỉ vào cánh tay mình. Nó có vẻ ngại ngùng vì nó hiểu ý tôi muốn nói gì. Tôi đành phải trở về là mình: “Cháu và chú đang là người yêu. Biết chưa?” Nó gật đầu và sau vài giây chần chừ cũng đưa tay vòng qua cánh tay tôi, khoác lấy và đứng sát bên tôi. Con bé ngược lên nhìn tôi có gì đó hơi ngượng ngùng. “Mim cười nào!”. Con bé khẽ cười thật tươi trước câu nói của tôi. Nó thì thầm: “Vâng anh yêu!”. Không hiểu sao tôi chột đở mắt trong khi rõ ràng tôi còn vừa nói như thế trước với nó. Chúng tôi cùng bước vào trông đúng như một cặp tình nhân thật sự. Sinh nhật có vẻ khách mời khá đông. Đang đi, con bé chột khựng người lại. Trước mặt chúng tôi là một cậu nhóc trông cũng khá đẹp trai, bên cạnh còn có một con nhỏ khá xinh, mỗi tội trang điểm đậm quá. Tên nhóc có vẻ ngỡ ngàng trước sự xuất hiện của chúng tôi.

- Chúc mừng sinh nhật – Thanh Mai tiến đến đưa tặng bó hoa cho cậu ta.

- Thanh Mai... Đây là...

- Hi, là bạn trai mới của em. – Con bé mỉm cười ra hiệu tôi lại gần, sau khi tôi đã yên vị đứng bên cạnh con bé, con bé lại quay lại khẽ mỉm cười nói tiếp. - Lời nói hỏi nào giờ linh nghiệm thật, chỉ có điều không như hai ta đã dự đoán. Đời thường thế mà. Bất ngờ là điều thú vị của cuộc sống. – Nó nói mà nhìn thẳng vào mắt thẳng nhóc.

- À... uk. - Rồi thẳng nhóc quay sang phía tôi – Tôi là bạn trai cũ của Thanh Mai. – Con nhỏ đứng bên thẳng nhóc nhăn mặt liếc sang, cậu ta như hiểu ra vội tảng lờ - Cảm ơn đã đến dự sinh nhật của tôi.

- Tôi là Lâm, rất vui khi được dự sinh nhật của cậu. Cảm ơn cậu đã chia tay cô ấy để tôi có cơ hội tìm được tình yêu đích thực của mình. – Tôi nói mà vòng tay ôm lấy bờ eo Thanh Mai, đôi mắt nhìn con bé vẻ đắm đuối lắm. Tên người yêu cũ có vẻ không được thoải mái. Đó là điều mà cả tôi và con bé đều trông đợi.

Chúng tôi cùng dự tiệc sinh nhật trong tiếng nhạc và tiếng người ồn ào náo nhiệt. Tên người yêu cũ của Thanh Mai mà tôi cũng chả buồn hỏi tên cứ sầm soi chúng tôi suốt. Biết vậy chúng tôi càng tỏ ra thân mật với nhau hơn.

- Thanh Mai! Không nghĩ là em lại đến đâu đây. Lại còn đem cả bạn trai mới đi nữa.

- Bạn trai mới của em đây hả? Đẹp trai thế! – Tôi đang được một con nhỏ khen mình nên cũng lảng lảng. Con bé Thanh Mai khẽ mỉm cười, liếc mắt sang và bắt quả tang tên người yêu cũ đang nhìn lén, ngay lập tức chàng ta giả bộ quay mặt đi. Nó và tôi không hiểu sao cùng nhìn nhau cười. Chúng

tôi đang vui vì hành động của thằng nhóc mà.

Chợt tiếng nhạc trên sân khấu vang lên rộn ràng. Một trong hai con nhỏ đang đứng cạnh chúng tôi vội kéo tay Thanh Mai:

- Lên nhảy thôi em! – Con bé khẽ lắc đầu từ chối:
- Bữa nay em mặc thế này không hợp nhảy thế cho lắm!
- Vậy khiêu vũ chắc được! – Tôi đứng dậy chia tay ra trước mặt con bé – Em biết nhảy chứ? – Con bé đặt tay lên tay tôi.
- Một chút!

Chúng tôi bước lên sân khấu, tôi ra hiệu cho đổi nhạc. Thế là chúng tôi một mình một sân khấu cứ thế tung hoành. Con nhỏ nói là nó biết một chút ấy thế mà nó nhảy cực điêu luyện. Chúng tôi như hoà là một. Mỗi bước nhảy như êm du theo nhạc, như cuốn lấy nhau. Mọi người đổ dồn hết con mắt vào chúng tôi. Con nhỏ như trông đẹp hơn với những lọn tóc cứ bay nhảy sang hai bên, đôi chân nó uyển chuyển và toàn thân mềm mại kinh khủng. Chúng tôi thật sự tạo lên cả một không gian đẹp và cuốn hút mọi người. Nhạc kết thúc, mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Rồi đám đông chợt hô to: “Hôn nhau đi! Hôn nhau đi!....”

Chúng tôi luống cuống không biết làm gì. Con bé căng thẳng hết cỡ, nó nhìn tôi không giấu nổi vẻ sợ sệt, lo âu. Tiếng hô thúc của mọi người vẫn cứ vang lên ngày một to hơn. Rồi như một ma lực nào đó tác động, tôi đưa tay kéo sát người con bé lại và thì thầm: “Nhắm mắt lại!”. Mọi người vỗ tay rầm rầm và la hét inh ỏi. Tôi cảm nhận được sự có mặt của đôi môi con bé trên môi của mình. Môi con bé thật mềm, mềm lắm. Tôi cứ bị dính chặt vào nó. Như có một luồng điện chạy dọc trong cơ thể tôi. Đây là lần đầu tiên tôi biết hôn là gì trong suốt gần 30 năm trời.

Chương 16: Sẽ ổn thôi!

Chúng tôi xin phép về sớm ngay sau khi nụ hôn “trời đánh” kết thúc. Trước khi ra đến cửa quán chúng tôi còn may mắn nghe được cuộc đối thoại giữa hai cái bóng đen khuất trong góc rèm.

- Anh đã nhìn con bé đó rất say mê!
- Em nói gì vậy?
- Rõ ràng là như vậy? Anh nói anh và nó chả có gì! Chỉ là một trò chơi mà thôi! Ấy vậy mà suốt buổi anh chỉ ngắm nó và thằng người yêu mới của nó thôi. Anh còn khó chịu nữa. Rõ ràng anh ghen!
- Em bị điên à?

- Anh nói cái gì cơ!...

-.....

Suốt buổi về, chúng tôi lặng im không nói gì với nhau cả. Tôi không biết con bé có giận tôi không nữa. Nhớ lại lúc tôi trao “nụ hôn đầu” cho nó thật là ngớ ngẩn. Không biết lúc đấy con bé có nhắm mắt không nữa hay là mở trừng trừng nhìn tôi cũng nên. Vì thực ra là chỉ có mình tôi hôn, con bé đứng im như tượng chẳng hề nhúc nhích. Mà chả biết có phải là hôn không vì chỉ là môi chạm môi thôi mà.

Cả đêm tôi chả thể nào chợp mắt nổi. Cứ nhắm mắt vào là y như rằng cảnh ấy lại hiện ra và mặt tôi lại có cảm giác như nóng rát. Dư âm của “nụ hôn” ấy còn trong tôi nhiều quá! Mọi thứ cứ như chỉ vừa mới mấy phút trước và giờ tôi vẫn còn cảm nhận rõ từng hơi thở cũng như cái mềm mại từ đôi môi con nhỏ. Tôi gần như phát điên mất. Tôi thật là ngu ngốc khi lại có hành động đại dốt như thế. “Thanh Mai! Chú xin lỗi!” – Đó là câu mà cả đêm tôi lẩm bẩm cho đến khi chìm vào giấc ngủ hình như môi vẫn còn mấp máy.

Sáng hôm sau tôi đến công ty khá trễ. Tại cả đêm tôi mất ngủ mà. Tôi ngồi vào bàn làm việc và uống cốc cà phê cậu Đức mang cho như cố để làm cho đầu óc mình tỉnh táo hơn. Thật tệ hại, tôi đã làm khi quyết định nhận lời đề nghị làm người yêu giả của con bé Thanh Mai dù kết quả có vượt cả sự mong đợi của chúng tôi. Với ý nghĩ đó tôi lại thần người ra như một kẻ ngớ ngẩn trên bàn làm việc dù chuông điện thoại tôi đang la hét inh ỏi.

- Anh Lâm! – Tôi giật mình trở lại thực tế bởi tiếng cậu Đức đang ở cửa phòng. - Điện thoại kia? Anh sao thế? – Tôi vội mở máy nhưng máy đã báo “1 cuộc gọi nhỡ” - Số của con bé Thanh Mai. Chưa kịp định thần thì cậu Đức đã tiến tới. – Sếp sao vậy? Mệt ả?

- À không! Tôi... tôi...

- Sếp hôm nay kì quá! Đi làm muộn. Đến công ty thì cứ như người mất hồn. Sếp đang suy nghĩ gì vậy? Hay sếp và chị Thanh Trúc có chuyện gì?

- Cậu nói linh tinh gì vậy?

- Vậy tóm lại là sếp nào sao? Nói em nghe xem em giúp gì được không?

- Thôi khỏi, cậu ra ngoài để tôi yên một chút. Tôi cần nghỉ ngơi.

- Vâng, đành vậy. Có gì sếp cứ nói với em. Thôi em ra đây.

Cậu Đức bỏ ra ngoài để cho tôi có một khoảng riêng nghỉ ngơi. Tôi không nghĩ mọi chuyện lại tệ hại đến thế này. Tại sao tôi cứ có cảm giác tội lỗi vậy.

Điên thật. Nhìn điện thoại tôi lại nhớ ra con nhỏ gọi cho tôi có chuyện gì nhỉ. Tôi có nên gọi lại cho nó không? Không biết nó có giận tôi không? Đúng là điên thật. Tôi giật bản mình bởi tiếng chuông điện thoại chọt vang.

- Alo, chú... đây!

- Tí về chú cháu mình gặp nhau ở quán “Khoảng lặng” được không ạ?

- Hả?... À ừ, được!

- Vậy nhé, cháu cúp máy đây.

Con bé nó đòi gặp tôi làm gì nhỉ? Trời đúng là mọi thứ đang rối hết cả lên rồi. Đau đầu quá!

Tại quán cà phê con bé vẫn mặc nguyên áo đồng phục và đeo cặp đến gặp. Chắc là tan học cái nó rẽ vào đây luôn. Con bé ngồi xuống đối diện với tôi. Không hiểu sao tôi lại mất tự nhiên vô cùng và câu đầu tiên tôi thốt ra là:

- Chú... chú... Hôm qua... cháu đi học về lâu chưa?

Con bé phì cười, trông tôi lúc đấy chắc nhìn ngu ngu dần dần lắm!

- Hôm qua chủ nhật mà chú! - Rồi nó lại cười làm mặt tôi càng đỏ hơn. Tôi từ trước đến giờ luôn là một người lãnh đạo có uy trước đám nhân viên, tôi luôn có tiếng nói trước mọi người, ấy thế mà kể từ hồi gặp con nhỏ đến giờ tôi luôn bị nó dòn vào thế dờ khóc dờ cười, khốn đốn và khổ sở. Đây, ngay cả đến việc ăn nói cũng áp ứng và thật ngớ ngẩn để cho một đứa nhóc nó cũng cười mình được. Như nhận ra thái độ không mấy vui vẻ gì của tôi, nó không cười nữa và cố tỏ ra thật nghiêm túc. Con nhỏ có bao giờ nghiêm túc được đâu!

- Hi – Nó cười! Đây tôi nói có sai đâu, vừa mới ngồi nghiêm chỉnh, mặt giả bộ nghiêm trang lắm mà chưa được vài giây đã nhe răng rồi! – Chú có vẻ bất ổn nhỉ?

- Gì?

- Thì đó ạ! Từ lúc đến tới giờ trông chú căng thẳng quá!... Ê hèm! – Nó chọt hắng giọng. – Thôi cháu vào chủ đề chính đây! Bữa nay cháu mời à không chú mời nhé! – Nó lại cười. – Cháu hông có mang tiền!^^

- Ủ! Cái đó cháu không phải lo. Có gì thì nói đi!

- Hi, dạ! - Trời! Sao ngoan đột xuất vậy? - Trước tiên là cháu muốn cảm ơn chú! Nhờ có chú mà cháu hết buồn rồi!

- Hả?

- Nói thật là chuyện chia tay với anh Hải cháu cũng hơi buồn. Nhưng giờ hết

rồi! – Hoá ra là chỉ vì chuyện này mà con nhỏ hay buồn thế. Trẻ con bây giờ tệ thật, yêu đương sớm nên khổ thế đấy! - Uả chú có nghe cháu nói không đấy!

- À có có chứ!

- Hi, còn việc này quan trọng hơn, ý nghĩa với chú lắm đó!... Sao chú mặt đàn ra thế?

- Cái gì?

- Hi, chết, cháu nhớ miệng! - Nhớ miệng ư, con nhỏ này nó quen nói với tôi thế rồi mà! - Việc thoả thuận giữa cháu và chú ý! Bộ chú quên rồi à? Thế thôi nhá!

- Thôi là thôi thế nào chứ! Không được! Chúng ta đã thoả thuận rồi mà! – Con bé lại phì cười.

- Hi, sao chú nóng vậy? Cháu đùa thôi mà. Kể ra chú cũng thích chị Trúc của cháu ghê nhỉ? – Tôi chột đở mặt. Không phải chỉ thích thôi đâu mà là rất thích ý chứ! Một cô gái hoàn hảo thế cơ mà!

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng được giải quyết ổn thoả một cách thật nhẹ nhàng. Ấy thế mà tôi cứ tự làm cho nó rối hết cả lên. Mà con bé bộ vui lắm sao mà nó cười nhiều thế. Ừ mà tôi cũng thích nó cười hơn. Chẳng thíchh tẹo nào cái bộ dạng im lặng và đôi mắt buồn cứ nhìn xa xăm của nó. Cái vẻ nhí nhảnh, đành hanh và tinh quái mới là con nhỏ Thanh Mai mà tôi biết chứ!

Chương 17: Cô bé Thanh Mai.

Một tháng đã trôi qua, kể từ ngày nhỏ Thanh Mai không còn là vật cản đường tôi nữa, cứ tưởng rằng như thế là đã ổn, nhưng mọi chuyện không dễ dàng như tôi nghĩ. Theo “nghệ thuật của gái Thành Đức” tôi đã phải bỏ bao nhiêu công sức và thời gian nhưng mọi chuyện chẳng đi đâu vào với đâu. Thanh Trúc cứ càng ngày càng xa tôi hơn, cô ấy luôn viện cớ để từ chối những cuộc gặp gỡ hay “hẹn hò trong mơ” của tôi. Tôi đến nhà cô ấy chơi, cô ấy vẫn cười nhưng rồi chỉ tiếp tôi được dăm ba phút là y như rằng “công ty có việc gấp”. Tôi không hiểu lý do tại sao mà cô ấy lại đối xử lạnh nhạt dần với tôi như vậy. Tôi đâu có làm gì sai với cô ấy hay... mà không, nhỏ Thanh Mai thì chắc không dính dáng gì tới chuyện này rồi. Nó vẫn luôn biết ơn vì sự giúp đỡ của tôi, hơn nữa chính nó còn hùng hồn tuyên bố sẽ không làm kì đà cản mũi tôi nữa mà. Vậy thì vì sao chứ?

Tâm trạng buồn khiến tôi rẽ vào “Khoảng Lặng” lúc nào không hay. Đây là nơi tốt nhất tôi cần mỗi khi buồn. Tôi bước vào ngôi chổ quen thuộc của con bé và giờ cũng là của tôi. Mà cũng đã gần tháng nay tôi không gặp con nhỏ.

Không phải nghe cái giọng lạnh lạnh của nó, không phải chịu những trò quý của nó, và cũng chẳng còn phải cãi nhau với nó nữa. Mà dạo này nó bận gì mà chẳng mấy gặp nó ở đây như mọi khi. Ừ, có lẽ tôi không còn thấy ghét con nhỏ như ngày trước và hình như cũng thấy nhớ nó.

Cảnh thiên nhiên ngoài kia êm đềm thật, có cái gì cứ khiến tôi liên tưởng tới Thanh Mai. Đúng rồi cái vẻ tự nhiên tràn đầy sức sống, cái gì đó hoang dại chẳng chút kiêu kì. Tôi... tôi thấy nhớ con nhỏ. Tôi đang buồn, ước gì ngay bây giờ tôi gặp được con nhỏ nhỉ, tôi sẽ bớt buồn hơn và tôi có thể hỏi được đôi chút chuyện gì về Thanh Trúc cũng nên. Nhưng nếu được gặp tôi sẽ hỏi nó cái gì? Nó đã nói là không làm kì đà cản mũi nữa nhưng muốn cura đồ được chị nó thì tôi phải tự lực cánh sinh, nó không can thiệp.

- Hù! – Tim tôi như bắn ra khỏi lồng ngực, cốc nâu đá trên tay tôi loạng choạng và sóng sánh hết cả ra ngoài, đổ cả lên quần áo tôi! – Ôi chết! Cháu... cháu xin lỗi! – Con nhỏ hốt hoảng, vớ cái khăn giấy trên khay lau tới tấp quần áo tôi.

- Thôi... thôi để chú tự làm! - Thực ra là đang có bao nhiêu con mắt trong quán nhìn chúng tôi. Nó đưa khăn giấy cho tôi tự lau rồi kéo ghế ngồi xuống. Mặt mày nó phụng phịu:

- Định hù chú tí... ai ngờ... Chú yếu tim thế? Chán chết đi được! – Con nhỏ này thật là, tôi đang mãi suy nghĩ tự dung nó “Hù” một cái không giạt mình mới lạ. Mà nó làm bắn quần áo tôi, tôi không càu nhàu nó thì thôi chứ đằng này nó chê trách tôi là sao.

- Cháu làm thế chú chưa đánh vỡ cốc là may đó.

- Hì!... Tại lâu không gặp chú, muốn trêu chú tí! – Con bé cười toe. Tôi bây giờ mới để ý mỗi khi con bé cười đôi mắt nó sáng lắm, nhìn nó đúng là rất đẹp. Nếu hỏi trên khuôn mặt con bé thứ gì đẹp nhất thì tôi dám khẳng định đó là đôi mắt. Nó có đôi mắt màu nâu rất lạ, đôi mắt to, lông mi thật cong và dài. Đôi mắt nó khác hẳn với đôi mắt của chị và mẹ, bởi ở họ là đôi mắt có cái gì đó đầy yêu kiều và huyền hoặc trong khi nó là một đôi mắt luôn sáng và biết nói. Nếu muốn biết nó đang nghĩ gì chỉ cần nhìn vào đôi mắt nó thôi.

- Chú đang ngắm cháu đấy à?

- Hả? Chú... cháu nói gì vậy?

- Hì, cháu đùa mà! Tại chú cứ im lặng suốt từ lúc nãy!

- À... chú... chú đang nghĩ thôi mà!... À mà sao dạo này cháu làm gì vậy? Chẳng thấy cháu mấy khi ở nhà và cũng ít đến đây thì phải!

- Trời! Cháu đang nản đến chết đây. Mẹ bắt cháu đi học thêm. Tại mẹ bảo

sắp thi cử cuối cấp đến nơi rồi mà cháu chẳng chịu học hành gì cả. Mà từ trước đến giờ cháu có biết gì đâu. Mà cái đầu cháu tệ thật, người ta càng học càng vào cháu thì càng học càng thấy ra!

-... - Tôi không biết phải nói gì nữa. Hoá ra con bé đúng là một trời một vực với chị.

- Chú không biết đâu, cả tuần lịch học cháu kín mít đến ngộp thở luôn. Sáng thì đi học trên lớp, trưa ăn cơm xong cái, được ngủ có 30' đã phải chuẩn bị đi học hai ca, tối về lại học ca nữa. Hôm nào cũng 8, 9 giờ tối cháu mới về. Học ngang tra tấn.

- Thì đời học sinh mà! Ngày xưa chú cũng phải cày kính lắm!

- Nhưng mà cháu có hiểu gì đâu. Học như vịt nghe sấm!

- Chết! Học không hiểu gì thì thi đại học làm sao được!

- Hi, cháu từ trước tới giờ cũng biết là mình không học được nên cháu cũng chẳng mơ tưởng đến hai chữ “Đại học”. Với lại đại học đâu phải là con đường duy nhất mà chú!

- Ủ, nhưng...

- Mà thôi, cháu ứ thích nói chuyện học hành đâu, mệt lắm!

- Ủ, thì thôi vậy? À mà hôm nay cháu không phải học thêm à? – Thôi chết tôi lại nhớ miệng rồi!

- Hi! Bữa nay tới lớp thầy có việc đột xuất thế là được nghỉ! Sung sướng không gì bằng! Ủ mà suốt từ nãy toàn được về cháu thôi nha. Giờ đến lượt chú đi! – Còn bé đưa đôi mắt sáng tinh quái nhìn tôi – Chú và bà chị xinh đẹp của cháu thế nào rồi? Cả tháng nay chắc không còn con bé kì đà cản mũi này nữa nên... Hi, chú đã ngỏ lời với chị cháu chưa? – Con bé nói khiến tôi buồn quá! Tôi mà dám ngỏ lời với cô ấy ư? Đến cả thời gian trò chuyện, cô ấy còn không cho tôi nói gì đến chuyện cho tôi cơ hội bày tỏ tình cảm chứ. Mà nói thật nói về tình cảm thì có lẽ khái niệm đó còn mờ nhạt trong tôi quá! Cô ấy đâu cho tôi được phát triển thứ tình cảm tốt đẹp mà tôi dành cho cô ấy.

- Chú Lâm! Sao mặt chú buồn thiu thế kia?

- À... À không!

- Chú và chị cháu làm sao rồi đúng không?

- Không! Chú và chị cháu không... không sao cả! Vẫn bình thường! – Không hiểu sao tôi lại chối quanh như thế trong khi rõ ràng lúc trước tôi rất muốn san sẻ với con bé vì nó là cái phao cứu trợ duy nhất của tôi lúc này. Tôi cũng chả hiểu nổi mình nữa!

Suốt buổi con bé pha trò làm tôi dù buồn nhưng cũng vui bớt đi ít nhiều. Tôi không ngờ nó lại có khiếu kể chuyện cười đến thế. Mười câu truyện thì cả mười nó làm tôi dù chẳng muốn cười cũng phải bật cười, nhiều khi đến chảy cả nước mắt. Tại con bé nó “lém” lắm, nó vừa kể bằng lời lại kèm luôn cả diễn tả chân tay khiến nhiều lúc tôi cười không phải vì câu truyện mà cười vì những hành động ngộ nghĩnh, và tinh nghịch của nó.

Tiện đường nên tôi chở Thanh Mai về luôn. Lần đầu tiên con bé ngồi trên xe tôi mà không hướng đôi mắt buồn rười rượi nhìn qua lớp kính xe nữa. Có lẽ con bé nói “nhờ chú mà giờ cháu không còn buồn nữa” là sự thật. Trông con bé lúc này tôi thấy thích hơn. Và đáp lại điều đó, từ lúc lên xe nó hào hứng kể đủ thứ chuyện ở lớp học thêm và trên trường cho tôi nghe. Toàn những chuyện được coi là thú vị cả. Nào từ bà cô chủ nhiệm hễ cứ giận là y như rằng nói lấp, và kể có thành tích gia tăng tỉ lệ nói lấp của bà cô chẳng ai khác là nó, rồi chuyện nó trị mấy thằng “đã cá sấu lại cứ tưởng mình đẹp, đã tép riu mà cứ tưởng hơn người” – nguyên văn lời con bé. Đúng là nghe nó kể tôi mới nhận ra một chân lý mà từ trước đến giờ tôi không tin: “Tuổi trẻ tài cao!” - bọn trẻ bây giờ đúng là nghịch hơn chúng tôi ngày trước nhiều. Có lẽ phải đổi “nhất quỷ, nhì ma” cho “học trò” mới đúng!

Chúng tôi đang vui vẻ với những câu chuyện đầy kịch tính và thú vị của con bé thì chợt cả tôi và nó phải ngỡ ngàng, ngỡ ngàng đến nỗi nụ cười trên môi chúng tôi tắt lịm luôn.

Chương 18: Kể thất bại.

Bên kia đường, Thanh Trúc đang khoác tay một người đàn ông tiến vào nhà hàng “Đông Á”. Trông họ tình tứ cứ như một cặp tình nhân vậy. Lòng tôi có một cái gì đó nhoi nhoi, phải rồi, giờ tôi đã tìm được ra câu trả lời tại sao gần đây Thanh Trúc lại lạnh nhạt với tôi vậy.

- Chú dừng xe lại đi! – Thanh Mai lay tay tôi, đôi mắt nó đầy giận dữ. Nhưng tôi không muốn, tôi không dám đối mặt với sự thật này. – Chú Lâm! Cháu bảo chú dừng xe đi mà! – Con bé hét lên và động vào vô lăng xe làm chiếc xe loạng choạng, lệch hướng buộc tôi phải dừng lại. Con bé mở cửa xe kéo tôi đi thẳng tới chỗ chị nó và người đàn ông kia.

Thấy chúng tôi, Thanh Trúc khá ngỡ ngàng. Chưa kịp định thần thì Thanh Mai đã ném vào cô ấy cơn tức giận.

- Chị đang làm gì vậy? Giữa đường thế này mà chị có thể ngang nhiên như thế à?

- Thanh Mai!

- Đây là ngày Tổng giám đốc đáng kính của chị ư? Sao em thấy giống tình nhân của chị thì đúng hơn!

- Thanh Mai! Em có biết mình đang nói chuyện với ai không?

- Em nói không đúng à? Chị nữ đối xử với chú Lâm vậy sao? Hay vì vị tổng giám đốc, ông Hàn Quốc đây lắm tiền hơn?

“Bốp” - Một âm thanh vang lên khiến tôi sững sờ. Thanh Mai ôm mặt, hướng đôi mắt đầy tức giận lên nhìn Thanh Trúc.

- Cái tát này cho cái tội em dám nói về chị mình như thế? Em càng ngày càng cư xử giống như một người vô văn hoá, càng ngày càng không thể chấp nhận được. - Bất chợt cô ấy hướng sang tôi – Xin lỗi anh Lâm, em biết là anh cũng dành tình cảm cho em, nhưng tình yêu không thể gượng ép. Người em yêu là anh Chan đây. Việc gặp anh chỉ là vì em không muốn làm mẹ buồn và cũng chưa thể nói với mẹ chuyện em và anh Chan. Em xin lỗi đã không nói với anh ngay từ đầu. – Giờ thì tôi đã hiểu tại sao ngay từ lần gặp đầu tiên cô ấy lại có thể để cho cô em gái của mình đi thay, hoá ra tôi chỉ là một con tốt hy sinh cho cái tên Chan đang đứng trước mặt tôi đây.

- Anh là Lâm? – Tên Chan giờ tay ra bắt. Đến nước này mà hấn nhĩ tôi có thể bình thản mà bắt tay hấn sao? Nhưng với một người cũng là lãnh đạo và có hiểu biết như tôi không thể không bắt tay lại. Tôi cố lấy bình tĩnh đón cái bắt tay của hấn. – Thanh Trúc đã kể chuyện về anh cho tôi nghe. Tôi và Thanh Trúc yêu nhau không phải vì tiền như cô Thanh Mai nghĩ đâu. Thanh Trúc là một cô gái đẹp và tài năng, tôi rất yêu và ngưỡng mộ cô ấy. Một tình yêu xuất phát từ trái tim chứ không phải từ miệng của một ông Tổng giám đốc dành cho cô trợ lý của mình. Thanh Trúc và tôi rất lấy làm tiếc việc đã không nói rõ cho anh ngay từ đầu. Cô ấy định một thời gian nữa khi nói chuyện với bà Thanh - mẹ cô ấy xong thì cũng gặp anh đã nói rõ và gửi lời xin lỗi. Tôi nghĩ anh là một người rộng lượng và sẽ thông cảm cho chúng tôi. Chúng tôi yêu nhau thật sự.

Lời tên Chan nói như cứa vào da thịt tôi. Cảm giác là kẻ thua cuộc đã đè nặng trong lòng. Đó, những gì mà tôi đã làm trong bao ngày tháng qua hoá ra chỉ là thằng ngốc trước mặt người ta. Tôi đã sai lầm, đã quá sai lầm rồi. Lâm công việc như tôi thì tự dưng sao lại nghĩ đến chuyện yêu đương làm gì chứ. Công việc, chỉ có công việc tôi mới có thể chinh phục được, còn tình yêu – tôi chỉ là kẻ thất bại mà thôi!

Chương 19: Chú yêu cháu mất rồi!

Một tuần nay tôi không liên lạc với Thanh Trúc và cả cô bé Thanh Mai nữa. Chuyện giữa tôi và Thanh Trúc mẹ tôi vẫn chưa hay biết. Tôi sợ nếu nói ra bà chắc sẽ buồn lắm, dù sao thì Thanh Trúc cũng là mẫu con dâu lý tưởng của mẹ tôi mà. Mấy ngày này tôi vẫn đến công ty bình thường nhưng trong lòng luôn mang tâm trạng buồn dù tôi không hề để nó ảnh hưởng tới việc ở công ty.

Tôi nằm trên giường, trong lòng tôi nổi buồn lại dâng trào. Tôi buồn vì chuyện giữa tôi và Thanh Trúc cũng nhiều nhưng nổi buồn lo cho Thanh Mai còn nhiều hơn. Từ hôm đó tôi không liên lạc cho cô bé mặc dù rất lo cho cô bé. Thanh Mai đã vì tôi, vì đứng ra lên tiếng cho tôi mà bị ăn một cái tát như giáng trời của chị. Đã bao lần tôi mở điện thoại nhưng lần nào cũng vậy, tôi không đủ can đảm để bấm số cho cô bé. Tôi sợ một cái gì đó vô hình lắm mà tôi cũng không biết rõ. Tôi sợ sẽ làm cho tình cảm của cô bé và chị thêm bất ổn, tôi sợ sự thương hại hay cái cười cho một kẻ thật bại như tôi, và tôi sợ... gặp rồi tôi không biết phải nói gì với cô bé nữa. Nhưng trong suốt một tuần nay, tôi luôn nhớ tới cô bé, nhớ nhiều lắm. Nhớ ánh mắt sáng long lanh mỗi khi cô bé cười, nhớ giọng nói lạnh lạnh của cô bé, nhớ cái cách kể chuyện cười đầy khôi hài của cô bé. Tôi nhớ lắm! Nhớ lắm!

Và nổi nhớ đã vượt lên trên cả nổi buồn, và sự sợ hãi lo âu, tôi mở máy gọi cho cô bé. Có tiếng nhạc chờ nhưng cô bé không nhắc máy, tôi quyết định gửi tin nhắn.

- “Thanh Mai, chú biết là cháu có cảm máy, chú lo cho cháu lắm! Hãy nhắn lại cho chú đi!”

Tới tận 30 phút sau tôi mới nhận được tin nhắn trả lời của Thanh Mai.

- “Cháu không sao đâu! Người đáng lo lúc này là chú mới phải!”

-“ Không, chú cũng không sao! Chú chỉ hơi buồn một chút nhưng chú lo cho cháu nhiều hơn! Chú muốn gặp cháu, ngay bây giờ được không Thanh Mai!”

Đồng hồ đã điểm hơn 9 rưỡi tối, tôi và Thanh Mai không đến quán “Khoảng Lặng” như mọi khi mà chúng tôi đi bộ trên con đường cách nhà cô bé không xa. Cả hai chúng tôi im lặng đi bên nhau, chẳng ai nói một lời nào. Cái lặng im như giết chết tất cả. Nhìn cái dáng nhỏ bé, trầm tư không nói gì của Thanh Mai, tôi không thể kìm lòng. Tôi đưa tay nắm lấy tay cô bé. Cô bé chợt đứng khựng lại, nhìn tôi. Tôi mặc kệ, tôi vẫn cứ siết chặt lấy bàn tay

mềm mại, ấm áp của cô bé và kéo cô bé bước đi. Thanh Mai im lặng bước đi bên tôi. Một lần nữa tôi không thể kìm nổi lòng mình, tôi nhớ cô bé nhiều lắm, lúc này tôi mới nhận ra cô bé quan trọng với tôi nhường nào. Tôi muốn ôm ghì cô bé vào lòng, tôi muốn lấp đầy những khoảng trống cô đơn và nhớ mong trong lòng tôi, tôi muốn được cô bé sưởi ấm cho lòng mình, tôi muốn trao yêu thương cho cô bé! Tôi muốn và tôi muốn.

Thanh Mai bé nhỏ đang nằm gọn trong vòng tay tôi. Cái ấm áp truyền đi khắp cơ thể. Tôi siết chặt cô bé vào lòng, để mái đầu cô bé tựa lên bờ ngực với trái tim đang đập mạnh mẽ của tôi. Và trong tiếng gió vang lên lời thì thầm: “Chú yêu cháu mất rồi!”

Chương 20: Khi người ta yêu!

Bây giờ cuộc sống tôi đã có phần bị xáo trộn. Tôi không còn là Lâm công việc nữa mà là Lâm đang yêu và đang được yêu, dù tình yêu đó vẫn được giấu kín, cả hai phía gia đình tôi và gia đình Thanh Mai đều không hay biết. Từ lúc nào tôi bỗng thấy sao thời gian trôi chậm thế, để đợi đến 10h tối tôi cứ phải đếm từng phút từng giây. 10h mới là lúc tôi được “hoạt động tình báo” với tình yêu của tôi.

- “Em yêu của anh đã nằm ôm gối chưa?”

- “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện giờ đang chìm vào giấc ngủ say với bạch mã hoàng tử rồi!”

- “Chết thật, ngủ cái là đã mơ tới anh rồi à!”

- “Anh mà là bạch mã hoàng tử của em sao? Chẳng giống tẹo nào! BM của em đẹp trai, trẻ tuổi, tài cao. Còn anh thì rõ già!”

- “Anh già thì mặc anh già – Anh chưa có vợ vẫn là trai tân!”

- “Trai tân thì mặc trai tân – Anh 30 tuổi cũng gần ê (é) rồi!”

- “Anh mà é anh cũng không cho em lấy ai đâu! Vì em là của anh mà!”

- “Ai thèm là của anh hả? Chỉ có anh là của em, còn em là của riêng em thôi!....”

- “....”

Chúng tôi hoạt động tình báo như thế đó, có lẽ với người ngoài thì nghĩ chúng tôi thật dở hơi, nói toàn chuyện linh tinh, nhưng khi yêu là thế đó. Nếu không tin, bạn thử ngẫm lại hoặc ít ra thì thử yêu đi khác biết!

- “Anh ơi em buồn ngủ!”

- “Chán thế, nhưng thôi, muộn rồi, em ngủ đi mai còn đi học! Chúc tình yêu

của anh ngủ ngon!”

- “Em không ngủ được, anh hát ru em ngủ đi!”

Lần nào cũng vậy, cô ấy thích nghe tôi hát ru ngủ lắm. Nũng nịu thế thôi chứ tôi cá là nhắm mắt cái là cô ấy ngủ tít tởm tận sáng, súng nổ bên tai cũng không biết!

Và thế là tôi lại phải một mình ngồi trên bàn làm việc, mở cái cuống họng và cất lên cái giọng hát vốn dở ẹc của tôi. Thật kì lạ, hát cho người mình yêu có khác, tôi hát hay và truyền cảm lắm! Sức mạnh của tình yêu lớn thật!

- “Bé ơi, ngủ đi, đêm đã khuya rồi
Để những giấc mơ còn mãi bên em
Bé ơi ngủ ngoan, trong tiếng ru hời
Tình - yêu - của - anh cùng bay vào giấc mơ
À ơi, à ơi, à à ơi....
Chúc bé ngủ ngon!...”

Tôi quay trở lại với những chồng giấy tờ, kế hoạch và những bản hợp đồng. Nhưng lúc này tôi biết, đang có một cô bé nằm ôm gối và chìm vào giấc ngủ với đôi môi đang mỉm cười. Cả cô bé và tôi đều đang yêu!

Chương 21: Tôi là thầy giáo!

Thanh Mai sắp thi tốt nghiệp rồi mà tình hình học tập của cô ấy có vẻ rất tệ. Tôi biết Thanh Mai học không giỏi và việc theo kịp chương trình cùng các bạn ở lớp học thêm là rất khó nói gì ở trên lớp. Mà theo như Thanh Mai thì việc đi học thêm của cô ấy chỉ là lấy lệ, vì bà Thanh bắt chứ đứa con gái nào có hiểu được gì mà muốn đi học. Với cô ấy việc đó chỉ có một ý nghĩa duy nhất là tra tấn cô ấy thôi. Tôi không thể để cho việc này cứ tiếp tục như thế được. Vì bây giờ, Thanh Mai là tất cả với tôi, tôi yêu và tôi lo cho cô ấy! Cô ấy có thể không thi đại học nhưng cô ấy phải tốt nghiệp THPT.

- Anh sẽ tìm cho em một gia sư riêng? Được không? – Tôi vừa dứt lời làm Thanh Mai đang ăn kem bông ho sặc sụa. Cô ấy bị sặc. – Em có sao không?
- Không!... – Cô ấy nhăn nhó – Sao lại thuê gia sư riêng cho em?
- Vì em đi học thêm cũng như không. Mà em sắp thi tốt nghiệp rồi.
- Em không học đâu! Em ghét học! Ngày trước mẹ cũng thuê gia sư riêng cho em rồi! Không hiệu quả mới cho đi học thêm để cùng bạn cùng bè. - Trời! Tôi phải làm thế nào đây.

- Vậy anh sẽ là gia sư cho em!

- Hà???????

Tôi không hiểu sao tôi lại quyết định như vậy. Nói thật đó là điều chỉ mới thoáng qua trong đầu tôi. Thôi thì đành đâm lao phải theo lao vậy, vì Thanh Mai cô ấy đã gật đầu đồng ý ngay! Chắc tại thầy giáo là tôi. Ở thì là tình yêu của cô ấy mà. Vậy thì càng có thêm thời gian chúng tôi ở bên nhau. Chắc cô ấy nghĩ thế. Giờ tôi mới nhận ra sáng kiến của mình cũng không tồi. Nhưng... thôi chết, tôi biết dạy cô ấy vào lúc nào được và dạy ở đâu chứ? Tôi thì phải đi làm cả sáng lẫn chiều, tối thì rảnh đấy nhưng biết dạy cô ấy ở đâu? Ở nhà một trong hai đứa thì rất tốt nhưng đó là điều không thể. Còn vì sao chắc mọi người biết rồi đấy! Chúng tôi đành gác việc này chờ xem xét tìm cách giải quyết.

Tôi vừa mới đi làm về đã thấy mẹ tôi mặt mày rạng rỡ.

- Con đi làm về rồi à?

- Có chuyện gì mà mẹ vui thế?

- Hôm tới mẹ sẽ cùng bà Thanh đi Sài Gòn chơi một tháng. – Tôi ngạc nhiên không hiểu chuyện gì! – Bữa trước bà Vân - người bạn rất thân của mẹ và bà Thanh, lên đây chơi tình cờ thế nào mẹ và bà Thanh gặp lại được bà ấy, mừng vui lắm. Hôm nay nhận được điện của bà ấy, bà ấy về nhà rồi, quyết định thế nào cứ khẳng khẳng mời bọn mẹ xuống chơi ở một tháng!

Tôi không biết là nên vui hay nên buồn đây? Mẹ tôi đi ai lo cơm nước, quần áo và mọi thứ cho tôi? Từ trước tới giờ tôi chỉ biết đi làm kiếm tiền chứ nào có mó tay vào những công việc ở nhà chứ? Một tháng? Tôi biết sống ra sao? Đang buồn lo, chợt tôi nhớ tới Thanh Mai. Ôi đúng rồi, trời phục hộ chúng tôi. Đây là điều may mắn chứ nào có buồn phiền gì?

Thế là ngay sau khi tiễn mẹ tôi và bà Thanh ra sân bay trở về, tôi và Thanh Mai quyết định mở tiệc ăn mừng. Mừng gì ư? Mừng những ngày tiếp theo đây chúng tôi sẽ được ở bên nhau nhiều hơn. Thế là giờ tôi sắp là một ông thầy giáo hạnh phúc nhất vì có được một cô học trò bé bỏng, đáng yêu, cô học trò mà thầy giáo yêu nhiều, nhiều lắm!

Chương 22 : Ôi cô bé của tôi!

Tôi đi làm từ sáng cho đến chiều. Trong khi đó, Thanh Mai sáng thì tới lớp, chiều thì cúp học thêm. Thời gian đó cô ấy đến nhà tôi, không xem phim thì cũng ngủ, không ngủ thì vào phòng tôi nghịch ngợm, trang trí lung tung và

đảm bảo sẽ mở nhạc, leo lên giường tôi và nhảy âm ầm. Cô ấy bảo là thích cái giường tôi lắm, êm mà lại không bị lún mỗi khi cô ấy nhảy nhót và giải trí. Tôi nghĩ chả mấy mà tôi phải thay giường mới!

- Anh về rồi à? – Cô ấy hể cứ nghe thấy tiếng xe tôi từ ngoài cổng là y như rằng dù ở bất kì đâu cũng sẽ phi như bay ra đón tôi ở phòng khách và câu đầu tiên luôn là “anh về rồi à”, đính kèm là một nụ cười tươi rói khiến bao mệt mỏi của công việc trong tôi như tan biến hết.

- Ủ - Rồi ngay sau cái gật đầu là thẻ nào tôi cùng choàng tay ôm lấy cô ấy. Tôi nhớ cô ấy lắm chứ. Tại cô ấy thoả thuận: khi tôi làm việc thì không được nhắn tin tán gẫu với cô ấy, phải chăm chỉ làm việc để kiếm thật nhiều tiền sau này còn đủ tiền rước cô ấy về mà nuôi. Thẻ nhưng cô ấy cũng ghê gớm lắm, ôm thì cho tôi ôm thôi chứ hể tôi mà lân la thơm lên má hay là lên cổ là y như rằng cô ấy kéo tay tôi ra ngay và khoanh tay trước ngực, cái môi bặm lại, đôi mắt nhìn tôi nghiêm nghị: “Cấm đó!” Những lần như thế tôi giống như đứa trẻ biết lỗi phải đứng khoanh tay trước mẹ! Ủ, mà tôi thấy cô ấy có nhiều điểm giống mẹ tôi lắm! Ôi tình yêu của tôi, yêu thế không biết!

Nhưng ngay sau khi tôi trở lên phòng là y như rằng cô ấy sách cặp chuồn về lúc nào không biết. Và thẻ nào cũng để trên bàn một mẫu giấy nhắn: “Anh yêu, chịu khó trải lại ga giường giùm em ná; hôm nay nhờ tay em làm vỡ mất một cái cốc rồi!” Hay “Anh ơi em xin lỗi, cái điều khiển ti vi em chót làm rơi thế là không điều khiển được nữa! Anh đừng giận em ná! Yêu nhiều lắm! Chụt chụt!”. “Em không bít gì đâu, cái loa đang chạy tự dung tịt” và sự thật là cái dàn loa bị hỏng do mở volum quá lớn!

Và buổi tối là lúc chúng tôi trở thành thầy và trò thực sự. Cô ấy đúng là rất kém, nhất là môn toán. Cũng may toán là lĩnh vực cực đỉnh của tôi. Cô ấy những lúc bình thường thì đáng yêu lắm, nhưng lúc học thì tệ không gì bằng. Trong khi tôi thao thao bất tuyệt giảng bài thì cô ấy hết nghịch tóc lại vẽ nhăng vẽ cuội, hết ngủ gà ngủ gật lại say sưa ngắm tôi.

“Cốc”

- Á! Sao anh đánh em? – Cô ấy xoa chán phụng phịu.

- Em có chịu học hành tử tế không vậy? Học thế này sao mà hiểu được gì!

- Em ứ thềm học nữa! Anh đánh em đau thế! Em ứ thềm học nữa! – Cô ấy giận dỗi giơ tay chỉ vào cái vết đỏ hơi sưng ở chán!

- Thôi anh xin lỗi mà! Anh thương! Nhưng em phải chịu khó học chứ!

- Ừ chịu!

- Thôi mà! Thương nè thương nè! – Những lần như thế tôi phải giở chiêu “mật ngọt chết ruồi”. Tôi phải kéo đầu cô ấy lại và thom nhẹ lên chỗ đau đó và thì thầm bên tai: “Yêu lắm cơ! Nhưng phải học chứ! Có thể mới yêu hơn chứ! Học đi, tí anh cho đi ăn kem”.

Hiệu quả tức thì đó. Mỗi khi tôi giở chiêu đó là y như rằng cô ấy lại ngoan ngoãn ngồi học bài, lắng nghe mọi lời tôi giảng dù tôi giảng 10 thì cô ấy chỉ hiểu 1,2. Nhưng thôi còn hơn là không biết tí gì!

Tối thứ 7 là lúc tôi và cô ấy tự cho phép mình có một không gian riêng cho tình yêu. Cô ấy không bao giờ chịu đi ô tô mà toàn bắt chúng tôi phải đi bộ. Cô ấy rất thích nắm bàn tay tôi và kéo chạy trên con đường đầy gió và ánh đèn cao áp chiếu xuống. Hay một tay nắm lấy bàn tay tôi một tay vịn vào cánh tay chắc khỏe của tôi và tục đầu lên đó rồi dạo bước đi bên tôi. Những lúc như thế tôi luôn thấy lòng ấm áp và tràn đầy hạnh phúc.

- Anh ơi! Mình đến “Khoảng lặng” đi! – Tôi khẽ gật đầu siết chặt bờ vai cô ấy hơn. – Nhưng em mới chân rồi! Anh cõng em nhé!

Và thế là trên con đường đầy gió và ánh đèn cao áp, có một anh chàng cao lớn cõng một cô bé với mái tóc buộc bồng khẽ bay trong gió. Cô bé với nụ cười trên môi và đôi mắt vẫn luôn sáng ngời. Cô bé có trái tim đang đập cùng một nhịp đập với chàng trai.

Chương 23: Yêu cũng thật khổ!

Chúng tôi đến quán “Khoảng Lặng” khi đồng hồ đã điểm 9h, có nghĩa là chúng tôi chỉ còn khoảng 30 phút ở bên nhau nữa thôi. Quán giờ này đã hết khách, chúng tôi là vị khách tiếp theo và cũng là duy nhất. Cà phê “Khoảng Lặng” giờ đối với chúng tôi, nó là “Gạch nối tình yêu” và cũng là minh chứng cho tình yêu của chúng tôi. Thanh Mai vẫn với cái thói quen chống tay lên cằm nhìn ra cửa kính, ngoài kia thiên nhiên trước ánh sáng đèn không còn căng đầy sức sống nữa, nhưng lại mang một vẻ huyền bí đến lạ kì.

- Anh ơi! Sau này nếu mình cưới nhau mình sẽ tổ chức đám cưới ở bãi cỏ này nhé!

- Ừ! Nhưng chỉ sợ lúc đấy không còn bãi cỏ này nữa thì sao!

-Trừ khi “Khoảng Lặng” không còn nữa! – Chúng tôi giật mình bởi tiếng bà chủ quán. Khẽ đặt đồ uống của chúng tôi xuống bàn, bà ấy mỉm cười nhìn

chúng tôi. – Tôi biết hai cô cậu! Và biết cả mối tình của hai người! – Bà ấy lại mỉm cười. - Đừng cho tôi là bà già nhiều chuyện! Nhưng chuyện tình của hai người cũng nhiều éo le lắm đấy! Để giữ được hạnh phúc phải biết đến chữ “nhẫn” và lòng vị tha. Chúc hai cô cậu ngon miệng, những vị khách quen đáng mến của tôi! – Bà ấy lại nở nụ cười đầy hiền từ những cũng vô cùng bí hiểm, huyền bí y như những gì bà ấy vừa nói với chúng tôi. – À, nếu khi nào hai người lấy nhau, nhất định tôi sẽ dành bãi đất này cho hai người tổ chức đám cưới! Coi như là quà mừng! - Bà ấy đã đi vào trong bỏ lại chúng tôi với một mớ những suy nghĩ khó hiểu và lộn xộn.

Đã được gần 3 tuần kể từ lúc tôi là thầy giáo của Thanh Mai. Kể ra thì cũng thấy mình có năng khiếu làm thầy, Thanh Mai trước những gì tôi truyền đạt và kèm cặp, cô ấy tiến bộ trông thấy. Những bài tập lý, hoá, đặc biệt là toán cô ấy đã có thể tự mình giải hết trong sách giáo khoa, còn sách bài tập và nâng cao vẫn phải nhờ đến ông thầy đẹp trai là tôi. Hôm nay là thứ 7, đáng lẽ ra là chúng tôi định đi chơi đó, nhưng vì trời mưa, thời gian cũng chẳng còn bao lâu nên chúng tôi quyết định ở nhà học. Giờ đây thay vì cứ phải thao thao bất tuyệt giảng bài và chữa bài trong khi cô ấy cứ ngây người ngắm tôi thì đổi lại, cô ấy cứ mãi miết với đồng bài tập, còn tôi thì lại được thể ngắm thật kĩ, thật lâu cô ấy. Nhìn đôi mắt đắm chiêu vào đồng bài tập, cái chán khê nhản lên và đôi lông mày nhíu lại mỗi khi vướng ở đâu đó trong bài tập rồi thể nào cũng dẫn ra ngay, cùng với ánh mắt sáng long lanh và nụ cười mỉm một mình. Cái môi căng mọng, nhìn ngắm mà tôi chỉ muốn cắn vào thôi nhưng lúc này tôi mà làm thế thì chắc chắn tôi sẽ bị ăn nguyên một cú đấm hay bất kì một vật thể lạ nào trên bàn.

Đồng hồ đã chỉ 9 rưỡi, mà ngoài kia trời vẫn mưa tầm tã.

- Anh ơi tối nay em ngủ ở đây nhé!

- Hả?

- Mưa thế này em không về đâu! Với lại mai là chủ nhật mà!

- Anh đưa em về mà!

- Nhỡ chị Trúc nhìn thấy thì sao?

- Vậy anh gọi taxi cho em!

- Ú! Đẳng nào mẹ cũng không có ở nhà, mỗi chị Trúc thôi, mưa to thế này em gọi điện về nói ngủ nhà bạn!

-

- Em muốn ngủ ở đây! Em muốn ngủ trên giường của anh!

- Hả? Nhưng... em... anh...

- Sao anh cứ áp úng mãi thế? Anh không thích em ngủ lại à?

- Không phải! Nhưng.... Anh sợ...

- Sợ gì chứ! Em còn không sợ thì anh sợ gì! Thôi quyết định vậy ná! Đi ngủ thôi! – Nói rồi cô ấy cất chồng vở trong khi ruột tôi đang nóng như lửa đốt! Tôi không biết phải xử sự sao đây! Mọi chuyện sẽ trở lên rất tệ hại. Ôi không được! Tôi không được phép làm như vậy, không được phép xúc phạm đến cô ấy! Cô ấy vẫn còn quá ngây thơ và chưa hiểu hết được việc mình làm!

- Thanh Mai! Anh nghĩ chúng ta chưa thể ngủ với nhau được! Dù chúng ta rất yêu nhau! Em hiểu không? – Tôi nói trong khi đó Thanh Mai cứ tròn xoe mắt nhìn tôi, rồi bất thành linh cô ấy cầm quyển vở trên tay đang đưa dở vào cặp khế đập lên đầu tôi:

- Này! Anh đang nói vớ vẩn gì vậy? Cái gì mà ngủ với nhau hả? Ai bảo là em ngủ với anh?

- Ô... vậy sao em bảo là muốn ngủ trên giường anh!

- Vâng!... Nhưng không có ngủ cùng anh!

- Vậy anh ngủ đâu?

- Hi! Ngoài phòng khách và trên ghế sofa!

- Hả?

Thế đấy, bây giờ thì tôi phải nhường cái giường yêu quý của mình cho “em yêu”, ra ngủ ở ghế và không được quyền kêu ca. Giờ tôi mới biết thêm một điều: “Khi yêu cũng thật khổ! Người yêu đã quyết định cấm được quyền thay đổi!”.

Chương 24: Cô bé vụng về!

Cả đêm phải nằm ngủ trên ghế sofa khiến tôi đau ê ẩm lưng. Vừa tỉnh giấc, tôi đã cầm gối ngó qua phòng mình xem “công chúa” của tôi thế nào. Nhưng vừa mới mở cửa nhìn vào tôi đã chẳng thấy cô ấy đâu. Lạ thật, không ngờ chủ nhật mà cô ấy có thể dậy sớm thế. Nhớ lại mỗi sáng chủ nhật đèo cô ấy đi ăn thì cứ phải chờ dài cổ, trong khi đã phải đánh thức cô ấy dậy ít nhất là 3 lần.

”Xoảng” – Âm thanh vang lên từ dưới bếp. Biết chắc là cô bé của tôi lại gặp sự cố do năng khiếu “vụng về” bẩm sinh, tôi lao như bay xuống phòng bếp. Đập ngay vào mắt tôi là cả một bãi chiến trường, nào vỏ trứng, nào cuộng rau, rải rác từ bàn ra đến bếp. Tủ lạnh mở toanh với một đồng đồ ăn đã bị đảo lộn, xới tung. Và trên bếp ga là nồi nước đang sôi sùng sục, dưới đất là cái vung nồi nằm chổng chơ. Còn cô gái của tôi nước mắt ngấn nước mắt dài với cái tay rộp đỏ, đau rát. Tôi chạy vội lại, đỡ lấy bàn tay cô ấy, khẽ thổi

vào ba ngón tay rất đỏ, phồng rộp.

- Trời ạ! Có đau lắm không?

- Không! – Cô ấy lắc đầu mà nước mắt cứ chảy dài. Nhìn tay cô ấy tôi biết là đau lắm!

- Sao mới sáng sớm mà em đã vào bếp làm gì? – Tôi thương lắm nhưng vẫn cứ mắng cô ấy.

- Tại em muốn nấu ăn sáng cho anh! Đang đập trứng, cái nồi nói sôi em mở vung thế là bị bỏng!

- Sao em không lót tay hả?

- Em quên!

- Thôi không khóc nữa! Anh biết rồi!

Tôi nhẹ nhàng thoa lớp kem đánh răng lên ba ngón tay cô ấy! Nhìn đôi mắt ướt nhẹt và những vết bỏng đỏ, tôi thấy như chính mình đang bị đau. Sao cô ấy lại nấu ăn cho tôi làm gì cơ chứ! Cô ấy vụng về lắm, lại có biết nấu nướng gì đâu. Đau thế này, mà lại còn kêu không! Đúng là cái tính ương bướng chả bao giờ thay đổi.

- Lần sau em đừng có làm mấy cái việc này nữa! Tự dung đang yên đang lành lại vào bếp nấu nướng làm gì! – Không hiểu sao tôi lại to tiếng mắng cô ấy,

- Em muốn nấu ăn cho anh mà! Em biết mình vụng về, không biết làm gì cả!... Em là kẻ vô dụng! – Cô ấy lại khóc nức lên! Tôi đâu có ý đó chứ! Chỉ là tôi lo cho cô ấy mà giận thôi. Tôi ôm cô ấy vào lòng, đưa tay đỡ cái đầu bé nhỏ dựa chặt vào bờ ngực tôi hơn.

- Anh xin lỗi! Cô bé của anh đừng khóc nữa! Nín đi mà! – Cô ấy ôm chặt tôi hơn, nước mắt đã chảy cả xuống cổ áo tôi. Rồi tiếng trách móc nhỏ nhỏ vang lên: “Em ghét anh lắm! Ghét lắm!”. Tôi biết là cô ấy không ghét tôi đâu mà! Ừ mà sao tôi ngốc thế, cô ấy đang muốn thể hiện tình yêu cho tôi mà! Sao tôi lại mắng cô ấy chứ! Cô ấy không đảm đang, cô ấy vụng về nhưng chỉ cần mỗi việc cô ấy làm chúng chứa đựng đầy tình cảm dành cho tôi là được. Tôi khẽ kéo tay cô ấy ra, lấy thế hôn lên trán và tìm đường đến bờ môi hồng của cô ấy.

Bất thành linh.

- Thôi chết! Nồi nước trên bếp! - Thế là cô ấy đẩy phắt tôi ra và lao vào phòng bếp, bỏ tôi ở lại chung hứng với nụ hôn hụt!

Chúng tôi đến “Khoảng Lặng” để ăn sáng bởi Thanh Mai bé bỏng của tôi kết món sữ chua và bánh mì ốp la lấm mà. Đồ ăn đã bày sẵn ra bàn, việc đầu tiên cô ấy làm mỗi khi ăn sáng cùng tôi đó là tặng tôi một nụ cười chúc ngon miệng tươi rói. Đó là gia vị món ăn ngon nhất mà tôi từng biết. Hôm nay cũng vậy, cô ấy nhìn tôi mỉm cười thật xinh, hai cái má căng ra, không có lúm đồng tiền nhưng nhìn duyên và yêu lắm. Hàm răng đều và trắng, tuy không có răng khểnh nhưng hé lộ ra từ đôi môi hồng căng mọng khiến chúng trở nên đẹp vô cùng và cũng thật là duyên. Nhưng hơn cả đó là đôi mắt sáng ngời, long lanh khi cười. Tôi yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy, cái vẻ bề ngoài mà trong mắt tôi là vô cùng đáng yêu và xinh đẹp; cái tâm hồn tuy trẻ con, mong manh và tinh quái nhưng ẩn náu và chứa đựng những nét đẹp hơn hẳn những người con gái khác mà tôi từng biết. Là sự chân thành, mạnh mẽ và có chút hoang dại. Là một chút kì bí, và cả những điều sâu sắc nữa.

Thanh Mai xiên miếng bánh mì lên, nhưng đôi mắt cô ấy chột nhứ lại. Tôi liếc nhìn sang tay phải cô ấy. Vết bỏng đã phồng rộp và căng mọng nước. Tôi biết cô ấy đang đau. Tôi khẽ đỡ lấy cái xiên rồi xiên lấy miếng bánh mì khẽ cười:

- Há to nào em yêu! – Cô ấy mỉm cười, há cái miệng to tương đón lấy miếng bánh mì từ tôi và vẫn cái kiểu nhai nhồm nhoàm một cách ngon lành. - Mồm em to thật đấy. – Hút chụt một hụm sinh tố cô ấy cười toe. – Đâu có, tại dạ dày em to đấy chứ!

Nhìn Thanh Mai ăn đó là một sở thích của tôi. Cô ấy khác hẳn những người con gái khác, chẳng lấy đâu xa chính là chị gái Thanh Trúc của cô ấy. Trong khi Thanh Trúc rất giữ ý tứ trong việc ăn uống, điều đó tạo nên vẻ thanh lịch cho cô ấy, nhưng với Thanh Mai, cô ấy coi việc ăn uống không phải là sự trình diễn. Cô ấy ăn hết mình với sự ngon miệng của món ăn đem lại, có thể cô ấy vô duyên nhưng cô ấy biết trân trọng công sức mà người nấu bỏ ra. Đó hẳn là điều mà không mấy những cô gái “lịch sự” trong ăn uống có được!

Loáng một cái thời gian một tháng đã trôi qua. Mẹ tôi và mẹ vợ tương lai đã trở về sau một tháng đi chơi đầy vui vẻ. Còn chúng tôi thì buồn rười rượi, bởi họ về đồng nghĩa với những ngày tháng được ở bên nhau thật nhiều của chúng tôi không còn nữa. Chúng tôi lại phải quay trở về với hoạt động tình báo “10h đêm”!

Tôi vừa đi làm về mẹ đã bắt tôi ngồi xuống nói chuyện. Không biết có việc

gì mà mẹ tôi có vẻ vui lắm. Chắc là dư âm của đợt đi chơi Sài Gòn vẫn còn.

- Có chuyện gì quan trọng không mẹ?

- Sao lại không, là chuyện hệ trọng của cả đời con đó! - Mẹ tôi nói đến đây tôi đã linh cảm có điều sắp xảy ra với chúng tôi rồi.

- Là sao vậy mẹ?

- Còn sao với trăng gì. Mẹ và bà Thanh vừa đi xem bói về. Năm nay là năm tốt để dựng vợ gả chồng với cả con và Thanh Trúc đó. Thật may bà Thanh cũng ưng ý con lắm. Bà ấy còn khen con dữ hơn cả mẹ khen Thanh Trúc ý. Hai người bọn mẹ quyết định rồi, trong năm nay sẽ tổ chức đám cưới cho hai con.

- Dạ?

Chương 25: Em có cách rồi mà!

Tôi nghe mà như sét đánh bên tai. Cưới Thanh Trúc ư? Đó là điều không thể đối với cả tôi và Thanh Trúc mà cả hai bà mẹ đều không hiểu. Mỗi người chúng tôi đều có sự lựa chọn cho tình yêu của riêng mình, chúng tôi không thể cưới nhau, hoàn toàn không thể. Nhưng... biết làm sao để hai bậc phụ huynh hiểu đây?

Tôi mệt mỗi nằm dài trên giường, lấy cơm ăn cùng đôi tác rồi nên tôi bỏ cả cơm tối. Tôi rất sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến kì thi tốt nghiệp sắp tới của cô ấy. Cô ấy đã học hành rất chăm chỉ, mặc dù lượng kiến thức cô ấy có được trong một tháng qua là vô cùng ít ỏi, thế nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ hết hy vọng để cô ấy đỗ tốt nghiệp. Tôi muốn gọi điện cho Thanh Mai bởi có thể giờ này cô ấy cũng đã hay tin như tôi. Nhưng tôi cứ suy nghĩ mông lung mãi, tôi chẳng thể nào bảm số nổi. Nếu tôi gọi lúc này mà vẫn chưa có cách giải quyết khác nào khơi nên nỗi lo sợ cho cô ấy. Tôi không muốn người con gái tôi yêu phải khóc. Tôi quyết không để điều đó phải xảy ra, ít nhất là lần này.

Tôi gọi điện và mời Thanh Trúc uống cà phê để bàn chuyện đang xảy đến với chúng tôi. Thanh Trúc cũng có vẻ lo lắng chẳng kém gì tôi. Các bạn đừng ngạc nhiên vì sao Thanh Trúc lại phải lo lắng. Cô ấy có một ông người yêu giàu có, tài giỏi lại yêu cô ấy chân thành. Nhưng có một lý do mà cô ấy chưa thể nói với mẹ, đó là ông tổng giám đốc ấy còn có một đứa con riêng. Và bà Thanh với tự trọng và suy nghĩ của bà nhất định không thể đồng ý cho đứa con gái vừa xinh đẹp, nét na lại vừa giỏi giang chịu thiệt thòi như thế. Làm sao bà ấy có thể chấp nhận cho cô con gái yêu đi làm mẹ kế, làm kẻ thế chân cho người vợ cả để nuôi dạy đứa con người ta được chứ. Thanh Trúc

biết điều đó nên cô ấy không dám nói chuyện tình cảm của mình với mẹ. Và giờ đây cũng giống như tôi, cô ấy sợ sệt và lo lắng.

- Anh Lâm, em biết mình có lỗi với anh, nhưng em xin anh đó. Em không thể lấy anh! – Tôi biết chứ, Thanh Trúc cũng giống như mẹ không hề biết tôi đã yêu cô em Thanh Mai bé bỏng và tinh quái của cô ấy. Tôi cố gắng mỉm cười trấn an cô ấy.

- Thanh Trúc bình tĩnh đi em! Rồi ta sẽ có cách giải quyết. Anh nhất định cũng sẽ không lấy em đâu vì anh đã tìm thấy một nửa của mình rồi. – Thanh Trúc ngạc nhiên nhìn tôi, cô ấy chợt tươi tỉnh sắc mặt.

- Thế thì còn gì phải lo nữa. Anh chỉ cần nói là anh đã có người yêu và không thể lấy em với mẹ anh là được. Và việc chúng ta lấy nhau sẽ không xảy ra. – Dễ dàng như cô ấy nói chứ. Nếu tôi có thể công khai thì giờ tôi đã chẳng phải đau đầu thế này.

- Nhưng anh cũng giống như em, có lý do riêng không thể công khai người yêu với mẹ. Hơn nữa mẹ anh rất thích em.

- Em biết chứ, mẹ em cũng vậy, bà luôn miệng khen anh. Kêu anh vừa thành đạt, lại tử tế và lại còn chưa có vợ con. Em sợ lắm! Em và anh Chan chúng em yêu nhau. - Lần đầu tiên tôi thấy Thanh Trúc khóc. Phải rồi cô ấy cũng giống như bao phái yếu khác mà thôi.

Đã hơn một tuần rồi mà chúng tôi vẫn chưa tìm ra được cách giải quyết. Trong khi đó hai bà mẹ đã rục rịch chuẩn bị và lo liệu cho cái đám cưới viên vông của hai người. Thanh Mai biết chuyện nhưng cô ấy chẳng nói gì cả, vẫn vui cười như không. Nhưng tôi biết một điều là cô ấy buồn lắm bởi sáng nào gặp tôi cũng thấy mắt cô ấy sưng húp.

Đang còn chưa tìm ra cách giải quyết thì đúng một cái chúng tôi nhận được quyết định từ hai bà mẹ:

- Hai mẹ đã quyết định rồi, tháng 8 là tháng đẹp để tổ chức đám cưới cho hai con. Từ giờ đến lúc đó là còn 4 tháng nữa. Đủ cho cả hai con và chúng ta chuẩn bị.

Chúng tôi nhìn nhau chẳng nói một lời nào. Trong khi đó hai bà mẹ cứ vui vẻ với kế hoạch cưới xin mà chẳng hề nhận ra bầu không khí ảm đạm nơi ba đứa con.

Sự mệt mỏi trong tôi thấy rõ, tối thứ 7 nên tôi muốn đưa Thanh Mai đi chơi và cũng để xua tan đi sự mệt mỏi và bế tắc của chúng tôi. Vì chỉ có ở bên nhau chúng tôi mới có được sự vui vẻ và hạnh phúc. Chúng tôi lặng lẽ đi bên

nhau. Bàn tay nhỏ bé của cô ấy siết chặt lấy tay tôi. Những cơn gió mùa hè thổi lùa, cái hiu quạnh càng xâm chiếm nhiều hơn.

- Anh ơi em muốn cưới anh!
- Anh cũng muốn lấy em và chỉ lấy mình em thôi!
- Vậy thì mình cưới nhau nhé!

Tôi lặng im và thờ dài. Tôi muốn, muốn lắm chứ nhưng mọi chuyện lại chẳng dễ dàng chút nào. Thanh Mai siết tay tôi dừng lại.

- Anh không trả lời em sao? Anh có muốn cưới em trong năm nay không?
- Ý em là gì hả Thanh Mai?
- Là sẽ cưới em ngay sau khi em thi xong tốt nghiệp. 1 tháng nữa thôi.
- Em đùa đấy à? Làm sao có thể chứ Thanh Mai.
- Vấn đề chỉ là anh có muốn hay không thôi!
- Anh muốn, anh muốn! Ngay bây giờ nếu có thể anh cũng muốn lấy được em ngay. Thanh Mai ơi, anh yêu em nhiều lắm, anh không thể mất em hiểu chưa!
- Ừ vậy thì quyết định vậy nhé. Mình sẽ cưới nhau!
- Còn mẹ em và mẹ anh.
- Hi, em có cách rồi mà!

Chương 26: Gạo nấu thành cơm!

Vừa tới giờ nghỉ trưa, tôi đã tức tốc đến ngay “Khoảng Lặng”. Thanh Mai hẹn gặp tôi ở đây. Tôi cũng nóng lòng không biết cô ấy có cách giải quyết gì. Chuyện ngày càng trở nên khó khăn khi mẹ tôi và bà Thanh đã bắt đầu liên lạc hết cho họ hàng và bạn bè thân thích. Rồi cả chuyện đặt sẵn đồ cưới, tìm địa điểm kết hôn nữa. Cái đầu tôi gần như muốn nổ tung. Tôi quá mệt mỏi rồi!

- Anh nhìn này! Thanh Mai chìa ra tờ giấy xét nghiệm thai nhi, đập ngay vào mắt tôi là dòng chữ: “Bệnh nhân: Hà Thanh Mai”. Tôi gần như chết lặng.
- Thế này là thế nào?
- Là em đã có thai. Anh ngốc thế! – Cô ấy thản nhiên đến như vậy sao? Cô ấy có thai? Có đùa không đó? Tôi cố lục lọi trong mớ kí ức hỗn độn của mình xem có tí gì khiến tôi hiểu ra chuyện gì đang xảy ra không!
- Em đùa đấy à? – Tôi gần như muốn quát lớn, mọi vài ánh mắt trong quán quay ra nhìn chúng tôi.
- Anh bình tĩnh đi! Nếu em không có thai làm sao hai mẹ đẻ cho chúng mình được lấy nhau!

- Vậy... vậy cái thai này là của ai? – Tôi cố chán tĩnh mình.

- Là của em!

- Gì thế? - Lần này thì tôi quát lên thật sự! Giờ không chỉ là một vài nữa mà là tất cả mọi ánh mắt trong quán đều nhìn chúng tôi. Chợt tôi thấy Thanh Mai bụm miệng cười.

- Anh tưởng em có thai thật à?

- Ý em là gì thế? Anh chịu hết nổi rồi, em đừng úp úp mở mở nữa!

- Hi, nhìn anh có vẻ phẫn nộ nhỉ? – Sao tôi có thể không phẫn nộ được chứ. Người con gái tôi yêu chìa ra tờ giấy xét nghiệm có thai mang tên cô ấy trong khi tôi và cô ấy chưa một lần chung chăn gối. Thử hỏi ai trong trường hợp như tôi có thể bình tĩnh được. – Giấy xét nghiệm giả đấy! – Cô ấy mím cười tinh quái. – Em có con bạn thân có bà chị gái là bác sĩ khoa sản mà. Em đã kể hết chuyện của chúng mình và nó đã cùng bà chị đồng ý giúp em.

- Liệu có ổn không?

- Anh yên tâm, mấy ngày hôm nay em đã trang bị hết những kiến thức cơ bản của một bà chữa là như thế nào rồi. Biểu hiện đầu tiên là buồn nôn, nghén đó.... rồi bù lu bù loa, nhiều lắm! Rồi đến lúc mình lấy nhau rồi, lo gì không có con thật chứ!

- Anh sợ mọi chuyện không dễ như chúng ta nghĩ đâu.

- Mẹ em và mẹ anh sẽ phản ứng dự dội chứ gì? Em nghĩ kĩ rồi. Thứ nhất, thế nào mẹ em cũng có ý định giết em và anh. Mẹ sẽ sống chết cho anh một trận, can tội dụ dỗ con cái nhà lành, may là đã qua tuổi vị thành niên từ tháng 1 vừa qua. – Tôi giật bản mình nghĩ ra, ừ nhỉ may quá cô ấy đã đủ 18 tuổi rồi.

- Hi, nhưng không sao, bị đánh mà được cưới nhau cũng không uổng anh nhỉ? – Cô ấy cười toe. – Cái này mới quan trọng, mẹ nào mà chả thương con, dầu sao thì gạo nấu thành cơm rồi cũng chả thể thay đổi được, hi, mẹ tuy yêu chị Thanh Trúc hơn em nhưng cũng thương em nhiều lắm! Vì ai bảo em giống ba mà! Mẹ có đánh có chửi cũng phải bắt anh cưới em thôi.

- Nhưng còn mẹ anh. Mẹ anh...

- Mẹ anh không ưng em chứ gì?

- Ừ! – Tôi khẽ gật đầu buồn.

- Hi, em chả sợ. Chỉ cần anh yêu em là đủ. Với lại mẹ anh chẳng lẽ lại nỡ lòng nào bỏ đi đứa cháu nội của mình à? Mẹ anh tìm vợ cho anh chắc chắn là muốn có cháu bé rồi. Đúng không? - Ừ, không ngờ Thanh Mai cô ấy lại nghĩ được nhiều chuyện thế. Đúng là mẹ tôi muốn tôi lấy vợ nhanh vì dầu sao tôi cũng 30 tuổi rồi, mẹ tôi thì cũng đã già. Mà ở cái tuổi đã ngoài 50 ai mà

chẳng muốn có cháu bé chứ.

Và thế là chúng tôi quyết định thực thi kế sách: “Gạo nấu thành cơm”. Tôi không biết có ổn không nữa, nhưng vì tình yêu chúng tôi buộc phải liều lĩnh thôi!

Hôm nay, mẹ tôi làm cơm mời ba mẹ con bà Thanh đến ăn. Giờ chúng tôi cứ như đã là một gia đình vậy. Đó cũng là cơ hội mà Thanh Mai bảo chúng tôi sẽ thi hành kế sách cho tình yêu.

- Thanh Mai ra ăn cơm đi con.

- Dạ! – Thanh Mai ngồi vào chỗ, chợt cô ấy bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh. Mọi người lo lắng, tôi cũng giả vờ cùng mọi người chạy vào xem Thanh Mai thế nào. Bà Thanh, mẹ tôi, Thanh Trúc vô cùng lo lắng khi nhìn thấy Thanh Mai nôn oẹ. Phải công nhận là cô ấy đóng đật. Mấy lần trước, lần nào tập thì cứ được nửa chừng là y như rằng cô ấy ôm bụng bò lăn ra cười. Thế mà lần này cô ấy không những mắt chảy nước (nguyên một lọ thuốc nhỏ mắt tôi đã chuẩn bị cho cô ấy) mà mặt mũi còn đỏ gay gắt. Tôi đỡ cô ấy vào phòng khách và không quên lỡ miệng nói câu: “Em lại khó chịu rồi à?”. Ba người còn lại nhìn chúng tôi chăm chăm, tôi giả vờ như mình vừa lỡ miệng rồi cứ dìu Thanh Mai đi tiếp. Trong lúc đó một tờ giấy rơi nhẹ nhàng từ trong túi quần Thanh Mai qua sự khéo léo điều khiển của cô ấy đáp nhẹ xuống đất trước 6 con mắt có thể dễ dàng trông thấy.

Chương 27: Bất lực!

Chúng tôi vào đến phòng khách. Tôi vừa đỡ Thanh Mai ngồi xuống ghế thì điều gì mong đợi cũng đã đến. Bà Thanh tay cầm tờ xét nghiệm giận dữ:

- Thanh Mai, đây là cái gì?

Thanh Mai sợ sệt nép vào người tôi:

- Anh ơi, anh nói đi, chúng mình không giấu được nữa rồi!

Thanh Mai vừa dứt lời thì 6 con mắt lại đổ dồn vào tôi.

- Cậu Lâm, có chuyện gì giấu giếm cậu nói rõ đi! Cái tờ xét nghiệm có thai này là thế nào? – Bà Thanh gằn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Tôi lắp bắp:

- Cháu... cháu... xin... lỗi... Cháu... cháu... và... và Thanh Mai... đã... đã có... có... có... con với nhau ạ!

“Chát” - Một âm thanh kinh khủng vang lên. Khuôn mặt tôi lĩnh trọn cái tát nảy lửa, nỏ đom đóm mắt và in hằn 5 đầu ngón tay của bà Thanh. Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng tôi vẫn bị sốc trước cái tát giáng trời của bà.

- Lâm! Mà y vừa nói cái gì? - Lân này đến lượt mẹ tôi điên!

Tôi chưa kịp trả lời câu hỏi của mẹ tôi thì ngay lập tức thấy bà Thanh lao vào, lôi xềnh xệch Thanh Mai ra khỏi người tôi.

- Con Thanh Mai, mà y ra đây, mà y ra đây cho tao!

- Mẹ ơi! Con biết lỗi rồi!... Mẹ ơi!...

Tôi muốn giữ lấy cô ấy, nhưng bà Thanh đã ném ánh mắt giận giữ vào tôi:

- Cậu Lâm! Tôi nghĩ cậu là người tử tế nhưng hoá ra cậu cũng chỉ như bao thằng chó đêú khác. Tôi tưởng cậu hiền lành, tử tế, yêu con Thanh Trúc nhà tôi, ai dè cậu dám lừa gạt, dụ dỗ con Thanh Mai. Cậu là thằng chó má! Quân xấu xa! Thằng mất dạy!

- Bà Thanh! Dù gì thì tôi cũng là mẹ nó, bà chửi nó khác nào chửi vào mặt tôi hả? - Mẹ tôi giận dữ chả kém. – Bà phải xem lại con gái bà chứ! Con gái con đứ a gì mà mới nút mắt ra đã ngủ với trai! Giờ mới ểnh bụng ra! Con trai tôi mà phải thêm đi dụ dỗ cái loại con gái như con bà sao?

- Bà Kim! Bà... Con Thanh Mai! Mà y nghe rõ chưa? Mà y bôi tro trát trấu vào mặt mẹ mà y rồi đó con ơi! Mà y đẹp mặt chưa? Mà y nghe người ta chửi nhục chưa con? Tao... Tao phải đánh chết mà y. – Bà Thanh gào lên rồi quay ra vớ ngay cái cán chổi vụt lia lịa vào Thanh Mai.

- Á! Á.... Mẹ ơi.... Đùng... Á... con đau lắm!... A... A... - Tôi không thể chịu đựng thêm nữa, tôi lao vào ôm lấy Thanh Mai đỡ cho cô ấy những cái đòn đau đớn. Bà Thanh vẫn không chịu dừng tay mà vụt tới tấp vào cả tôi lẫn Thanh Mai. Thanh Mai ôm ghì lấy tôi, nước mắt giàn dụa, răng cắn chặt để chịu những cái đánh mạnh từ cái cán chổi cứng nhắc. Tôi cũng siết chặt lấy cô ấy, giang người chắn đỡ cho cô ấy. Lần đầu tiên tôi cảm nhận nỗi đau thể xác lớn thế này. Không phải vì những cái vụt bầm người lên cơ thể tôi mà là trên cơ thể yếu ớt của Thanh Mai. Những tiếng gậy nện vào người như bọp nghẹt lấy tôi. Tiếng kêu đau chỉ còn đủ sức rung trong cuống họng của Thanh Mai khiến tôi đau đớn vô cùng.

Có lẽ bà Thanh sẽ không chịu dừng lại nếu như Thanh Trúc và mẹ tôi không chạy lại kéo bà ấy ra.

- Mẹ ơi đừng đánh nữa! Mẹ ơi, con xin mẹ! Đừng đánh em nữa!

- Bà Thanh! Bà không được phép đánh nữa! Bà không được đánh con tôi!

- Mẹ ơi! Thôi đi mà! Đừng đánh nữa!....

Cuối cùng, mẹ tôi và Thanh Trúc cũng lôi bà Thanh ra khỏi chúng tôi.

- Con mắt dậy! Đứa con gái mắt nết!... – Bà Thanh lại gào lên! Thanh Mai ngược đôi mắt đẫm nước lên nhìn mẹ:

- Con yêu anh Lâm! Chúng con thực sự yêu nhau! Còn mẹ và bác Kim thì sao? Hai người chỉ biết làm theo ý mình nhưng có bao giờ để ý xem con cái mình có thực sự vui vẻ không? Hai người có quan tâm tới con cái không? Có biết anh Lâm, chị Trúc – hai người họ không có yêu nhau? Nhưng hai người cứ một mực, cứ tự sắp đặt và ép buộc tất cả! Con muốn lấy anh Lâm, con yêu anh ấy, con có con với anh ấy thì sai à?

- Mày!... Mày.... Nói gì? Tao cho mày ăn học mà mày nói với tao thế à? Mày nghe cho rõ đây, nhất định tao không bao giờ cho mày cưới rõ chưa? Có thai thì nạo! Tao không cần cái loại con như mày và cái thằng rề chó má kia!

- Bà tưởng tôi cần cái loại con dâu như con gái bà sao? Có cho không tôi cũng không thèm! Cái loại con gái không biết nhục là gì!

- Mẹ! Mẹ đừng xúc phạm đến Thanh Mai như vậy? Cô ấy không đáng để mẹ làm như thế! Con yêu cô ấy! Và con sẽ lấy cô ấy! Mẹ không có quyền cấm đoán con! – Tôi khùng lên với những gì mà mẹ tôi đã nói về ng con gái tôi yêu. Thanh Mai không đáng bị đối xử như thế! Cô ấy không phải là loại con gái như mẹ tôi nghĩ. Tôi yêu cô ấy và nhất định tôi chỉ lấy mình cô ấy thôi!

- Mày! Mày giỏi thì cứ lấy nó đi! Tao từ mày luôn!

- Mẹ!...

- Con Thanh Mai nhà tôi có thói tha thế nào cũng không bao giờ tôi thèm gả cho nhà bà!... Con Thanh Mai, đứng dậy về ngay cho tao! – Thanh Mai bị bà Thanh lôi đi. Đôi bàn tay tôi không thể nào giữ nổi bàn tay bé nhỏ, mong manh của cô ấy. Bởi sau tôi còn có sức mạnh ghìm chặt từ mẹ. Mẹ tôi ôm ghì lấy tôi, nhất quyết không cho tôi níu giữ người con gái tôi yêu. Thanh Mai cứ xa tôi dần, xa tôi dần. Những tiếng kêu yêu ớt của cô ấy vang lên, cào xé ruột gan tôi:

- Anh Lâm cứu em với!... Cứu em với.... Anh Lâm ơi....

Chương 28: Kẻ điên!

Thanh Mai đi khỏi, tôi gồng mình đẩy người ra khỏi mẹ, tôi lao ra ngoài nhà như một kẻ điên loạn. Nhưng đã quá muộn, chiếc taxi đã chuyển bánh, khuất dần vào trong bóng tối. Tôi khụy gối xuống lòng đường, nước mắt tôi chọt

lăn một vệt dài. Tôi đau!

Tôi trở vào nhà trong bộ dạng của một kẻ đang điên, và vô cùng đáng sợ. Tôi đi qua mẹ mà không thèm nhìn bà lấy một cái. Tôi trở lên phòng, vào nhà vệ sinh, xả nước và gục mặt trong bồn rửa. Nước lạnh làm giải tỏa cái nhiệt trong tôi. Nhưng hình ảnh Thanh Mai gào thét trong đầu đón khiến tôi nghẹt thở.

Tôi vớ cái điện thoại gọi cho Thanh Mai nhưng máy đã bị tắt. Tôi biết cô ấy đã bị cắt liên lạc với tôi. Tôi gọi điện máy bàn, đường dây cũng không liên lạc được. Tôi gọi cho Thanh Trúc, cô ấy cũng không nghe máy. Quá tuyệt vọng, tôi lao ra khỏi nhà trong chiếc SANTAFEB quen thuộc của mình, lái xe như một thằng điên phi thẳng đến nhà Thanh Mai.

- Anh Lâm! Anh còn đến đây làm gì?

- Thanh Trúc! Anh xin em đó! Em cho anh gặp Thanh Mai đi!

- Em không nghĩ là hai người lại có thể với nhau. Nhưng việc anh và Thanh Mai có con thì càng không thể chấp nhận! Thôi anh về đi! Mẹ em đang mất bình tĩnh, đợi khi nào mẹ nguôi giận thì anh đến!

- Không! Thanh Trúc, anh muốn gặp Thanh Mai!

- Thanh Mai... nó....

- Thanh Mai... cô ấy ở đâu? Cô ấy có bị làm sao không? Thanh Trúc anh cầu xin em đó, cho anh gặp Thanh Mai! Anh yêu em gái em thật lòng mà!

- Cậu còn đến đây làm gì? - Tiếng bà Thanh khiến cả tôi và Thanh Trúc phải giật mình.

- Thôi anh về đi! Mau lên!

- Không! Cô ơi! Cho cháu gặp Thanh Mai đi mà!

Vừa lúc đó tôi nghe tiếng đập cửa ầm ầm và tiếng gào thét của Thanh Mai trên phòng.

- Mẹ ơi! Thả con ra! Mẹ ơi!... Con xin mẹ đó! Thả con ra!

- Thanh Mai ơi! – Tôi như một thằng điên gào gọi cô ấy!

- Anh Lâm ơi! Anh có ở đó phải không? - Tiếng tay nện vào cửa lại vang lên liên hồi, tiếng gào thét trong nước mắt nhưng yêu ớt cứ dội vào tim tôi.

- Anh Lâm ơi.....! Mẹ ơi.... Thả con... ra...

- Cậu rút về cho tôi! – Bà Thanh giận dữ, cùng Thanh Trúc đẩy tôi ra khỏi cửa nhà.

- Anh Lâm anh về đi!

- Không! Cô ơi! Cháu xin cô đó! Cô cho cháu gặp Thanh Mai. Mọi tội lỗi là do cháu! Tất cả là do cháu, không liên quan gì đến Thanh Mai! Cô ơi! Xin đừng làm gì cô ấy! Thanh Mai vô tội! Chúng cháu yêu nhau! Cháu yêu cô ấy thật lòng mà.

- Tôi bảo cậu về cơ mà! Cậu không về tôi báo cảnh sát đó!

- Cháu thực lòng yêu con gái cô! Cháu xin cô đây...

Mặc cho tôi nói gì và tiếng Thanh Mai gào thét không thôi trên phòng, bà Thanh vẫn nhất quyết đuổi tôi ra khỏi nhà, đóng chặt cổng và tắt điện. Tôi đứng ở ngoài, ngược đôi mắt đỏ ngầu lên phía phòng Thanh Mai. Bóng cô ấy chạy lại đứng bên cửa sổ nhìn xuống chỗ tôi. Cô ấy gào gọi tên tôi, nhưng tôi không thể nào nghe tiếng bởi lớp kính cửa sổ kín bưng. Đôi tay cô ấy nắm chặt đấm mạnh vào kính cửa một cách tuyệt vọng. Trái tim tôi đau thắt, người con gái tôi yêu đang đứng ngay trước mắt tôi nhưng lại bị ngăn cách hoàn toàn.

Mưa!

Mưa nặng hạt!

Mưa ngày càng nhiều!

Tôi vẫn đứng chết chôn nhìn người con gái tôi yêu. Bốn con mắt nhìn nhau hoà trong nước mắt. Và có cả những giọt nước mắt hoà trong mưa.

Tôi ướt sũng và lạnh. Tôi thấy lạnh trong lòng. Tôi thấy đau trong tim. Tôi chỉ muốn khụy xuống. Người con gái tôi yêu cũng đang đau. Tôi cảm nhận rõ những dòng nước mắt nóng bỏng qua lớp kính dày đặc kia.

Mưa sôi sả! Mưa làm cho con người ta buốt lạnh và nhói đau. Mưa làm nổi đau trở nên nhức nhối. Mưa khiến nước mắt rơi nhiều hơn. Nhưng... mưa không làm con người ta xuôi lòng và bỏ cuộc.

Chương 29: Con yêu hai người thật nhiều!

Tôi cảm nhận thật mơ hồ cái mềm mại từ đôi bàn tay thiếu nữ đặt lên trán mình. Và cái nóng bỏng bởi giọt nước mắt vô tình rơi trên má. Tôi thấy toàn thân như mềm nhũn, không có chút sức lực để nắm lấy cái cảm giác ấm áp dù chỉ là mơ hồ đó. Trong cơn mê, tôi nghe văng vẳng lời thì thầm: “Đừng chết!... Anh nhé!... Đừng bỏ em... anh nhé!” Tôi không còn thấy gì nữa, thiếp đi trong cơn mệt mỏi và cái đầu đau nhức, nóng bỏng.

Tôi lim dim, khẽ mở đôi mắt một cách mệt mỏi và khó khăn. Cái trần nhà sơn kẻ các đường thẳng vuông góc. Cái đồng hồ vuông vắn, nâu đen. Cái bàn làm việc với một chồng giấy tờ... Mọi thứ thật thân quen. Tôi đang nằm trong chính căn phòng của mình. Rõ ràng tôi nhớ là tôi đã ở nhà Thanh Mai cơ mà. Cái đầu tôi đau nhức. Khắp người vẫn nóng ran. Tôi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc và tiếng đẩy cửa. Tôi nhắm chặt mắt như chưa hề có sự tỉnh dậy của mình. Tôi cảm nhận rõ đôi bàn tay mẹ đặt trên chân mình. Tôi giận bà lắm... nhưng cái cảm giác lúc này trong tôi bình yên thấy lạ. Tôi nhớ đến Thanh Mai và cái đầu tôi lại đau như búa bổ. Tôi lo cho Thanh Mai. Tôi nhớ Thanh Mai. Tôi muốn gặp cô ấy! Nhưng cơn đau đầu lại khiến tôi thiếp dần.

Đã ba ngày nay tôi ốm mê man. Cứ tỉnh lại mê. Cứ thế, người tôi gầy đi trông thấy. Nhưng hôm nay, tôi thấy người đỡ hơn. Cái đầu đã nhẹ đi rất nhiều. Bỗng tôi nghe thấy tiếng ai đó kêu la ngoài nhà. Cố bước ra khỏi chăn, tôi tiến lại chỗ cửa sổ. Quá choáng váng. Tôi thấy Thanh Mai. Cô ấy đang đứng ngay trước cửa nhà tôi. Đầu đeo băng dôn, tay giơ tấm biển to đoành với dòng chữ: “Cháu yêu anh Lâm! Xin hãy cho chúng cháu cưới nhau!”. Và cô ấy liên tục kêu gào cái khẩu hiệu đó.

- Bác Kim! Xin bác hãy cho chúng cháu được cưới nhau! Cháu yêu anh Lâm! Chúng cháu yêu nhau! Chúng cháu chỉ cưới mình nhau thôi! Bác Kim ơi! Bác Kim ơi! Xin hãy chấp thuận cho chúng cháu!...

Tôi không biết là nên vui hay nên buồn nữa đây. Đồng hồ mới điểm chưa đầy 6h sáng mà cô ấy đã làm loạn cả khu phố lên thế. Nhưng tôi vui vì nhìn Thanh Mai khí thế như vậy có nghĩa là cô ấy không sao cả. Tôi muốn mở cửa gọi cô ấy. Trong khi tôi đang cố mở bằng được cái chốt cửa thì nhìn thấy mẹ tôi chạy ra. Không được! Bà sẽ giết cô ấy mất! Nhưng tôi không thể. Tôi vẫn còn rất mệt. Tôi không đủ sức để đẩy nổi cái chốt cửa sổ. Tôi cố gắng bước thật nhanh xuống nhà.

- Cô định làm loạn ở đây sao? - Mẹ tôi quát lớn!
- Cháu xin lỗi! – Thanh Mai co rúm người, cái môi bặm lại, hai cái mắt nhắm chặt. Cứ như đang chờ đợi hình phạt từ mẹ tôi!
- Cô có biết là vì cô mà hàng xóm gọi điện sang chửi tôi không?
- Cháu! Cháu biết lỗi rồi ạ! – Cô ấy nói mà mắt vẫn nhắm chặt!
- Tôi đã làm gì cô đâu mà cô co rúm người thế kia?

Thanh Mai hé hé cái mắt, sợ sệt:

- Cháu sợ bác sẽ đánh cháu!
- Tôi không giống mẹ cô. Đi đánh con người khác!
- Bác ơi! Anh Lâm...
- Nó vẫn bệnh! Tất cả là vì cô đó!

Thanh Mai bật khóc khiến mẹ tôi phải sững người.

- Huhuhu... huhu.... – Cô ấy khóc ngày một to.
- Tôi đã làm gì cô đâu mà cô khóc hả? Cô nín ngay cho tôi. Không hàng xóm nghe thấy lại bảo tôi đánh người.
- Bác ơi! Cháu xin bác đó! Bác cho cháu cưới anh Lâm đi! – Cô ấy ôm chầm lấy mẹ tôi mặc cho bà kéo mãi cũng nhất quyết không chịu buông tay ra.
- Trời ơi là trời! Trên đời còn có kiểu người thế này sao?
- Bác! Bác đồng ý bác nhé!
- Bỏ tôi ra đã! Ôm thế này tôi nghẹt thở mất!

Thanh Mai buông ra nhanh chóng, miệng cười toe dù mắt vẫn ngân ngấn nước:

- Mẹ đồng ý mẹ nhé!
- Ai là mẹ cô hả?
- Là mẹ đó!
- Tôi không phải mẹ cô!
- Nhưng là mẹ chồng con!
- Cái con bé này!
- Mẹ ơi con đói!
- Cái gì?
- Từ hôm qua tới giờ con chưa ăn gì! Con đói thì cháu nội mẹ cũng đói mà!
- Cái con bé này. Sao không ăn? Tệ quá đi! Không biết lo cho bản thân thì phải biết nghĩ đến con chứ! Đúng thật là.... Còn đứng đó làm gì? Vào đây tôi nấu mì cho.

Tôi đứng trên cầu thang nhìn cái dáng nhỏ nhắn của cô vợ tương lai lẻo đẹo theo sau mẹ tôi khiến tôi thấy lòng chột vui quá. Tôi khẽ mỉm cười thấy lòng đầy hạnh phúc. Thanh Mai! Anh yêu em! Mẹ! Con yêu mẹ! Con yêu hai người thật nhiều!

Chương 30: Mít ướt!

Tôi leo lên giường giả như không hay biết chuyện gì và vẫn còn chìm trong giấc ngủ. Đúng như tôi đoán, mẹ tôi cho Thanh Mai lên phòng thăm tôi. Bàn

tay mảnh dẻ của cô ấy khẽ đặt lên trên má tôi rồi lướt nhẹ khắp mặt. Cứ như là cô ấy nhớ chúng lắm và muốn ôm trọn chúng vậy. Bàn tay cô ấy dừng lại trên đôi môi tôi. Đôi môi khô, nhạt phếch của một kẻ ốm yếu. Lại một lần nữa tôi cảm nhận được cái bỏng rát trên má mình bởi giọt nước mắt nóng hổi của người con gái tôi yêu. Thanh Mai đưa hai tay nắm chặt lấy bàn tay của tôi. Cái siết như trao hết yêu thương và nỗi nhớ mong của cô ấy. Tôi thấy mình như được tiêm hàng vạn những liều thuốc tăng cường sinh lực. Mọi mệt mỏi trong tôi đều tan biến. Tôi vùng dậy, ôm choàng lấy Thanh Mai trong sự ngỡ ngàng của cô ấy. Cái ôm riết như không đủ cho bao nỗi đau khổ và nhớ mong những ngày qua. Cái ôm như muốn giữ chặt người mình yêu, không để phải xa nhau một lần nữa. Cái ôm như lấp đầy và chữa lành mọi vết thương đau nhói trong lòng và trong hai con tim đang yêu.

Trong khi chúng tôi ở bên nhau thì không biết mẹ tôi đã đi đâu. Đến tận trưa mới thấy mẹ tôi về. Nhìn thấy tôi, sắc mặt có vẻ tỉnh táo, tôi biết bà vui lắm nhưng vì có Thanh Mai nên bà tỏ ra bình thản như không.

- Thanh Mai bữa nay ăn cơm ở đây.
- Dạ?
- Sao vậy?
- Dạ! Cháu... cháu...
- Tôi đã nói với bà Thanh rồi!

Vừa nghe thấy mẹ tôi nhắc đến mẹ, Thanh Mai có vẻ lo sợ lắm. Cô ấy cứ bấm ngón tay liên tục. Tôi đoán chắc cô ấy sợ mẹ tôi đã nói chuyện cô ấy đến đây làm loạn. Thử nghĩ xem ai mà có thể chấp nhận cảnh con mình lại đi biểu tình đòi cưới chứ. Tôi khẽ đưa tay nắm lấy bàn tay cô ấy rồi nhẹ nhàng:

- Không sao đâu! Ở lại ăn cơm với mẹ và anh. Máy hôm nay anh cũng nhớ cơm lắm rồi đấy! – Tôi khẽ cười để xua đi những lo lắng trong cô ấy. Thanh Mai mỉm cười nhưng liếc sang mẹ tôi thì cô ấy vẫn còn gượng gạo lắm.

- Thôi không phải đứng đó mà tình cảm. Vào đây phụ tôi một tay nấu nướng.
- Bất giác tôi thấy Thanh Mai run lên. Cô ấy khổ sở quay sang tôi cầu cứu. Cô ấy thì biết nấu nướng gì đâu mà phụ mẹ tôi chứ. Qua này thì tiêu thật rồi. – O hay, còn đứng đó làm gì?
- Dạ... dạ cháu vào đây ạ! – Cô ấy vừa đi vừa ngoái lại, cái mặt mếu máo trông đến là thảm hại. Tôi chỉ còn biết khẽ cười: “Thôi cố đi em, đừng làm vỡ hay cháy cái gì là được!”

Một tiếng đồng hồ sau, mẹ tôi và Thanh Mai trở ra với một mâm đầy thức ăn. Một kì tích xảy ra. Không có một cái gì đổ vỡ hay cháy khét. Mẹ tôi cũng không kêu than gì cả ngoài câu:

- Bữa nay toàn tôi nấu đó, chỉ dám nhờ em yêu của anh phụ lật rau với thái củ thôi đó.

- Cám ơn mẹ! – Tôi khẽ cười trong khi Thanh Mai cái mặt tái lại. – Thôi ăn cơm nào. Nhớ cơm mẹ nấu quá! – Tôi gấp lia lịa thức ăn vào bát mẹ, và bát Thanh Mai.

- Tưởng mày quên bà mẹ này rồi! – Tôi cười khì rồi gấp thức ăn và một miếng to đoành. Mẹ tôi cũng bắt đầu dùng bữa. Nhưng riêng Thanh Mai cái tay vẫn để dưới bàn, chẳng thấy cầm bát ăn cơm gì cả.

- Sao vậy? - Mẹ tôi đặt bát xuống hỏi.

- Em mệt ở đâu à? – Tôi cuống quýt.

- Dạ không!

- Vậy sao không ăn đi! Hay phải để tôi mời?

- Dạ không ạ! – Thanh Mai vội vã cầm đũa lên, nhưng ngay tức khắc tôi và mẹ phải giật mình. Tay phải cô ấy một dòng máu chảy dài xuống cả cổ tay. Tôi vội kéo tay cô ấy lại. Một vết cắt sâu hoắm trên ngón tay trở.

- Em bị đứt tay sao không nói gì hả?

- Cái con bé này, đứt tay sao không nói một tiếng. Để máu chảy nhiều thế kia à.

“Hu hu...” – Cô ấy bật khóc trong sự ngỡ ngàng của cả mẹ và tôi. Nước mắt chảy ra như suối, ướt đầm đìa cả cổ áo.

- Con bé này, ai làm gì mà khóc như mưa thế? – Thanh Mai đưa cánh tay còn lại lên gạt nước mắt, nghẹn ngào:

- Con... sợ bác mắng con... hậu đậu, vụng về... nên bị đứt tay đau lắm cũng không dám nói! Huhu... con đau lắm! – Máu chảy đúng là càng lúc càng nhiều.

- Thằng Lâm, còn ngồi đấy làm gì? Lấy bông băng lại đây. – Tôi như sực tỉnh chạy như bay lên phòng lấy bông băng.

Mẹ tôi tỉ mỉ chấm vết cắt bằng thuốc đỏ. Thanh Mai nước mắt vẫn chảy dài.

- Con bé này thật là! Đau một tí rồi nó khóc khời.

- Huhu...

- Đã bảo không khóc nữa rồi mà! Lớn từng này tuổi rồi còn khóc nhè.

- Bác ơi! Bác đừng mắng con! Con sợ lắm!

- Hả? - Mẹ tôi nhìn bộ dạng của Thanh Mai chỉ biết lắc đầu. – Con gái gì mà

yêu đuổi thế? - Mẹ tôi nghiêm mặt. – Không khóc nữa. Giờ có con rồi, không được khóc không con nó sinh ra lại giống mẹ. Ở hay... con bé này...

Chương 31: Tình yêu và trách nhiệm.

Hôm nay tôi và mẹ sẽ sang nhà Thanh Mai để nói rõ chuyện của chúng tôi. Hoá ra sáng ngày hôm qua, mẹ tôi và bà Thanh đã hẹn gặp nói chuyện với nhau. Tôi không biết có phép màu gì mà giữa hai bà mẹ khó tính có thể ngồi nói chuyện và đưa đến kết quả là có buổi nói chuyện giữa hai bên gia đình như ngày hôm nay.

Năm con người ngồi trong phòng khách. Tôi và Thanh Mai là căng thẳng hơn cả. Mẹ tôi nhìn tôi và Thanh Mai rồi bảo:

- Hôm qua, mẹ và bà Thanh đã nói chuyện với nhau. Thật sự mà nói cả mẹ và bà Thanh đều không bằng lòng với việc làm của hai con. Các con thật thiếu suy nghĩ và quá nông nổi. Các con đã phạm một sai lầm mà hai mẹ không thể chấp nhận. Hai con đã làm cho mọi người quá mệt mỏi và thất vọng. Mẹ luôn tự hào về con Lâm ạ, nhưng vì chuyện này mẹ thật sự thấy buồn. - Lời mẹ như cứa vào da thịt tôi. Tôi biết mình đã sai, quyết định này của tôi và Thanh Mai thật sự đã đi quá xa và chẳng thể dừng lại. Có lẽ đúng là nó quá nông nổi. Nhưng tôi không thể trách ai, tôi mới là kẻ đáng trách, một thằng đàn ông đã trưởng thành, đã 30 tuổi đầu lại có thể chấp nhận và đồng tình với kế sách chẳng mấy hay ho này của cô người yêu chưa học hết THPT. Nhưng chúng tôi thực sự yêu nhau! Người ta vẫn nói khi người ta yêu người ta thường mù quáng mà. Và chúng tôi dám chấp nhận tất cả vì tình yêu đích thực của mình.

- Giờ có nói thêm gì thì cũng đã muộn. Chuyện đã rồi. Con đại thì cái mang. – Bà Thanh thở dài. - Mẹ nào cũng muốn con cái mình tốt cả, nhưng nếu hai con đã quyết định đến với nhau, mẹ và bác Kim không can thiệp gì. Chỉ có điều, các con phải tự chịu trách nhiệm lẫn nhau. Cuộc sống gia đình có nhiều điều không dễ dàng như các con nghĩ. Nhất là giờ các con sắp làm cha làm mẹ. Các con phải biết bảo ban nhau, phải biết giữ gìn tình cảm vợ chồng, cũng như cùng nhau xây đắp hạnh phúc gia đình, nuôi dạy con cái. – Bà Thanh quay sang tôi. - Cậu Lâm thì không nói làm gì. Cậu đã có sự nghiệp nhất định. Nhưng còn con Thanh Mai nhà tôi, nó thì học hành không tốt, nghề nghiệp thì chưa có. Tôi nghĩ đó là gánh nặng cho cậu và cũng cho cả bà Kim nữa. Nhưng vì hai con đã gây hậu quả quá lớn, và cũng chính hai con muốn đến với nhau nên hai con phải tự chịu trách nhiệm. Mẹ cũng mong hai con biết lỗi lầm của mình và phải trưởng thành hơn nữa.

Tôi và Thanh Mai lặng im không nói gì cả. Những lời hai bà mẹ nói đủ để chúng tôi hiểu mình phải chịu trách nhiệm lớn thế nào. Nhưng chúng tôi cũng vui lắm, vì giờ tất cả có nghĩa là chúng tôi sẽ được chung sống với nhau. Tôi biết gánh nặng gia đình là rất lớn nhưng được sống với người mình yêu thì còn gì hạnh phúc hơn. Chúc cho lựa chọn của chúng tôi là không hề sai lầm!

Trước khi đám cưới được tổ chức, mọi người đã đề ra điều kiện cho chúng tôi đó là Thanh Mai phải thi đỗ tốt nghiệp. Đó cũng là điều tôi mong mỏi ở cô ấy. Tôi và Thanh Mai biết những kiến thức cô ấy có được thật sự quá mong manh cho việc đỗ tốt nghiệp. Vì vậy chúng tôi lại bắt đầu lao vào ôn luyện cho Thanh Mai. Thời gian thi chẳng còn nhiều nên cô ấy phải nỗ lực nhiều lắm. Nhìn cô ấy gầy hảnh bởi những đêm thức trắng để học bài, sáng lại vội vã đến trường, tôi thấy lòng mình nhói nhói. Người ta vẫn nói sức mạnh của tình yêu lớn lắm! Mong rằng nó sẽ giúp cho Thanh Mai bé bỏng của tôi đủ sức để vượt qua giai đoạn khó khăn này!

Chương 32: Cô bé Hy – Un.

Thanh Mai hút cốc sinh tố sữa chua nhìn tôi:

- Anh ơi! Chị Thanh Trúc dạo này buồn lắm! Có lẽ là vì chuyện chị ấy và ông Chan. Làm thế nào để cho mẹ đồng ý nhỉ?

- Khó thật đấy!

- Mẹ đã quá đau đầu vì chuyện của em rồi, giờ thêm chuyện của chị chắc mẹ đến bệnh mất! – Cô ấy thờ dài, hướng đôi mắt xa xăm nhìn ra cửa kính. Tôi khẽ nắm lấy bàn tay cô ấy, mỉm cười.

- Em tinh ranh lắm mà! Sao không nghĩ cách giúp chị!

- Giúp chị Trúc á! – Cô ấy nhăn cái mũi lại giả dờ dẫm chiêu suy nghĩ. - Ừm! Phải nghĩ cách giúp chị ấy mới được! – Nghe cô ấy nói tôi hơi giật mình. Tôi chỉ đùa cô ấy thôi chứ cô ấy mà nghĩ cách không khéo lại giống chuyện của chúng tôi, làm bà Thanh sốc thêm cú nữa.

Tôi giờ như đã là con rể trong nhà, thế nên bà Thanh cũng rất hay làm cơm vào thứ 7 gọi tôi đến ăn cùng. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Đi làm về cái là tôi rẽ thẳng đến nhà Thanh Mai luôn. Chà đúng là tiếp đãi con rể quý có khác, mẹ vợ tôi chuẩn bị nhiều thức ăn lắm! Mà hôm nay Thanh Mai thật lạ, mọi lần là hay lảng xảng chạy ra chạy vào chỗ mẹ nấu ăn, chẳng phải là giúp mẹ nấu nướng gì đâu mà cốt là để nháp nháp thức ăn, thế mà hôm nay trong

khi thức ăn ngon rất nhiều mà chẳng thấy cô ấy thiết tha gì, cứ thấy thấp thỏm, ngóng Thanh Trúc đi làm về.

Vừa thấy tiếng xe máy Thanh Trúc về cô ấy đã lao như bay ra đón. Nhớ chị gái đến thế sao? Chắc sắp lấy chồng nên tình cảm nó tràn trề! Tôi đang phụ giúp mẹ vợ dọn đồ ăn ra thì thấy Thanh Trúc và Thanh Mai vào nhưng dẫn theo một đứa bé gái chắc tầm 6, 7 tuổi. Con bé có mái tóc đen xoăn tự nhiên, đôi mắt tròn và sáng, cái môi nhỏ xíu, đỏ mọng. Chiếc váy chấm bi hồng càng tôn lên vẻ đáng yêu của nó.

- Chào bà và chú đi Hy – Un.

- Dạ! Con chào bà, con chào chú!

Bà Thanh ngạc nhiên:

- Con ai vậy Thanh Trúc?

- Dạ con của tổng giám đốc. Ông ấy phải đi công tác một tuần nên gửi bé Hy – Un nhờ con trông giùm. - Vừa nghe đến đó tôi giật mình. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao hôm nay Thanh Mai của tôi lại lạ như vậy. Tôi cam đoan sự có mặt của bé Hy – Un ở đây chắc chắn có bàn tay của cô ấy.

- Hoá ra là con của ông Chan hả? Đúng là gái Hàn Quốc có khác xinh quá! – Bà Thanh vui vẻ cầm tay đứa bé. - Lại đây con, vào ăn cơm cùng bà nào.

- Dạ!

- Ngoan quá! Mà này sao con bé nói tiếng Việt sõi thế?

- Bé theo ông Chan sang Việt Nam từ năm 1 tuổi mà mẹ!

- Vậy à? Thế Hy...

- Dạ, con tên Hy – Un ạ!

- Con ngoan quá! Thế con học lớp mấy rồi?

Con bé xòe tay ra đếm:

- 1, 2.. Dạ 2.... ạ! – Bà Thanh và chúng tôi bật cười trước hành động ngộ nghĩnh của con bé! Tôi và bà Thanh mãi cười mà không hề nhận ra có hai cô nàng nhìn nhau cười tinh quái.

Chúng tôi bắt đầu dùng bữa. Cuộc nói chuyện chỉ xoay quanh cô bé Hy – Un đáng yêu.

- Thế ba Chan có hay đưa con đi chơi không?

- Dạ ít lắm! – Con bé cười toe – Nhưng cô Trúc hay đưa con đi công viên nhảy nhà phao lắm! Con thích chơi cả nhà bóng nữa! – Bà Thanh nhìn Thanh Trúc, chắc bà cũng hơi ngạc nhiên trước sự quan tâm của cô con gái

với con ông tổng giám đốc lại nhiều như vậy. Thanh Trúc chỉ biết khẽ cười gượng gạo.

- Thế chắc Hy – Un quý cô Thanh Trúc lắm nhỉ? – Thanh Mai vừa lên tiếng con bé đã gật đầu lia lịa.

- Dạ Hy - Un yêu cô Thanh Trúc lắm! Ba Chan cũng yêu cô Thanh Trúc. – Bà Thanh giật mình xuýt rơi đĩa. – Ba con khen cô Thanh Trúc vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giang. Ba bảo sau này nếu con ngoan và học giỏi con cũng giống cô Trúc! – Con bé lại cười, nụ cười đẹp như một thiên thần. Và hình như cũng có một nụ cười nở trên môi bà Thanh.

Chương 33: Điều kì diệu!

Một tuần không phải là một con số lớn nhưng cũng không quá nhỏ để làm nên một điều kì diệu. Tôi đã nghĩ như thế khi cô bé Hy – Un đến ở nhà mẹ vợ tôi. Trong suốt một tuần này, con bé vẫn đến trường đi học, và sinh hoạt bình thường cùng với 3 mẹ con bà Thanh. Thanh Trúc thì bận đi làm, Thanh Mai thì phải đi học, và tất nhiên việc chăm sóc, đưa đón con bé bà Thanh phải kiêm cả.

Sáng nào, bà Thanh cũng cứ đi tập thể dục về là lên phòng gọi bé Hy – Un dậy, nhắc bé đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, ăn sáng, rồi đưa bé đến trường. Con bé có vẻ quý bà Thanh lắm, có khi nó quấn quýt bên bà Thanh còn nhiều hơn là bên Thanh Trúc và Thanh Mai. Thanh Mai lúc nào cũng than vãn: “Nó ngủ trưa dậy, không thấy mẹ em đâu là y như rằng nó hỏi suốt. Nào là bà đâu rồi?, nào là bà đi đâu vậy dì? Nào là bà đi bao giờ về!...”

Nhưng trong suốt một tuần này, Thanh Mai cũng hay hơn hờ khoe tôi: “có con bé mẹ em vui hẳn, nhà lúc nào cũng có tiếng trẻ con. Kế sách của em cũng tuyệt quá anh nhỉ?!?” Ừ thì công nhận Thanh Mai của tôi có cái đầu cũng khá thông minh. Cái đầu với một núi các trò, thật sự tôi phải thua cô bé của tôi ở cái khoản này.

Một tuần cũng đã trôi qua. Hôm nay bà Thanh làm cơm mời cả tôi và ông Chan cùng đến dùng bữa. Tôi đến từ sớm phụ đưa mẹ vợ đi ra siêu thị mua đồ ăn. Con bé Hy – Un cũng nhất quyết đòi đi theo, nó cứ bám riết bà Thanh như hình với bóng, bà đi đâu nó cũng đi theo đấy. Ra đến siêu thị, con bé lảng xảng chạy nhảy khắp nơi, gặp ai nó cũng lễ phép chào, lú lo suốt buổi. Nhìn con bé trông xinh xắn, lại tây tây nên ai cũng nhìn và bắt chuyện.

- Ôi cháu bác ạ? Xinh quá!

- Cháu ngoại tôi đây! Người Hàn Quốc đó nhá! – Tôi không biết bà Thanh nói đùa hay thật nữa chỉ biết trông bà lúc đây thì vui ra mặt.

Bữa cơm với đầy đủ mọi người quây quần và tất nhiên không thể thiếu nhân vật chính là ông Chan. Chúng tôi trò chuyện vui vẻ với đủ thứ đề tài, từ món canh cua bà Thanh nấu quá ngon, đến việc thi cử của Thanh Mai, hay những câu chuyện thú vị của bé Hy – Un trong những ngày ở đây. Bữa cơm diễn ra vô cùng thân mật và vui vẻ, ai cũng đều thấy thoải mái và ngon miệng vô cùng.

Ăn cơm xong mọi người lại quây quần trong phòng khách ăn đồ tráng miệng còn bé Hy – Un thì ra hiên đùa nghịch với con mèo mun con, bà Thanh mới mua về cho con bé chơi. Thanh Trúc khéo léo gọt hoa quả. Bà Thanh lặng lẽ nhìn ông Chan khi thấy ánh mắt mang rõ vẻ khác thường của một ông chủ với cô nhân viên. Ánh mắt dành cho người mà ta yêu thì đúng hơn.

- Hai con yêu nhau được bao lâu rồi, Thanh Trúc? – Bà Thanh vừa buông câu hỏi cả 4 người chúng tôi đều phải há hốc miệng.

- Dạ!... - Giọng Thanh Trúc run lên rõ trong cuống họng. Ông Chan đặt miếng lê xuống bàn, nhìn bà Thanh đáp:

- Có lẽ cô đã biết mọi chuyện. Cháu và Thanh Trúc yêu nhau cũng được gần 2 năm.

- 2 năm? - Cả tôi, Thanh Mai và bà Thanh cũng đều phải ngạc nhiên. Hai năm, cả một quãng thời gian như thế mà Thanh Trúc có thể giữ kín đến cả mẹ và em gái đều không hay biết.

- Con xin lỗi! Tại con sợ mẹ sẽ không chấp nhận chuyện tình cảm này nên con mới phải giấu mọi người như thế.

Bà Thanh thở dài:

- Đúng là cha mẹ sinh con trời sinh tính! Tôi đã biết chuyện kể từ khi Hy – Un đến đây. Nếu không phải con bé nó ngoan thế thì hai anh chị mệt với tôi rồi đây!

Trong khi Thanh Trúc và ông Chan còn chưa biểu lộ gì thì Thanh Mai đã nhảy cẫng lên:

- Hoan hô mẹ! Mẹ thật là tuyệt vời – Cô ấy chạy lại ôm hôn bà Thanh rồi rít cứ như người được bà Thanh chấp nhận chuyện tình cảm là cô ấy không bằng.

- Tôi còn chưa trị tội cô đó. Tôi biết thừa là cái trò này chả ai khác ngoài cô đâu đây.

- Eò, con phải là người có công chứ! Mà không có con sao mẹ có được cô cháu gái ngoại Hàn Quốc yêu thế kia. Suốt ngày bà ơi!

Thanh Mai vừa dứt lời, bé Hy – Un đã từ ngoài chạy vào méo máo:

- Bà ơi! Con mèo nó cào xước tay con!

- Đâu lại đây bà xem nào, con mèo hư thật, dám làm đau cháu bà.

Nhìn cảnh hai bà cháu chúng tôi không khỏi bật cười. Không khí gia đình vui cứ như đêm 30 tết. Thế đấy, điều kì diệu đã xảy ra và tôi hạnh phúc lắm khi nó được tạo nên phần lớn là công của cái đầu lăm trò – cô nàng bé bỏng của tôi!

Chương 34: Đêm tình yêu!

Ngày mai là Thanh Mai đã đi thi tốt nghiệp rồi. Cả một tuần nay chúng tôi không gặp nhau. Tôi nhớ cô ấy lắm nhưng tôi phải để cho cô ấy có thời gian ôn luyện. Trong suốt một tuần, trước sự tham mưu của anh chàng Đức tôi đã quyết định làm một món quà tặng cô vợ của tôi.

- Mai em thi rồi đấy! Không cho em ngủ còn gọi em ra đây làm gì? – Đang toe toét cười khi thấy cô ấy ra thì ngay lập tức bị cô ấy dội cho gáo nước, tắt luôn. - Đứng đó làm gì thế? Không đi đâu à? Hay gọi em ra đây chỉ để ngắm?

Tôi ỉu xìu, lắc đầu:

- Không! Đi ra chỗ này.

- Sao mặt buồn thế? Rủ người ta đi mà cái mặt buồn thế kia à? – Đáng ghét thật đấy, trong khi tôi hớn hờ muốn cho cô ấy một điều bất ngờ trước khi thi thì cô ấy lại cau có mặt mày như thế. Không buồn mới lạ. - Mặt mà buồn như thế ứ thềm đi đâu!

- Hi! Không! Không! Vui rồi nè! – Tôi ngay lập tức phải ngoác cái miệng ra cười. Thanh Mai nhăn mũi “xí” một cái rồi toe toét khoác tay tôi.

- Đi thôi nào anh yêu!

Chúng tôi đi ra khuôn viên gần nhà Thanh Mai. Giờ đã hơn 11 giờ nên khuôn viên vắng chắng còn ai.

- Em nhắm mắt lại. Cầm ti hí đó. Ăn gian là anh phạt đó.

Thanh Mai nhắm nghiền đôi mắt, nhăn nhó:

- Em nhắm chặt rồi. Nói nữa là người ta mở mắt bây giờ đó!

- Đừng, đừng nhắm một tí thôi.

- Mở mắt ra đi em! – Tôi thì thềm bên tai Thanh Mai. Đôi mắt cô ấy từ từ mở ra. Cả một khoảng đất rộng xung quanh chúng tôi sáng bừng bởi những ánh nến lung linh và những dây đèn nhấp nháy chẳng thành dòng chữ: “Thi tốt em yêu nhé”.

Tôi thấy rõ đôi mắt sáng niềm vui và nụ cười đầy bất ngờ trên môi Thanh Mai. Chưa hết bất ngờ, tôi bê ra một bình thủy tinh đựng đầy hạc giấy, được trang trí vô cùng xin xắn và dễ thương, giơ ra trước mặt cô ấy, đôi mắt tôi khẽ nhắm chặt:

- Người ta nói nếu gấp được 1000 con hạc giấy bạn sẽ có một điều ước. Nay trong tay tôi đang có 1000 con hạc giấy, tôi cũng muốn có một điều ước. Nhưng tôi không ước cho bản thân tôi mà tôi muốn dành nó cho người con gái tôi yêu. Người quan trọng nhất với tôi lúc này. Điều ước đó là cô ấy sẽ đủ tự tin để thành công trong kì thi tốt nghiệp ngày mai. – Tôi khẽ mở mắt. Tôi nhìn rõ ánh mắt tràn đầy yêu thương và hạnh phúc mà Thanh Mai trao cho tôi. Cô ấy đón lấy chiếc bình hạc giấy, kiễng chân và dướn người. Nhẹ nhàng, dịu êm và ngọt ngào. Cô ấy trao cho tôi một nụ hôn cháy bỏng. Những cây nến như lung linh hơn, trái tim tình yêu của chúng tôi như rực rỡ hơn, đẹp hơn. Và tình yêu trong mỗi chúng tôi đêm nay như được chấp thêm đôi cánh. Đêm như huyền bí hơn và nụ hôn vẫn đang ngọt ngào!

- Anh gấp tất cả sao? 1000 con?

- Thật ra... - Tôi gãi tai. - Chắc khoảng gần 100 con?

- Thế còn 900 còn lại?

- Anh nhờ cậu Đức! Cậu Đức lại nhờ các nàng của cậu ấy... và các nàng ấy có nhờ ai nữa không thì anh chịu!

”Bụp”

- Oái sao lại đấm anh!

- Thế mà cũng đòi! Làm người ta cảm động gần chết! Hoá ra là toàn nhờ người khác gấp hộ!

- Nhưng anh đã cắt tất cả chỗ giấy để gấp 1000 con hạc này đó! Em xem này

– Tôi chìa ngón tay vẫn còn thương tích – anh cắt rộp cả tay này!

Thanh Mai cầm ngón tay đau của tôi ngấm nghĩa.

- Không phải giả!

- Ý em là anh nói dối hả?

- Uk! Hi

- Dám nói anh thế hả? Có đứng lại không? Anh mà bắt được thì chết với anh.

- Ông già, đồ đười đươi em đó! – Cô ấy cười, tiếng cười trong trẻo vang khắp cả khuôn viên.

Chương 35: Anh yêu em nhiều lắm!

Ngày thứ nhất.

“Mẹ mua cho em con heo đất.
Mẹ mua cho em con heo đất... í o í ò.
Ngày hôm nay em vui lắm
Cầm heo trên tay em ngắm... í ò í o
Làm sao cho heo mau lớn
Làm sao cho heo mau lớn í o í ò
Heo không đòi ăn cơm
Heo không đòi ăn cám

Heo chỉ cần em bế trên tay ầu ơ
Em không thèm mua kem
Em không thèm mua bánh
Em để dành cho heo
Em lì xì cho heo đất 200 mỗi ngày
Này heo ơi ngoan nhé í o
Này heo con ơi mau lớn í o
...”

Nhạc chờ của Thanh Mai đó. Đã hơn 18 tuổi đầu, chưa kể sắp lấy chồng đến nơi rồi mà cô ấy vẫn chả khác con nít tẹo nào. Hai cuộc gọi nhờ. Không biết là cô ấy đã dậy chưa hay vẫn còn tí mít trong chăn. Hôm nay thi rồi, mà tôi biết cái tật ngủ nướng lại thêm bệnh lè mè của cô ấy nên phải gọi dậy sớm. Hôm thi đầu tiên không thể đi trễ được.

- A lô... - Giọng đầy ngái ngủ.
- Dậy đi em yêu!
- Em vẫn buồn ngủ lắm!
- Không được! Dậy sớm chuẩn bị đi, anh đến đón đi ăn sáng rồi đưa đi thi luôn.
- Cho em ngủ thêm một tí thôi! Hôm qua ngủ muộn mà.
- Thôi nào, dậy đi. Không anh gọi mẹ mẹ lại quạt cho bây giờ!
- Đáng ghét! - Đầu dây bên kia đã tắt. Nhưng tôi biết rõ là cô nàng của tôi vẫn chưa ra khỏi cái giường đâu. Thôi thì cho vua ngủ nướng ngủ thêm 5

phút nữa vậy.

- Dây chưa đó!
- Dây rồi mới nghe điện thoại được chứ!
- Nhưng chưa ra khỏi chỗ đứng không?
- Mùa hè em có đắp chăn đâu!
- Trời! Thôi dây đi, nửa tiếng nữa anh lái xe qua đón.
- Đi ô tô à?
- Ừ!
- Không đi ô tô đâu!
- Sao vậy.
- Đi thi chứ có phải đi đâu đâu. Em không thích đi ô tô đi thi đâu. Có đi thì đi xe máy thôi!

Trời đất! Đi xe máy thì tôi biết kiếm đâu ra. Nhà có mỗi cái ô tô thôi. Thế là tôi lại phải lái xe lao như bay đến nhà cậu Đức mượn xe. Tôi bấm chuông bao lâu mới thấy cậu ta ra mở cửa. Quần áo thì xộc xệch. Cái áo lại còn mặc trái nữa. Chắc hẳn chàng ta vừa quơ vội đồng quần áo vương vãi trên sàn nhà đây.

- Sếp!... Sao sáng sớm đã đến nhà em thế!
- Tôi đang vội. Hôm nay cậu cho tôi mượn xe máy được không.
- Sao lại phải mượn xe em? Con ô tô của sếp hỏng à?
- Không! Hỏng thì tôi lái tới đây kiêu gì. Thanh Mai không thích đi ô tô đi thi.
- À ra vậy! Rồi, sếp cứ lấy con xe em đi tạm.

- Anh ơi làm gì ngoài đó mà lâu vậy? - Một cô gái trẻ tóc xoã ngang vai, mặc trên mình mỗi cái áo cánh dài tay của cậu Đức.
- Em ra đây làm gì chứ! Vào nhà đi, anh đang nói chuyện với sếp! – Cô gái đi thẳng vào nhà ngay. Cậu Đức nhìn tôi gãi tai. Tôi đoán không sai mà.
- Thôi lấy xe nhanh cho tôi rồi còn vào không em nó đợi!
- Sếp!...

Thanh Mai ngồi sau xe cười nói mãi không thôi. Ai đòi ngồi sau xe người yêu, lại sắp là chồng nữa chứ, mà cô ấy chả ôm eo gì cả, hai tay hết dang rộng lại đưa lên cao. Cứ hồ hởi đón gió trời!

- Vợ ôm eo chồng đi!
- Ôm gì mà ôm! Phải kiêng!

- Kiêng gì?
- Đổ tình đen bạc! Ông già ạ! Hi... Hôm nay không ăn bánh mì ốp la đâu nhé!
- Sao thế?
- Phải ăn xôi đỗ! Ngọc thế! - Hôm nay tôi mới phát hiện thêm, cô nàng của tôi còn mắc bệnh mê tín!

Tôi ở công ty làm việc mà mắt cứ dán vào đồng hồ, đếm từng giây từng phút. Không biết Thanh Mai của tôi thi cử thế nào, chứ tôi lo lắm! Kiến thức của cô ấy không chắc, hơn nữa không biết cô ấy có gây ra chuyện gì không! Cô ấy là chúa gây chuyện mà. Nhỡ lại... Mà thôi, tôi tin ở Thanh Mai mà. Cô ấy đã cố gắng ôn luyện rất chăm chỉ. Chắc chắn là cô ấy sẽ đỗ thôi.

- Em thi thế nào? Làm được chứ?
- Cũng tùy, văn em chém gió hết. Gặp ông bà nào đầu óc bay bổng, trí tưởng tượng phong phú thì chắc không đến nỗi, còn ông bà nào trọng kiến thức và lời văn trau chuốt thì em đứt! – Cô ấy làm tôi đau tim.

Ngày thứ 2.

- Anh ơi em đau bụng!
- Chết! Sắp thi rồi còn đau bụng là sao?
- Làm sao em biết được! Anh phải hỏi cái bụng em chứ?
- Thế sáng ngoài xôi ra em có ăn gì không?
- Có! Sữa chua, mặn, hình như cả xoài dầm nữa thì phải! – Ôi trời được buổi cô ấy dậy sớm học bài thì... ăn lắm thứ thế. Không đau bụng mới lạ!

Ngày thứ 3.

- Thôi chết anh ơi! Em quên máy tính ở nhà rồi!
- Thi toán mà em còn quên máy tính! Thôi đợi anh, anh phi nhanh về nhà! – Nói rồi tôi lao xe máy phi như bay về nhà lấy máy tính. Còn chưa kịp thở ra hơi thì:

- Anh ơi!
- Gì?
- Thật ra... em có máy tính. Chắc mẹ hay chị Trúc bỏ vào giùm em rồi! – Cô ấy rụt rè rút cái máy tính từ trong túi sách ra.
- Hi... Không sao! Coi như là anh tập thể dục vậy. Thôi mau vào đi, nhớ thi

tốt đấy – Tôi tức đến nghẹn cổ! Cái mặt tôi cười mà cứ như khóc!

- Thế nào rồi em? Điểm thi đỗ chứ?

- ... - Mặt Thanh Mai buồn thui, cô ấy chẳng nói câu gì cả.

- Sao vậy? Có điểm thi rồi mà, em được bao điểm?

- Em... - Cô ấy choàng tay ôm chặt lấy cổ tôi rồi khóc nức lên. Tôi thấy tim mình thất lại, cổ họng nghẹn đắng. Tiếng cô ấy khóc mỗi lúc một to hơn. Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, an ủi cô ấy.

- Thôi, không sao! Vẫn còn đợt 2 thi lại mà. Từ giờ đến lúc đấy, mình chăm chỉ học hơn nữa là được thôi. Đừng khóc nữa. – Tôi nhẹ nhàng kéo tay cô ấy ra. Không một giọt nước mắt. Đôi mắt khô ro. Cái miệng còn toe toét cười. – Này, anh tưởng em khóc. Trượt mà cười tươi thế à?

- Em có nói trượt bao giờ đâu! Tự anh suy đoán đấy chứ! – Cô ấy cười tinh quái.

- Thế có nghĩa là em đỗ rồi phải không? - Mắt tôi sáng trưng.

- Hi... - Cô ấy vênh cái mặt trắng hồng lên, tự đắc. - Tất nhiên. Thanh Mai mà lại!

“Cốp”.

- Á! Sao anh lại cốc đầu em?

- Cho chừa cái tội dám chọc anh. Biết anh lo thế nào không?

- Hi! – Cô ấy lại cười toe. - Biết mới chọc mà!

Bất chợt tôi ôm chặt cô ấy vào lòng. Cái siết thật mạnh. Cô ấy ngạc nhiên lắm. Cứ đứng yên không hiểu hành động của tôi.

- Thanh Mai! Vậy là chúng ta sắp được lấy nhau rồi. Anh nhớ em lắm! Anh yêu em nhiều lắm! – Mái đầu cô ấy ngả sát vào bờ ngực tôi, đôi tay cô ấy ôm chặt lấy tôi.

- Em cũng yêu anh nhiều lắm!

Dưới nắng chiều, hoàng hôn buông rơi, hồ nước phẳng lặng, hàng cây xanh mát, những ghế đá lặng im, có một nụ hôn nhẹ nhàng và ngọt ngào.

Chương 36: Đám cưới hoàn mỹ!

Cuối cùng thì ngày mà chúng tôi mong đợi cũng đã đến. Mẹ tôi và bà Thanh hỏi hỏi chuẩn bị cho cái đám cưới này lâu lắm rồi. Mọi thứ được lên danh sách, chuẩn bị chu đáo. Vì đám cưới lần này quan khách đến dự rất đông, lại có nhiều nhân vật có máu mặt, quan sếp to nên hai bà mẹ quyết định phải tổ chức một đám cưới hoàn mỹ nhất. Quyết định cuối cùng được đưa ra là mở

tiệc đứng, tất nhiên địa điểm đã được chúng tôi giới thiệu đó là bãi đất trống “Khoảng Lặng”.

Đám cưới của chúng tôi được tổ chức theo kiểu Hàn Quốc. Cái này thì khỏi nói vì tất nhiên có phần của ông Chan ở đây rồi. Chiếc cổng hoa với rục rờ những sắc hoa mùa hè, hai bên cột cổng được sơn màu hồng phấn đẹp lung linh. Tấm thảm đỏ được trải dài từ đầu cổng ra tận nơi cha xứ đứng tuyên bố. Hai bên là những hàng khách ngồi tham dự. Những lẵng hoa to và những chùm bóng bay rục rờ sắc màu. Còn có cả hệ thống phun nước làm mát không khí nữa. Đám cưới của chúng tôi tổ chức vào mùa hè mà.

Mọi người ai cũng hồ hởi, nóng lòng muốn xem hai cô tiểu thư xinh đẹp của nhà bà Thanh và hai chàng rể quý của bà. Chí ít thì cũng một người là trưởng phòng của một tổng công ty lớn, một người lại là tổng giám đốc công ty liên doanh với nước ngoài hơn nữa lại là người Hàn Quốc, không tò mò mới lạ. À quên, chắc các bạn đang bất ngờ, đám cưới này không phải chỉ tổ chức cho riêng mình tôi và Thanh Mai đâu, Thanh Trúc và ông Chan cũng cùng cưới với chúng tôi mà. Niềm vui được nhân đôi đó!

Chúng tôi từng đôi sánh bước bên nhau bước trên tấm thảm đỏ tiến tới chỗ cha xứ trong tiếng nhạc êm du và những nụ cười chúc phúc của mọi người. Nhưng dẫn đầu lại là cô bé Hy – Un trong bộ cánh thiên thần, đầu đội vương niệm, tay sách giỏ đựng đầy cánh hoa hồng. Tiếp đến là cặp đôi Thanh Trúc và ông Chan. Thanh Trúc đẹp lắm. Cô ấy mặc bộ váy cưới ngắn chưa đến đầu gối nhưng tà sau thì dài lê thê. Bộ này là do ông Chan đích thân đặt ở bên Hàn Quốc đó. Trông cô ấy thường ngày đã đẹp, hôm nay trang điểm cô dâu trông hiền dịu và xinh đẹp vô cùng. Mọi người ai cũng xít xoa khen ngợi. Cuối cùng là cặp đôi của chúng tôi. Thanh Mai thì khác, cô ấy chọn bộ váy cưới theo thiết kế của người Việt Nam. Bộ váy cưới trắng dài chạm đất, được điểm những hoạ tiết ren, ngọc và đá đẹp mắt. Chiếc váy cưới quây bó sát bờ ngực cô ấy để lộ bờ vai mềm trắng mịn và tấm lưng mảnh mai. Đầu đội đế trắng với chiếc vương niệm đính đá long lanh. Trên tay còn cầm bó hoa tươi xinh xắn. Trông cô ấy đẹp và lộng lẫy chả kém gì chị. Và có lẽ sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, hay sẽ đúng là một đám cưới hoàn mỹ như hai bà mẹ mong muốn nếu như không bắt cô vợ xinh đẹp của tôi đi đôi cao gót 10 phân chỉ vì cô ấy thấp hơn tôi... nhiều quá!

Chúng tôi đang sánh bước đi bên nhau, tươi cười với quan khách. Trông Thanh Mai lúc đó rạng rỡ lắm, đôi mắt sáng long lanh, cái miệng nhỏ xinh

với lớp son nhũ bóng hồng tươi tắn thì... Bỗng Thanh Mai loạng choạng, không giữ nổi thăng bằng kéo cả tôi và cô ấy cùng ngã xuống, lăn khỏi tấm thảm đỏ ra nền cỏ xanh rì. Hoá ra chiếc váy dài lê thê cộng thêm đôi cao gót “siêu cao” khiến cô ấy đâm phải váy và “thảm họa” xảy ra. Tôi đã nghĩ như thế khi tất cả quan khách phải sững sốt kinh hoàng đứng bật cả dậy, hai bà mẹ thì nhìn nhau khốn đốn, Thanh Trúc và ông Chan nhìn chúng tôi lo lắng. Những tiếng cười rúc rích chọt vang lên. Nhưng mọi thứ được xua tan hết, hay nói cách khác là mở màn cho một điều thú vị. Thanh Mai và tôi nằm chồng lên nhau. Bốn con mắt nhìn nhau, không hiểu sao lúc đó, tôi muốn hôn lên đôi môi hồng gợi cảm của cô ấy. Mọi người ồ lên, reo vui và phấn khích. Thế là trên nền cỏ xanh mát, êm ái, dưới những cánh hoa hồng mịn như nhung khẽ bay bay từ đôi tay nhỏ bé của cô bé thiên thần tình yêu Hi – Un, trong tiếng nhạc rộn ràng, chúng tôi trao cho nhau một nụ hôn ngọt ngào và ngọt ngào. “Em yêu! Giờ đây ta thật sự đã là của nhau rồi!”. Nụ hôn thêm cháy bỏng và ngọt ngào hơn. Không biết đây có phải là một đám cưới hoàn mỹ như hai bà mẹ mong muốn không nhỉ?

Chương 37: Đêm tân hôn!

Tôi được nghỉ 1 tuần ở cơ quan. Chúng tôi cũng định đi hưởng tuần trăng mật ở Nha Trang cùng hai vợ chồng Thanh Trúc và ông Chan. Nhưng hai bà mẹ cắt luôn khoản này của chúng tôi vì lí do Thanh Mai đang có thai, không được đi đâu hết. Kế sách có em bé của Thanh Mai vẫn thường đem lại nhiều tác dụng phụ không mấy mong đợi như thế này.

Đêm nay là đêm tân hôn của vợ chồng chúng tôi. Căn phòng tân hôn chính là phòng của tôi với mọi đồ đạc đã được tân trang lại. Ngoài bàn làm việc của tôi ra, giờ có thêm cả bàn trang điểm của vợ nữa. Chăn, ga, gối, đệm được thay mới hoàn toàn. Đêm tân hôn có khác, giường trải ga đỏ, nền nhà rắc cánh hoa hồng, hai cái gối ngủ to đoành được đặt kế với hai cái gối ôm trái tim đỏ rực. Tuy nhiên, theo điều khoản của người lớn thì chúng tôi bị cấm làm chuyện xxx. Điều tưởng chừng là vô lý với vợ chồng mới cưới nhưng lại là có lí bởi Thanh Mai của tôi đang có thai mà. Nhưng mặc kệ, đó là trên lý thuyết giả thôi, chứ thực tế nào có vậy. Nên chúng tôi tất nhiên là không thể chấp hành mệnh lệnh của các bậc tiền bối rồi!

Nằm dài trên giường chờ cô ấy tắm xong. Tôi bắt đầu nhớ tới những lời dặn dò của anh em chiến hữu.

- Minh là đàn ông, mình có thể thua kém về mọi mặt nhưng tuyệt đối không được thua kém trong chuyện đó! Không được để phụ nữ nó khinh mình biết

chưa anh! - Cậu Đức vỗ vai tôi.

- Con vợ em suốt ngày nó làu bàu chê em thể lực kém, ức lắm anh ạ! Thế nên anh phải cố hết sức đó! - Thăng Tuấn còi dạn dò tôi với tư cách của một kẻ đã nếm mùi thất bại.

- Phải đấy! Anh cứ phải phát nào ra phát đấy cho em! Không được yếu mềm!...

Đấy, tôi nào có biết gì đâu. Không ngờ chỉ mỗi chuyện tưởng chừng như bình thường thế thôi nhưng lại lắm rắc rối và khó khăn ghê. Nhưng không sao, kĩ năng cậu Đức và mấy anh em nhân viên cấp dưới vợ con đề huề truyền dạy tôi nghe và khắc ghi không bỏ sót điều nào. Và giờ chỉ chờ đợi đến tí nữa là thể hiện thôi!

Vợ tôi đang tắm. 15 phút. 20 phút. 30 phút. 1 tiếng. Trời đất, hơn 1 tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy vợ tôi ra. Sao cô vợ tôi lại tắm lâu thế chứ! Tôi lại phải bật dậy khỏi giường đi vào phòng tắm.

- Em yêu làm gì trong đấy mà lâu vậy? – Không có tiếng trả lời. – Thanh Mai, em có trong đó không vậy? Thanh Mai, mở cửa ra cho anh! Thanh Mai!

– Tôi lấy chân đá mạnh một cái vào cửa. Một tiếng “Uych” từ trong phát ra.

– Thanh Mai em có sao không vậy?

- Không, không ... em không sao!

- Vậy mở cửa ra cho anh! – Cánh cửa từ từ mở. Cô ấy rụt rè bước ra. Đôi mắt lộ rõ vẻ vừa mới ngủ dậy. – Em ngủ trong đó đấy à? – Cô ấy cúi gầm mặt. – Em sao thế? Sao lại ngủ trong đó?

- Em sợ anh?

- Cái gì?

- Em không biết đâu! Em không ngủ với anh đâu! Em không muốn làm giống người lớn trong đêm tân hôn đâu. Bọn bạn em bảo kinh lắm! – Cô ấy vừa khóc vừa nói. Trời đất đây có phải là Thanh Mai mà tôi biết không? Cô ấy yêu sớm hơn cả tôi, ấy vậy mà trong chuyện này còn con nít hơn cả tôi.

- Thôi nín đi! Thì mình là vợ chồng mà! Vợ chồng nào chả phải thế! Mình còn phải sớm sinh em bé nữa mà!

- Không! Em không ngủ với anh đâu! – Cô ấy bật khóc còn to hơn cả lúc này!

- Thôi thôi nín đi! Không mẹ biết thì chết!... Thôi thì mình chỉ ngủ cùng thôi vậy, không làm gì cả!

- Ú ầu!

- Hả?

- Anh xuống đất nằm đi! Nhỡ ngủ cùng, nửa đêm anh giở trò thì sao!
- Cái gì vậy? Sao bắt anh nằm đất hả?
- Anh không nằm thì em nằm!
- Thôi... thôi... anh... nằm!

Đấy, đêm tân hôn của tôi đấy! Có lẽ cả đời không quên nổi!

- Thanh Mai, Lâm dậy mau, sáng rồi! - Tiếng mẹ tôi gọi cửa. Năm đêm cửa từ từ chuyển động. Thôi chết, tối qua vợ chồng tôi quên không khoá cửa phòng. Tôi và Thanh Mai nhìn nhau. Tôi vục dậy, trèo nhanh lên giường. Nhưng khổ nỗi, tay chân luống cuống, chần nó cứ quấn vào chân, tôi trèo mãi không lên nổi thành giường, dù Thanh Mai đang ra sức cùng kéo tôi lên.

“Bụp”.

- Hai đứa dậy mau! - Mẹ tôi mồm chữ A, mắt chữ O trước cảnh tượng hai vợ chồng ôm nhau ngủ dưới đất, giường ga xộc xệch, chần rải từ giường xuống đất! - Trời ơi là trời! Hai vợ chồng mày ngủ kiểu gì mà lăn cả xuống đất thế này!?!

- Ô mẹ! Chào buổi sáng!

- Sáng sủng gì? Dậy? Dọn dẹp lại phòng ngay. Còn Thanh Mai xuống nấu ăn sáng.

- Dạ?

- Còn dạ gì? Con dâu về nhà không nấu để mẹ chồng nấu à?

- Dạ... không! – Thanh Mai mếu máo nhìn tôi. Ngày đầu tiên làm dâu của cô ấy đã bắt đầu rồi đó!

Chương 38: Vụng về!

“Xoảng”.

- Cái con bé này! Đến cầm cái bát thôi mà cũng đánh vỡ. – Tôi đang tranh thủ đánh một giấc, vừa nghe thấy tiếng mẹ tôi quát Thanh Mai ở dưới bếp tôi vội bật dậy như một cái lò xo lao nhanh xuống dưới bếp. Thanh Mai hai hàng nước mắt chảy dài. Dưới sàn nhà nước trứng chảy lênh láng, mảnh vỡ văng tứ tung. – Còn đứng đó mà khóc nữa à? Mau dọn đi, cái con bé này! – Thanh Mai sợ hãi luống cuống cúi xuống nhặt mảnh vỡ. Có lẽ vì quá sợ hãi và luống cuống lên cô ấy vừa mới chạm xuống nhặt mảnh vỡ đã bị cửa một vết dài. - Trời ơi! Sao trên đời lại có đũa hậu đậu thế này! Chối có, hót rác có dùng để làm gì?

- Mẹ thôi đi! – Tôi chạy lại ôm lấy Thanh Mai, nắm chặt ngón tay đầy máu của cô ấy. – Mọi ngày mẹ vẫn nấu ăn sáng mà. Giờ cô ấy vừa mới về mẹ đã bắt làm rồi. Mẹ phải từ từ để cô ấy làm quen dần với cảnh về nhà chồng chứ!
- Mẹ tôi cứng họng. Bà không nói nổi câu gì. Không phải vì tôi nói đúng quá mà vì bà không tin nổi thằng con quý của bà nó đang mắng bà để bảo vệ con vợ nó.

Cuối cùng thì mẹ tôi cũng chả thèm nấu ăn sáng và tất nhiên bãi chiến trường mẹ tôi cũng không thèm dọn. Tôi và Thanh Mai lại phải lúi húi quét dọn. Cả một phòng bếp sực mùi tanh của trứng, cả một chút mùi nước mắm nữa. Tôi thở dài:

- Thật ra là lúc nãy em sai đó! Anh nói mẹ như thế là không đúng đâu. Chắc mẹ sẽ giận lâu đó!
- Em biết! Giờ phải làm sao hả anh!
- Anh cũng chưa biết. Có lẽ trưa nay em lại phải nấu cơm đây!
- Anh đùa à?

Tôi và Thanh Mai cả hai lúi húi ở dưới bếp. Chẳng phải là nấu nướng gì đâu!

- Anh mua ở đâu thế?
- Đền Lòng Đỏ!
- Trời sang thế? Mẹ nghi đó!
- Yên tâm, mình cứ đảo đảo lên, cho nó lung tung và hơi nát là được.
- Sao anh không mua canh rau ngót hay canh rau muống nó mới giống, mua hẳn canh gà, hấp thế.
- Em nghĩ ở đó có canh rau muống cho em à?
- Xuyt! Khẽ thôi không mẹ biết giờ!

- Biết rồi.
- Sườn chua ngọt cơ á? Mà sao cả tôm chiên thế này.
- Thì mẹ anh vẫn làm mà!
- Nhưng đây là em nấu chứ không phải mẹ anh!
- Úi giờ, mẹ có biết là em nấu dở đâu. Chỉ biết là em vụng về thôi.
- Hai cái này nó không đi liền với nhau à?
- Chắc là không! Mà thôi nhanh lên.... Đứng, đứng!
- Gì thế?
- Sao lại bày cả đồ trang trí làm gì?
- Ừ nhỉ! Hi, em quên.
- Oái, đừng đổ, túi nước chấm đó. Cái này vớt đi, mình phải tự pha. Nhà làm gì có mấy cái linh tinh trong đó.
-

Sau hơn 30 phút, cuối cùng thì chúng tôi cũng dọn ra được một mâm cơm với đủ các món không thua kém mẹ tôi thường ngày: cải bắp quăn thịt, canh gà, sườn chua ngọt, tôm chiên, salat rau xanh bao gồm: rau sống, cà chua, dưa chuột... (mua ở nhà hàng) và nước chấm (tự pha).

- Gọi mãi mẹ tôi mới chịu xuống. Mặt bà nhìn cái là biết con giận chưa nguôi.
- Mẹ vào ăn cơm đi! Thanh Mai mất cả buổi sáng làm cơm để xin lỗi mẹ đó!
 - Mẹ tôi giật mình trước lời giới thiệu của tôi.
 - Tất cả là Thanh Mai làm đây sao?
 - Vâng, vợ con cũng được đấy chứ mẹ!
 - Để xem đã! - Mẹ tôi nói thế chứ tôi biết bà bất ngờ lắm. Chắc chắn là hết giận rồi. Mẹ tôi lấy đũa gấp miếng sườn ăn thử. – Cũng được! - Phải là quá được chứ không phải là được! Mẹ tôi thật là... Nhà hàng nổi tiếng người ta nấu cơ mà. Mẹ tôi tính thế đấy, muốn được mẹ tôi khen thì phải thật hoàn hảo. Như Thanh Trúc là một ví dụ. Đang hơn hờ với việc nâng tầm cao Thanh Mai trong mắt mẹ thì hai đứa giật mình bởi tiếng mẹ hỏi. - Thế cơm đâu? Ăn cơm mà không bê nôi cơm ra à? - Chết! Mải chú tâm đến thức ăn mà quên khuấy mất món quan trọng nhất. Giờ thì hai đứa chúng tôi chỉ biết mặt mếu nhìn nhau.
 - Dạ, tui con quên nấu cơm rồi!
 - Cái gì!?!

Chương 39: Ngủ cùng!

Vừa nhìn thấy Thanh Mai mang quần áo vào phòng tắm tôi cũng vớ quần áo và lao như bay đến khoác tay cô ấy.

- Chồng làm gì đấy!
- Tắm!
- Không thấy người ta đang vào à?
- Thấy mới vào cùng mà!
- Cái gì thế? – Nhìn cái vẻ mặt giận dữ của cô ấy sao mà yêu thế không biết!
- Hi, thì mình là vợ chồng, tắm chung có sao đâu!
- Không được! Đi ra đi! – Cô ấy ra sức lấy tay đẩy người tôi.
- Nhưng chồng muốn tắm cùng vợ! – Tôi làm bộ nũng nịu.
- Muốn ăn đấm không? Thích tắm thì vào mà tắm một mình nhá! – Nói rồi cô ấy toan bước đi!
- Thôi được rồi, không tắm chung nữa. Vợ tắm đi!
- À thôi... chồng tắm đi!
- Không được! Tắm sau rồi lại ngủ trong đó như hôm qua ý à. Vợ tắm đi!

Hí hửng từ trong bồn tắm ra, với ý nghĩ hôm nay cô ấy không trốn được tôi đâu. Nhưng vừa ra đến giường đã thấy cô ấy ngủ rồi. Tôi trèo lên giường, khẽ đưa tay gạt mấy lọn tóc rối của cô ấy, rồi nhẹ nhàng lướt tay trên đôi má ửng hồng của cô ấy. Rõ ràng là cô ấy cảm nhận được tất cả mà. Rồi khi bàn tay lướt đến đôi môi hồng tôi cúi đầu hôn nhẹ lên đó một nụ hôn phớt qua môi. Đôi tay cô ấy khẽ nhúc nhích. Hi, cam đoan là cô vợ tôi giả vờ ngủ rồi. Tôi háng giọng.

- Sao vợ mình hôm nay ngủ sớm thế nhỉ? Nhưng thôi, ngủ cũng có cái hay của nó. Mình phải tận dụng cơ hội mới được. – Nói rồi tôi khẽ cúi đầu xuống người cô ấy giả vờ như mình đang giở trò. Ngay lập tức cô ấy vùng dậy, vớ lấy cái gối ôm chặt.
- Chồng định giở trò gì hả? - Giọng cô ấy run lên.
- Uả tưởng vợ ngủ rồi mà! Hi, vợ là vợ của chồng sao lại bảo chồng giở trò. Vợ phải thực thi nghĩa vụ của người vợ chứ!
- Không được! Chồng mà làm gì vợ gọi mẹ đó!
- Để mẹ biết là vợ chồng mình chưa hề ngủ với nhau bao giờ à?
- Đồ đê! – Nói rồi cô ấy quăng cái gối vào tôi!
- Vì vợ, chồng phải đều hôm nay mới được!...

- Á, cứu tôi với!...
- Không ai cứu được vợ đâu!
- Chồng mà lại gần vợ giết chồng!
- Vợ còn chạy nữa, chồng mà bắt được thì vợ cũng chết với chồng!...

Cứ thế hai đứa chúng tôi rượt đuổi nhau trong phòng. Những tiếng ùynh ạch, la hét vang rõ khắp nhà.

- Cuối cùng thì cũng tóm được vợ rồi!
- Buông vợ ra đi!...
- Vợ chồng mày làm cái gì đó hả? - Mẹ tôi đẩy cửa bước vào. Tôi vội vã buông vợ ra. Nhìn căn phòng tan hoang, vợ chồng tôi lại đang giằng co nhau trên giường. Mẹ tôi lại găm lên:
 - Chúng mày muốn chết à? Vợ mày đang có thai đó.
 - Tụi con có làm gì đâu!
 - Lại còn không nữa!... Thanh Mai vào ngủ với mẹ.
 - Cái gì vậy mẹ?
 - Còn gì ở đây nữa? Muốn ngủ đợi khi nào để xong cho chúng mày ngủ tha hồ. – Thanh Mai nhìn tôi mếu máo. Gì chứ, đợi đến lúc cô ấy để xong thì chắc cả đời cũng không được ngủ cùng nhau!

Sáng, chưa kịp mở mắt đã bị Thanh Mai chạy vào phòng đánh thức:

- Anh ơi, chết rồi, mẹ bắt em đi chợ cùng mẹ mua đồ ăn, trưa làm cơm đi Hương đến chơi!
- Thì em cứ đi chứ sao! – Tôi ngái ngủ!
- Chồng với chả con! Người ta sắp chết rồi đây này!

- Xong chưa Thanh Mai! Làm cái gì mà lâu thế? Ngủ trong nhà vệ sinh rồi à? - Tiếng mẹ tôi từ dưới nhà vọng lên!
- Dạ con xong ngay đây!... Anh ơi làm thế nào đây? – Tôi ngòai dậy, thở dài một cái.
- Thì em cứ đi chợ cùng mẹ đi!
- Thế còn lúc trưa nấu cơm?
- Đi đi, rồi về anh khắc tính cho.

- Ồ con Thanh Mai, nhanh lên!
- Dạ con xuống đây!... Chồng nhớ đấy nhé!
- Rồi rồi... - Tôi trả lời băng quơ rồi lại ngủ tiếp mà không hề biết rằng sắp có chuyện rồi!

Chương 40: Cô con dâu chẳng ưa nổi!

Vừa mới thức giấc bước xuống dưới nhà, tôi giật mình khi thấy Thanh Mai đang khệ nệ bê một làn đầy thức phẩm và rau xanh. Vợ chạy xuống đỡ hộ cô ấy một tay, tôi vội hỏi mẹ:

- Hôm nay có vụ gì mà mẹ và Thanh Mai mua lắm thứ thế? Định mở tiệc ă?
- Thanh Mai quay ngoắt ra nhìn tôi.
- Hôm nay dì Hương mày mới bay từ Mỹ về đây. Hôm đám cưới mày dì không về dự được nên hôm nay tranh thủ thời gian bay về xem mặt cháu dâu. – Tôi quay sang nhìn Thanh Mai bắt gặp ngay cái lườm cháy da mặt của cô ấy. Rõ ràng là sáng cô ấy đã nói với tôi rồi mà. Chết thật, phen này tôi tiêu với cô ấy rồi. Trước khi vào phòng mẹ tôi còn dặn dò – Nấu ngon ngon vào, đừng để mẹ mày xấu hổ với dì. Dù dì thì cũng là con dâu quý của cả họ đấy! – Tôi chả hiểu sao mẹ tôi phải nói thế. Cô dâu quý của cả họ thì sao. Nói thế chứ mẹ tôi về quê được mấy lần. Tôi nghi lắm, chắc mẹ tôi trót khoe mẽ gì về cô con dâu với dì Hương đây! Đang miên man suy nghĩ tôi giật mình bới cái véo tím tay của cô vợ.

- Tính sao với chỗ này đây? Em không biết đâu! – Cô ấy phụng phịu.
- Anh cũng không biết!
- Cái gì? Sao anh bảo anh sẽ nghĩ cách hả?
- Ờ thì anh vẫn nghĩ mà nhưng không ra!
- Em không biết! Em không biết đâu! Tại anh đó! Hôm qua gạt mẹ nên giờ em mới khổ thế này. Tí nữa không nấu nổi thì em chết!
- Mệt nhỉ? – Tôi thở dài. – Mà không sao, hay em cứ thử nấu đi, biết đâu ăn được!
- Nấu kiểu gì em không biết! À đúng rồi! – Cô ấy cười tinh ranh,

30 phút sau.

- Nhanh lên bà... Khẽ khẽ thôi, kéo mẹ tôi biết!
- Rồi! Mà bác ở trong phòng thật chứ? Nhỡ nhìn thấy là tiêu đó.
- Em biết rồi, vào bếp nhanh lên chị.

Đó, cô vợ quý của tôi lại giờ trò tinh quái rồi đấy. Cô ấy gọi cô bạn yêu quý nổi tiếng nấu ăn ngon ở lớp đến nấu giùm cô ấy. Trong khi hai cô nàng hi hoáy ở dưới bếp thì tôi phải làm nhiệm vụ anh bảo vệ canh gác không cho mama có dịp “đột kích” vào trong bếp. Đang tu chai nước lọc, căn bản vừa ăn xong chưa kịp uống nước nên hơi khát. Tôi tu ừng ực. Đang tận hưởng cái cảm giác mát lạnh của dòng nước trôi xuống cổ họng thì tiếng mẹ tôi khiến tôi giật mình, ho sặc sụa.

- Con trai bao nhiêu tuổi rồi mà ăn uống kiểu thế hả?
- Mẹ... mẹ... - Tôi cố gắng nói to để Thanh Mai và cô bạn của cô ấy có thể nghe thấy.

- Thanh Mai đang trong bếp hả? Đề mẹ vào xem nó nấu nướng thế nào.
- Không, không cần đâu mẹ. Mẹ cứ trong phòng nghỉ ngơi, tất cả cứ để vợ con nấu là được!
- Thôi, một mình nó nấu sao xuê. – Nói rồi mẹ tôi bước vào bếp. Tôi vội vã chạy theo.

- Mẹ... mẹ à? – Thanh Mai rít rít. Tôi đảo mắt nhìn quanh. Trong phòng chỉ có mỗi Thanh Mai, tôi không thấy cô bạn của vợ đâu cả. Không biết là đã lú ở đâu rồi.

- Nấu được không? Đề mẹ giúp một tay.

- Dạ được mà mẹ. Mẹ cứ vào phòng nghỉ ngơi đi ạ. Con nấu một loáng là xong.

- Á! Dán! - Tiếng la thất thanh từ trong góc tủ. Cô nàng với cái áo dính đầy mạng nhện vừa chạy ra vừa vung tay nhảy tung tung trong phòng bếp trước con mắt kinh ngạc của mẹ tôi và 4 con mắt đầy sợ hãi kiêm thất vọng của tôi và vợ. Thế là cô bạn tốt giết chết chúng tôi rồi!

Sau khi tiễn bạn về, Thanh Mai thất thểu bước vào nhà. Mẹ tôi ngồi trên ghế với ánh mắt đầy quyền uy và thật đáng sợ.

- Anh chị giỏi lắm! Gạt cả bà già này cơ đấy!

- Chúng con không dám ạ. – Đôi mắt sắc lạnh, chẳng mấy thiện cảm gì mẹ tôi dành cho Thanh Mai.

- Cô mà lại còn không dám sao? Ngay từ đầu tôi đã không ưa gì cô rồi. Nhưng thôi, nghĩ là giờ thì cô cũng là con trong nhà, tôi coi như con gái. Cô không biết thì bảo không biết, lại còn bày trò gạt tôi. Nghĩ tôi ghê gớm quá sao? Sợ tôi chê cô con dâu đoảng, vụng về, kém kỏi? Đó là sự thật, anh chị định giấu tôi đến bao giờ. Định suốt ngày nhờ người đến nấu hay ra quán mua về? ...Anh chị tưởng tôi đã hết giận chuyện hôm qua rồi sao? Tôi không biết cô hay ho, tài giỏi thế nào nhưng tôi thấy kể từ ngày quen cô thằng Lâm càng ngày càng tệ. Tôi chưa nói đến chuyện hai anh chị dám qua mặt hai cụ già chúng tôi mà mang bầu. Chỉ cần hôm qua, nghe thằng Lâm nó nói mẹ nó để bảo vệ cho cô vợ yêu quý, bà hoàng của nó là cũng đủ biết rồi!

Thanh Mai lặng im không nói gì cả. Tôi cũng không thấy cô ấy khóc như mọi lần nhưng đôi mắt thì buồn và chắc uất ức lắm.

- Mẹ nói gì vậy?

- Tôi nói gì anh chị tự hiểu. Thôi, giờ thì tập trung vào nấu nướng đi Hương

sắp đến rồi.

Tôi liếc nhìn Thanh Mai, cô ấy khẽ nở nụ cười gượng gạo. Tôi bỗng thấy lòng mình đau nhói. Ở bên cạnh cô ấy mà tôi cũng chẳng giúp gì được cho cô ấy. Để cô ấy phải chịu những lời nói nặng nề của mẹ. Giờ thì tôi biết vì sao cô ấy không khóc. Vì những giọt nước mắt đã chảy ngược vào lòng trong sự uất ức và cay đắng.

- Thằng Lâm, ra ngoài mua ít bia Hà Nội đi, nhà hết rồi! Còn Thanh Mai, mang thịt gà ra chặt đi!

- Dạ!

- Thôi để tí con về chặt cho.

- Thôi khỏi, có mỗi chặt thịt gà cũng không biết chặt thì làm ăn gì. Thôi anh đi mua bia nhanh lên.

Tôi mua bia về đã thấy dì Hương đến. Dì tôi lấy chồng Mỹ nên ở Mỹ sống cùng chồng luôn. Đám cưới tôi có điện sang mời dì nhưng vì dì tôi và ông chồng người Mỹ bận tối mắt tối mũi, không về dự đám cưới của tôi được. Thu xếp xong công việc là đi bay về đây luôn. Còn ông chồng Mỹ của dì thì hiếm hoi lắm mới cùng dì về Việt Nam. Lần này cũng vậy, thấy có mỗi dì thôi.

- Dì đến rồi đó ạ? Đi đường vất vả không dì?

- Mệt mỗi lúc ngồi máy bay thôi. Đáp xuống sân bay Hà Nội là khoẻ ngay. Đúng là về Việt Nam, về với quê hương, bao mệt mỏi nó tan biến hết.

- Dì mà cũng yêu quê hương ghê nhỉ? Yêu thế sao còn chọn sống ở Mỹ làm gì?

- Bác thật buồn cười. Tình yêu nó vĩ đại mà. Một khi đã yêu phải yêu hết mình chứ Lâm nhỉ?

- Cái này thì dì nó khỏi nói. Nó giỏi cái khoản này lắm. Nhờ thế mà tôi mới có được cô con dâu... À giới giang, ngoan hiền.

- Khiếp quá cơ. Cháu dâu chặt thịt gà xong chưa? Để xem cháu dâu tôi thế nào mà bà chị tôi khen ghê lắm.

- Thật ạ?

- Thật mà!

- Thôi thôi, dì... dì để cháu nó còn vào hộ vợ nó.

- Trời, quan tâm con dâu ghê. Phen này chắc cháu dâu tôi đẹp người đẹp nét lắm đây. Vừa lòng được chị tôi là hơi bị được đó! – Tôi chẳng hiểu nổi dì tôi đang nói gì chỉ biết rằng mẹ tôi có vẻ lúng túng lắm. Tôi cá là mẹ tôi đang

giấu giếm chuyện gì đây.

Thức ăn đã bày biện cả trên bàn. Chỉ thiếu mỗi món thịt gà nữa thôi.

- Thanh Mai chặt thịt gà xong chưa? Đem lên đi con.

- Dạ!

Hai phút sau tiếng “dạ” Thanh Mai cũng đem được đĩa thịt gà lên. Dì tôi nhìn Thanh Mai cũng gật đầu cười khen xinh. Nhưng khi cháu dâu vừa mới đặt đĩa thịt gà xuống nụ cười trên môi dì tôi tắt lịm. Mẹ tôi thì tím mặt. Đĩa thịt gà nát tươm, nhìn đã chẳng buồn gắp. Thanh Mai chỉ biết cúi đầu lặng im. Mọi người cũng chẳng ai nói câu gì. Tôi buộc phải lên tiếng.

- Tay vợ cháu hôm qua bị đau. Thôi không sao, toàn người nhà ý mà. Thanh Mai em ngồi xuống đi.

Cả buổi, không khí gia đình chẳng mấy vui vẻ gì. Dì tôi nhìn Thanh Mai và liên tục đưa mắt thắc mắc với mẹ tôi. Cuối bữa cơm, trong lúc Thanh Mai ở dưới bếp rửa bát, trên nhà, dì tôi khẽ thắc mắc:

- Sao cháu dâu khác hẳn những gì em tưởng tượng thế. Đúng là xinh nhưng...

- Sao dì hỏi nhiều thế nhỉ? Con dâu tôi nó vụng về thế thôi. Nó không duyên dáng, giỏi giang như tôi đã kể vời dì được chưa?

- Ồ... Sao chị lại giận chứ.

- Không giận sao được! Dì đang cười vào mặt tôi chứ gì? Rằng tôi kén cá chọn canh giờ lại vợ phải một đứa con dâu vụng về, chẳng làm nổi cái gì, đến chặt thịt gà cũng không xong! - Mẹ tôi vừa dứt lời thì dưới bếp: “Xoảng” – Âm thanh đủ giết chết bao người!

Chương 41: “Vì con có bầu!”

Một tuần nghỉ sau đám cưới, có thể đối với nhiều người đó là quãng thời gian đẹp nhất, ý nghĩa nhất. Nhưng các bạn xem đây, với tôi nó đúng là một quãng thời gian khủng khiếp. Nhưng vẫn chưa là gì với những chuỗi thời gian tiếp theo sau này.

- Sếp đến rồi kìa!

- Chúng em chào sếp!

- Ồ, chào mọi người! – Tôi nói với giọng chẳng mấy gì phù hợp với không khí hân hoan chào đón của mọi người trong phòng.

- Nhìn sếp bơ phờ thế kia là nghi lắm đó nha! Chắc đêm qua... - Cậu Đức

nói đến đây quay lại cùng mọi người cười hô hô, cứ như là cậu ta và mọi người đoán đúng lắm không bằng. Đêm qua ư? Mấy ngày nay rồi, tôi nào có được ngủ cùng vợ bữa nào. À chính xác là một tuần. Tính cả hai ngày phải ngủ dưới sàn nhà. Không biết nếu bọn họ biết chuyện sẽ cười vào mũi tôi thế nào đây.

- Anh Lâm! Thế nào? Làm tốt chứ!

- Sao lại không? Các cậu khinh thường sếp mình thế à?

- Thật ă? Thế chị nhà... khen chứ ă? - Cả phòng lại cười râm rộ!

- Trật tự đi! Thôi đến giờ làm rồi, vào làm việc đi, không cuối tháng đánh giá xếp loại tôi trừ hết điểm giờ. - Vừa nói đến tiền có khác ai nấy đều tập trung chuyên môn ngay không cần tôi nhắc đến lần thứ hai. Nhân viên của tôi đó, được cái giống tôi, nhắc đến tiền là làm việc rất hiệu quả. Nhưng đẹp yên được đám nhân viên, tôi lại thấy tủi cho thân mình. Ai đời lấy vợ rồi, mang phận chồng mà chả được làm chồng! Tất cả cũng chỉ tại cái kế sách mang bầu rồi mà ra. Và cái kế sách ấy còn gây ra đủ rắc rối nữa.

Tôi vừa trở về nhà đã thấy tiếng Thanh Mai và mẹ tôi:

- Mẹ, sao mẹ lại vứt hết quần của con thế?

- Con gái lấy chồng rồi sao có thể mặc cái thứ này được chứ?

- Quần tụt thì sao hả mẹ? Con thích mặc vì chúng thoải mái.

- Không được! Mẹ đã mua mấy cái quần chữa cho con rồi.

- Quần chữa?

- Phải! Bắt đầu từ hôm nay mặc đi!

- Gì vậy chứ! Con mới chưa đầy hai tháng mà. Bụng làm gì đã to mà phải mặc quần chữa chứ mẹ!

- To hay không to tôi không cần biết! Vì cô có chữ, phải mặc quần chữa, không sau này ảnh hưởng đến cháu tôi. Thế thôi, không nói nhiều nữa.

- Thật là bất công! – Thanh Mai hét lên.

- Nếu sợ sao còn chữa sớm làm gì?

- Dạ?... – Cô ấy ảm ức lắm mà không nói được gì!

Tôi bước lên tầng ngay sau khi mẹ tôi trở về phòng. Nhẹ nhàng ôm chầm lấy vợ từ sau lưng, khẽ thom lên má cô ấy.

- Nhớ vợ quá!

- Buông ra đi người ta đang tức đây!

- Sao vậy? – Tôi giả vờ như không biết chuyện gì. Cô ấy kéo tay tôi ra, xoay người lại.

- Mẹ quá đáng lắm! Mẹ vứt hết quần tụt của em. Lại còn bắt từ giờ phải mặc một đồng quần chữa mẹ mua nữa chứ! Làm sao mà em mặc được đây. Quần

chửa xấu chết đi được!

- Thôi mà! – Tôi kéo cô ấy vào lòng. - Mẹ lo cho em và cho cháu nên mới như thế. Em chịu khó đi.

- Em ứ mặc quần chửa đâu!

- Váy em mặc váy nhé? Được không anh đưa đi mua?

- Váy á? Hi, còn đỡ hơn quần! – Cô ấy cười toe. Rõ ràng cũng thích điệu mà lâu nay giả vờ.

Thế là ngay lập tức, sau khi đi làm chiều về, tôi đưa Thanh Mai đi chọn mua váy luôn. Lúc đầu cũng có ghé qua cửa hàng “Mẹ và bé” nhưng khổ nỗi chẳng có cái váy bầu nào vừa với cái bụng eo thon của vợ tôi cả. Thế là đành phải vào shop thời trang trong siêu thị mua váy bình thường nhưng phải mặc thoải mái và tất nhiên không chẹt bụng. Thanh Mai - vợ tôi đúng là mặc gì cũng đẹp. Cô ấy thử cái váy nào trông cũng xinh. Nhìn cô ấy trông cứ như một con búp bê nhưng tinh nghịch và nhí nhảnh lắm. Thử váy mà cô ấy làm đủ động tác bắt tôi lôi điện thoại ra chụp hình cô ấy. Phải công nhận thêm cái nữa là vợ tôi chụp hình rất ăn ảnh. Cái nào trông cũng xinh và dễ thương. Khác hẳn với những lúc đánh đá, cáu gắt của cô ấy. Vợ tôi đúng là đẹp quá đi!

- Anh ơi, đôi cao gót này đẹp quá! – Thanh Mai reo lên khi đập vào mắt chúng tôi là đôi cao gót 7 phân, trông vô cùng dễ thương với hình cò 3 lá lấp lánh đủ màu.

- Cao thế này em đi nổi không?

- Hi, 10 phân thì em mới sợ thôi chứ 7 phân thì bình thường. Nhớ lần trước đi dự sinh nhật cùng em không? Em mặc váy đi đôi 7 phân đó!

- Và nhảy rất đẹp?

- ... - Cô ấy lại cười. Nụ cười mà tôi rất thích mỗi khi nhìn ngắm vợ mình. Có lẽ kí ức về những ngày tháng chúng tôi chưa yêu nhau cũng có biết bao những điều thú vị và những kỉ niệm đẹp.

Thanh Mai cứ nằng nặc đòi mặc váy và đi luôn đôi cao gót mới mua về nhà. Công nhận là nhìn cô ấy rất đẹp khi mặc váy và đi cao gót. Suốt cả lúc từ siêu thị đi ra bãi đỗ xe ai cũng phải liếc nhìn cô ấy. Trông cô ấy đẹp như một bông hoa tươi tắn căng đầy nhựa sống và long lanh bởi những giọt sương mai! Chúng tôi đi bên nhau như một cặp đôi hoàn hảo nhất. Không biết có phải là tôi đang tự sướng không nhỉ? Nhưng thực sự đó là những gì mà tôi đã cảm nhận thấy.

Vừa bước vào nhà, chúng tôi vội vã lên gác ngay. Tại sợ lại bị mẹ la đi mà không biết đường về ăn cơm. Giờ đã 8 giờ hơn rồi mà. Vừa sắp sửa bước lên đến cửa phòng chúng tôi giật mình bởi tiếng mẹ ở ngay sau lưng mình từ lúc nào.

- Đi đâu mà giờ hai đứa mới dẫn xác về ?

- Chúng con đi mua ít đồ.

- Ít à? Máy túi lớn thế kia mà kêu ít à?

- Lâu lâu chúng con cũng phải mua sắm chứ mẹ. Thôi bọn con đi cả ngày rồi, bọn còn về phòng tắm đây.

- Đứng lại!

- Dạ!

- Thanh Mai cởi cao gót ra.

- Dạ?

- Có biết là mình đang có chửa không? Mang bầu mà đi đôi cao gót cao thế kia hả?

- Dạ!... Nhưng...

- Không nói nhiều! Cởi ra đưa đây, khi nào đẻ xong tôi trả!

- Kìa mẹ, mới có 2 tháng thôi mà.

- Anh lại còn nói nữa à? Vợ anh không biết đến cả anh cũng thế nốt hả? Thấy vợ đi dép cao thế mà cũng để yên được.... Ồ hay, chị còn chưa cởi ra à?

- Dạ không! Con cởi ngay đây ạ! - Cầm đôi dép cao gót của Thanh Mai trong tay mẹ tôi bình thản bước xuống cầu thang, vừa đi bà vẫn buông thêm vài câu. - Từ giờ chỉ được đi dép thấp thôi biết chưa! Tôi mà thấy còn đi dép cao nữa thì anh chị chết với tôi. Đúng là... con với chả cái. Có lớn mà không có khôn!

Thanh Mai mếu máo nhìn tôi. Giờ đây làm việc gì cũng bị mẹ tôi vin vào: “Vì con có bầu”. Xem đó, từ chuyện cấm vận chúng tôi, cho đến chuyện mặc quần áo và giờ là giày dép. Thế nhưng mọi chuyện mẹ tôi vẫn chưa dừng ở đây đâu!

Chương 42: Mẹ chồng – Nàng dâu!

- Trời ơi! Anh ơi! Mới có 1 tháng thôi mà em tăng 2 ký rồi! Ôi... thế này thì thành heo mập mất thôi! – Thanh Mai la oai oái khi cô ấy vừa đứng lên cái cân cân thử. Ừ mà cũng công nhận dạo này vợ tôi béo hơn trước. Nhưng tôi trông cô ấy vẫn đẹp mà. Béo khỏe cũng tốt chứ có sao đâu nhỉ!!

- Không sao đâu! Chỉ hơi béo một chút thôi!

- Hơi béo! Ôi không! Em không biết đâu! Tất cả là tại mẹ đó! Ngày nào cũng

bắt em phải ăn chân giò. Không béo mới lạ. Em ngấy tận cổ họng rồi! Cứ đà này em thành con heo quay cũng nên! Huhu không biết đâu! Không biết đâu!....

Thanh Mai vừa kéo ghế ngồi xuống bàn ăn cơm. Nhìn quanh bàn một lượt không thấy có món canh chân giò, trông cô ấy có vẻ đang ăn mừng trong lòng.

- À còn món canh chân giò ở dưới bếp! – Cô ấy đang tận hưởng cảm giác sung sướng thì ngay lập tức bị mẹ tôi đập tắt. Đặt bát canh chân giò trước mặt Thanh Mai, mẹ tôi đồng dục:

- Phải ăn hết nghe chưa!

- Dạ?

- Dạ gì mà dạ? Thôi ăn đi!

- Mẹ! Con ngấy tận cổ họng rồi! Ngày nào mẹ cũng bắt con phải ăn món này là sao?

- Ở hay cái con bé này. Có chữa ăn canh chân giò tốt chứ sao!

- Nhưng ngấy lắm! Con ăn không nuốt nổi nữa đâu!

- Không nuốt nổi vẫn phải nuốt! Đâu phải ăn cho mình chị!

- Con không ăn đâu! Ngày nào mẹ cũng chỉ nấu một món này, mẹ kêu tâm bô. Có mà mẹ ghét con, nên mẹ mượn cớ để tra tấn con thì có!

- Cái gì?!!!!!!!

Thế đấy bữa ăn trưa của chúng tôi được mở màn bằng một tiết mục “dân ca và nhạc cổ truyền” của hai nghệ sĩ mẹ chồng, nàng dâu. Và tiếp theo sau bữa trưa là bữa tối. Có lẽ tôi sẽ lại được nghe hát!

- Sao chỉ có mỗi rau và lạc rang thế mẹ. – Nhìn mâm cơm tôi thắc mắc.

- À, tôi nấu nhiều món sợ lại mang tiếng tra tấn vợ anh! - Giọng mẹ tôi kéo dài, đủ để hiểu hàm ý của bà.

- Ăn thế này lại dễ nuốt cũng nên! Hi, cảm ơn mẹ nhé! – Thanh Mai đang cố tình trêu người mẹ tôi đây. Thật phiền phức với hai cái người này.

Tưởng mẹ tôi chỉ giận có bữa này ai dè mẹ tôi cho cả nhà ăn “thanh đạm” nguyên một tuần.

- Lại rau muống với lạc rang hả mẹ? – Tôi nhăn nhó.

- Phải. Ăn thế này vợ anh mới dễ nuốt.

- Cảm ơn mẹ nhé, vì con mà mẹ bắt cả nhà phải chịu khổ cùng. – Thanh Mai cũng không vừa. Hình như dạo này cô ấy bắt đầu phản kháng lại mẹ tôi thì phải. Trời ơi cái cá tính ngang ngược của cô ấy lại thức tỉnh rồi! Nhưng thôi,

giờ tôi không bận tâm, tôi chỉ bận tâm tới mấy bữa ăn sau này của tôi thôi.

- Mẹ ơi, ăn thế này cả tuần rồi, thiếu chất lắm. Con đi làm mệt, mẹ thì cũng cần phải được tầm bổ, Thanh Mai lại có thai. – Tôi tí tê. - Mai mẹ đổi món quay trở lại như trước nhé!

- KHÔNG! - Trời! Tôi vừa mới dứt lời thì ngay lập tức bị phản đối bởi cả mẹ đẻ lẫn vợ yêu! Đúng là chẳng ai khổ bằng tôi. “Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết”. Tôi đau khổ phải gánh chịu cái thân phận ruồi muỗi!

Vừa ăn cơm xong, Thanh Mai đứng dậy thu dọn bát đĩa. Rửa bát đĩa là phần việc của cô ấy mà. Nhưng thật lạ, Thanh Mai vừa dọn vừa ngóng mẹ tôi. Vừa thấy mẹ tôi từ phòng khách bước vào, cô ấy vội ôm bụng.

- Anh ơi! Em... em đau bụng quá! Ôi em đau bụng quá! Em đau chết mất!

- Ô... ơ... - Tôi đàn người chả hiểu gì cả!

- Cái thằng kia! Không lại đỡ xem vợ mày làm sao! – Tôi giật mình bởi tiếng quát của mẹ. Vợ vã chạy lại đỡ người Thanh Mai.

- Em sao thế hả? Sao tự dưng lại đau bụng.

- Em không biết! Chắc là cái thai nó làm sao.

- Hả? – Tôi tròn mắt. Và ngay lập tức bị cái véo nhắc nhở của Thanh Mai. Không biết cô nàng của tôi đang giở trò gì nữa.

- Con Thanh Mai kia sao ăn nói gở mồm thế hả? Sao đâu mà sao. Mang thai ai chả đau bụng vài lần.

- Vâng con biết rồi! Thôi em không sao đâu. Đau một tí em cố chịu vậy. Bỏ em ra đi em còn phải rửa bát! – Nhìn bộ dạng cô ấy lúc đó trông đau yếu lắm.

- Thôi khỏi. Đau thì lên phòng nghỉ ngơi đi. Để bát đĩa đây tôi rửa.

Mẹ tôi vừa nói xong, quay ra nhìn vợ yêu mình đang mỉm cười sung sướng. Trời đất, hoá ra là cô vợ yêu quý của tôi muốn trốn rửa bát. Đưa cô ấy lên phòng, tôi khẽ nói.

- Em không muốn rửa bảo anh 1 tiếng cũng được mà! Sao phải bày trò làm gì?

- Anh rửa thì thà em đi rửa còn hơn! Người ta đâu cần anh rửa hộ chứ?! Cần mẹ anh cơ!

- Là sao vậy?

- Mẹ suốt ngày gây chuyện với em! Giờ đến lượt em! – Cô ấy cười đắc chí vì vừa hạ đo ván cho mẹ tôi “mọc sùng”!

Tôi chỉ còn nước cầu trời, lay đất cho cuộc sống tôi được êm xuôi mấy ngày. Nhưng trời chẳng thấu mà đất cũng chẳng thương!

Đang ngồi xem ti vi thì tiếng vợ vào cắt ngang.

- Anh! Cái máy giặt nó bị sao ý. Không thấy khởi động gì cả!

- Nó hỏng rồi! - Tiếng mẹ tôi từ phòng bước ra. - Chị chịu khó giặt tay tạm một hôm!

- Giặt tay ả?

- Phải! Chị không giặt được thì để đó tôi giặt!

- Ôi! Cám ơn mẹ! Hi, vậy mẹ giặt hộ con nhé. Con phải lên phòng dọn qua phòng anh Lâm cái. Bừa bộn quá! – Nó rồi cô ấy phi thẳng lên tầng bỏ lại tôi và mẹ há hốc miệng kinh ngạc, đặc biệt là mẹ tôi! Nhưng kì lạ thay, tôi thấy mẹ vào phòng tắm, thản nhiên cắm lại máy giặt và giặt bình thường. Tôi còn nghe rõ tiếng mẹ làm bầm”

- Cái con quý sứ này! Nó trơ hơn mình tưởng! Minh cứ tưởng bắt nó được bữa giặt đồ như tay, ai dè...

Trời đất, mẹ tôi từ bao giờ lại biết bày trò thế này? Đúng là mọi thứ trong gia đình tôi bắt đầu bị đảo lộn rồi. Giờ thì tôi đã hiểu thế nào là chuyện “mẹ chồng nàng dâu”!

Chương 43: Dê xôm!

Sáng chủ nhật, đang ngủ ngon, bỗng tôi tỉnh giấc khi thấy Thanh Mai đang trong bộ dạng ngái ngủ, tay vác theo cái gối bước vào phòng.

- Anh ơi, mẹ đi chợ sớm rồi! Híc, ngủ phòng mẹ chả thích tẹo nào! – Nói rồi cô ấy trèo lên giường đẩy người tôi quay lưng lại cô ấy. Rất tự nhiên, cô ấy ôm tôi, cái mặt dựa vào lưng tôi ngủ.

Ừ lâu lắm rồi, cô ấy chưa ôm tôi. Cô ấy nói là thích cái tấm lưng to lớn của tôi. Nó có một cái gì đó cuốn hút cô ấy lắm. Cái đầu mũi cô ấy chạm vào lưng tôi nhón nhột, thỉnh thích, hơi thở ấm nóng của cô ấy phả vào lưng tôi. Tất cả đều gần gũi, thân quen. Tôi đưa tay nắm chặt lấy đôi tay mềm mại của cô ấy trên bụng mình. Một cảm giác gì đó hạnh phúc đến nhẹ nhàng. Không chịu được nữa, tôi xoay lưng ôm lấy cái bụng thon thon của vợ. Khẽ đặt đôi môi mình lên chán vợ, lên mắt vợ, xuống mũi vợ và lên bờ môi mềm khép đóng. Tôi ôm siết vợ hơn, ôi cái cảm giác hạnh phúc nó đang dâng lên mỗi lúc một nhiều. Tôi đưa tay khẽ di chuyển từ tấm lưng xuống đất tận thắt lưng, nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nhất đến mức có thể, tôi luồn tay qua lớp áo ngủ của cô ấy, từ từ đưa tay chạm vào da thịt trên tấm lưng vợ, lan dần đến phía trước ngực. Tay tôi đang từ từ tìm đường đến phía trước thì ngay lập tức tôi bị xô đẩy mạnh vào góc tường.

- Ê! Anh làm cái gì đó hả? – Cô ấy gất lên giận dữ.
- Thì... thì anh ôm em mà!
- Ôm mà thế à ? Lợi dụng lúc người ta ngủ định sờ mó hả?
- Này, anh là chồng em mà! Chẳng lẽ chồng không được sờ vợ à? – Tôi cũng gất lên.
- Không!
- Gì vậy?
- Người khác thế nào em không cần biết. Còn em thì giờ chưa sẵn sàng. Thế nên anh mà động vào người em, em giết!
- Em đùa đấy à? Em vô lý vừa thôi!
- Kệ chứ! – Cô ấy héch cái mặt lên thách thức tôi. Tức không chịu được!
- Vậy thì bữa nay anh thử xem em giết anh thế nào! – Nói rồi tôi chồm tới chỗ cô ấy, ôm chặt lấy vợ mình, thom lên cổ, xuống bờ vai mặc cho cô ấy có chống cự thế nào.
- Buông em ra đi đồ dê xồm!...
- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – Tôi la lên thất thanh khi trên vai tôi xuất hiện những vết răng cắn tím bầm. Buông vội vợ tôi ra, vạch ống tay áo lên, vết răng to đoành của vợ nhìn mà khiếp.
- Xí, đáng đời! Không thềm ngủ với anh nữa! Đồ dâm dê! Xì... ì... ì... ì... - Nói rồi vợ tôi cấp gôi đi ra khỏi phòng mặc chồng đang vừa đau vừa tức mà không làm được gì!

Bước xuống nhà, tôi vừa đi vừa phải xoa vết răng cắn của vợ. Xuống đến nơi thấy cô ấy đang ngồi vừa ăn bánh quy vừa coi ti vi. Hình như chính xác là đang xem đĩa. Chẳng biết phim gì, chỉ biết là của Hàn Quốc, có vẻ hay nên vợ tôi mới gián mắt tập trung thế kia. Tôi thả mình ngồi phịch xuống ghế đối diện, ấy thế mà cô ấy không thềm quay lại nhìn. Tôi bắt đầu đưa tay xoa mạnh lên chỗ đau và cố tình phát ra âm thanh.

- Xít... xà... à.... Đau... thế.... Xít..... – Vậy mà cô vợ máu lạnh của tôi cũng không thềm quay lại xem ông chồng yêu quý của mình bị trọng thương thế nào. Tức không chịu nổi, nhưng chả lẽ lại lên tiếng. Thế là tôi phải trở mình, đổi đủ tư thế ngồi. Thực sự tôi muốn gây sự chú ý từ vợ mình. Nhưng... vô ích! Đúng là cô vợ máu lạnh! Tôi đứng dậy bỏ lên cầu thang.
- Không tập thể dục nữa hả anh! - Tôi giật mình. Cô ấy rõ ràng biết tôi đang làm những gì, thế mà suốt này tinh bơ như không biết. Đều thật. Tôi quay lại, tiến đến trước mặt cô ấy, vạch áo chìa ra chỗ đau.

- Em xem đi!
- Ồ, chưa chảy máu à? Biết thế cắn mạnh thêm chút nữa!

- Em vũ phu vừa thôi! – Tôi gào lên.
- Nhảm rồi, phải vũ thô mới đúng! – Tôi cứng họng.
- Em là đồ máu lạnh! – Cô ấy nhìn tôi, cười khúc khích.
- Bộ đau lắm hả? Ai bảo động vào người ta chứ! Thôi lại đây người ta xem nào. – Nó rồi cô ấy kéo tôi ngồi bên cạnh, đưa ngón tay trở xinh xắn nhẹ nhàng xoa lên vết răng cắn của chính cô ấy. – Đau lắm không? – Tôi gật đầu, làm ra vẻ đáng thương. Bỗng môi cô ấy chạm lên chỗ đau, hôn thật nhẹ nhàng, giống cái cách mà tôi từng làm khi tôi cốc đầu làm đau cô ấy.
- Thế nào đỡ đau chưa? – Tôi lắc đầu! – Sao? Người ta hôn thế mà không khỏi à? – Cô ấy giận dữ.
- Không không phải! Ý anh là muốn em hôn thêm lần nữa!
- Thật hả? – Cô ấy lại cười, nụ cười thật đẹp. Cảm giác hạnh phúc lại trở lại dâng đầy trong tôi. Mọi giận dữ, ám ức và vết đau tiêu tan hết từ lúc nào. Tôi vội ôm chầm lấy vợ, siết thật mạnh, để cảm nhận rõ hơn cái hạnh phúc đang trào dâng ấy. Cô ấy cũng nhẹ nhàng ôm lấy tôi thì thầm: “Đồ ông chồng dê xồm!”

Chương 44: Cô vợ của tôi!!!

- Anh chị tình cảm quá nhỉ? - Tiếng mẹ tôi khiến chúng tôi giật mình phải vội buông nhau ra.
- Mẹ... mẹ đi chợ về rồi đây ạ?
- Vâng! Bữa nay tôi đổi món cho cả nhà. Từ giờ không phải ăn rau muống với lạc rang nữa!
- Thật hả mẹ? – Tôi bật dậy khỏi ghế mừng quýnh. Ngay lập tức bị ăn cái véo tím chân của vợ. Nhưng không sao, giờ tôi đang sung sướng. Mọi người xem đây, hơn một tuần nay tôi phải ăn chay rồi, giờ được trở lại với những bữa cơm đầy đủ chất dinh dưỡng tôi hạnh phúc lắm chứ. Tôi làm việc vất vả thế cần phải ăn đủ chất mà!
- Thật! Tôi mua cả thịt về làm ruốc đây. Chị Thanh Mai xuống bếp phụ tôi một tay.
- Làm ruốc ạ? Ngoài chợ đây sao phải làm cho mất công hả mẹ?
- Ngoài chợ thì sao ngon và đảm bảo được bằng mình tự làm chứ!
- Vâng!
- Vâng mà còn cứ đứng đây à? Xuống bếp phụ tôi.
- Vâng! – Thanh Mai đứng dậy, nhìn theo dáng mẹ tôi đi xuống bếp cô ấy giơ tay, nhăn mặt tỏ ý "đáng ghét".
- Chị làm gì đấy? Không đi mau!
- Dạ đâu có! Con xuống đây. - Và trước khi cô ấy rời khỏi vẫn không quên véo tôi thêm một cái tím chân nữa. Đều thật tôi có làm gì cô ấy đâu chứ!

Đang coi ti vi xem trận bóng đá hay nhưng dưới bếp tiếng hai mẹ con họ vang cả lên đây.

- Chị rửa sạch cối rồi đem lên bếp gas hơi nóng cho tôi!
- Ồ sao phải hơi nóng hả mẹ?
- Thì cối nó ướt phải hơi nóng chứ sao!
- À...
- Chị hơi đi tôi đi pha cốc nước cam. À mà chị có uống không tôi pha luôn!
- Dạ không không... Con bận hơi cối mẹ lên nhà hỏi xem anh Lâm có uống không, tiện mẹ pha luôn cho anh ấy!
- Rồi!

Đang định gọi với xuống bếp là tôi không uống thì mẹ tôi đã lên tới nơi.

- Anh có uống nước cam không mẹ pha?
- Dạ không mẹ ạ!

Mẹ tôi vừa bước xuống bếp thì đã nghe tiếng mẹ tôi la:

- Trời đất! Chị đang làm cái gì thế?
- Con đang giã thịt mà mẹ!
- Giã thịt sống thì giã làm gì? Sao chị ngốc thế? Hơi cối là để giã thịt chín chứ thịt sống thì cần gì phải hơi!
- Con... con không biết!
- Thịt chị phải luộc đi, rồi mang đem giã nhuyễn, xong mới cho lên chảo rang vàng biết chưa?
- Dạ! Giờ thì con biết rồi!

Tiếng hai mẹ con bỗng dừng im bặt. Chắc mỗi người đang tập trung chuyên môn của riêng mình. Nhưng tôi cá là chẳng được bao lâu đâu mà! Có lẽ tôi không chỉ là một ông trưởng phòng tài cao mà rất có thể là một nhà tiên tri thiên tài!

“Phì” – Tôi chắc chắn là tiếng mẹ tôi phì nước cam từ trong miệng ra.

- Ai... ai bỏ muối vào trong hộp đường thế này?
- Hộp đây là hộp muối mà mẹ! Kia mới là hộp đường!
- Ai lại bỏ đường và muối vào hai hộp giống nhau thế?
- À... thôi chết! Hôm qua hộp đựng muối bị hỏng con thay hộp mới, không để ý là nó giống hộp đường!
- Chị... chị định ám sát tôi đúng không?
- Đâu có! Sao mẹ lại đổ oan con thế. Với lại muối và đường đâu có giống

nhau, tại mẹ không chịu nhìn mà!

-...

Tôi ở trên nhà chỉ biết thờ dài. Cô vợ của tôi đúng là càng ngày càng tinh quái!

- Anh ơi, mình đi đâu chơi đi! À hay đến Khoảng Lặng đi, lâu lắm rồi mình chưa tới đó!

- Ừ.

- Không đi đâu hết! - Tiếng mẹ tôi từ phòng bước ra chen ngang. - Chị không nhìn thấy nhà cửa bẩn quá sao? Khi nào lau sạch nhà và cửa kính thì đi đâu thì đi!

- Mẹ... con đang mang bầu mà! Chẳng lẽ mẹ lại bắt bà bầu lau nhà, dẫn bụng đau lắm!

- Nhà có chổi lau nhà, không ai bắt chị phải lấy giẻ lau mà kêu dẫn bụng.

- Mẹ!...

- Tôi làm sao?

- Dạ! Không sao!

Mẹ tôi vừa đi khỏi Thanh Mai đã mếu máo:

- Anh xem đó! Mẹ bắt công với em!

- Thôi chịu khó, đừng nào thì em cũng... có bầu thật đâu! – Tôi thì thâm vào tai cô ấy!

- Anh! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – Tôi chuồn khéo không thì ăn chương “giận cá chém thớt” của vợ mất!

Một tiếng đồng hồ sau!

- Anh ơi, đâm lưng em với! Mệt chết đi được!

- Ừ vợ yêu, lại đây!

- Mệt quá nhỉ! - Mẹ tôi sợ thật, toàn xuất hiện đúng lúc cả.

- Thì mẹ thử lau hết cả cái căn nhà rộng thênh thang này đi! – Cô ấy làm bầm.

Mẹ tôi sách túi chắc là định đi đâu.

- Mẹ đi đâu đấy ạ?

- Ra thăm bà An vừa bị ngã gãy tay.

- Cầu cho bà cũng ngã luôn đi! – Thanh Mai lại làm bầm.

- Em nói gì thế? – Tôi khẽ nhăn mặt tỏ vẻ không đồng ý. Cô ấy quay mặt đi.

- Thì nói thôi chứ có thật được đâu mà sợ!

‘Oạch’ – Tôi lao như bay ra cửa nhà. Mẹ tôi bị ngã vì bậc nhà trơn quá! Và cô vợ tôi đôi mắt đang căng tròn và cái mồm há hốc. Có lẽ cô ấy không tin nổi là miệng mình “thiên” thế!

Chương 45: Giận hờn!

- Em còn đứng đấy làm gì mau gọi cấp cứu đi! – Tôi quát lên giận dữ.

- Vâng... vâng!

- Thôi khỏi! - Mẹ tôi thều thào. - Đỡ mẹ vào phòng là được rồi! – Tôi bế mẹ bước vội vào phòng, va mạnh cả vào vợ nhưng tôi cũng chẳng bận tâm, vì lúc này tôi dành tất cả mối quan tâm của mình vào mẹ rồi.

Mẹ không cho gọi cấp cứu nên tôi mời bác sĩ đến khám cho mẹ. Mẹ tôi bị bong chân và bác sĩ bảo phải kiêng đi lại ít nhất là 1 tuần.

- Mẹ... con... con...

- Chị không phải nói nữa. Lần sau lau nhà, nhà ướt thì phải lấy giẻ khô lau lại, ai đời để ướt thế. May mà số tôi cao, chưa chết đó!

- Con biết rồi!

- Một tuần này thôi thì nhà chịu khó ăn cơm ngoài vậy! Chứ tôi bị thế này, con dâu thì chẳng biết làm gì.

Thanh Mai không nói gì cả, chỉ đứng dậy đi lên phòng.

- Em thấy giờ đã làm khô cả nhà chưa? Đã hơn một tuần nay phải ăn toàn rau muống với lạc rang, được bữa nay mẹ hết giận thì em lại gây chuyện.

- Em gây chuyện? Anh nói thế mà nghe được à? Em cố ý làm sàn nhà ướt để mẹ bị ngã à?

- Anh nghĩ em không cố ý nhưng mẹ thế này chắc em cũng vui lắm!

- Anh! – Cô ấy mỉm cười. - Phải đó! – Nói rồi cô ấy bỏ ra khỏi phòng. Trên nền đất có vài giọt nước rơi!

Biết mẹ tôi bị ngã nên mẹ vợ và cả vợ chồng Thanh Trúc cùng đến hỏi thăm.

- Bà đau lắm không? Mà đi đứng kiểu gì lại ngã chứ hả?

- Sàn nhà lau ướt quá, tôi bước ra đến bậc thêm, trơn nên mới ngã.

- Chết! Có phải là con Thanh Mai nó lau nhà đúng không. Cái con bé này tệ quá! Bà thông cảm cho nó giùm tôi. Chắc nó cũng không cố ý đâu!

- Cái này thì tôi biết chứ. Nhưng con Thanh Mai tôi nói thật, nó đoảng quá! Tôi không biết bà dạy dỗ Thanh Trúc khéo thế sao...

- Thì đúng là cha mẹ sinh con trời sinh tính. – Bà Thanh thở dài. Tôi chỉ biết đứng nép bên cửa bếp, cô vợ tôi nước mắt đang chảy dài.

Đồng hồ đã điểm 10h hơn, không biết vợ tôi đi đâu mà giờ này vẫn chưa về. Thấp thỏm không yên, tôi định lao xe đi tìm thì thấy vợ đang đứng ở bên kia đường.

- Em đứng ở đây làm gì? Không về nhà ngủ đi. – Cô ấy không trả lời, dạo bước đi thẳng. – Em đi đâu đấy? Không về nhà à?

- Em muốn đi bộ tập thể dục. Anh về ngủ trước đi!

- Em điên à? Máy giờ rồi còn tập thể dục. Em về lo xem mẹ có cần gì không chứ. Mẹ vì em mà không được đi lại 1 tuần đấy!

Cô ấy mỉm cười - vẫn cái mỉm cười cay đắng, đưa con mắt hơi đỏ lên nhìn tôi.

- Anh không cần phải day nghiền thế đâu! Em biết em sai rồi. Mẹ giờ này ngủ rồi, em đi bộ một lúc, đêm em khắc trông mẹ. – Nói rồi cô ấy lặng lẽ bước tiếp. Tôi đứng lặng hồi lâu nhìn cái dáng nhỏ bé của cô ấy đi trong đêm dưới ánh đèn cao áp, nó lẻ loi và cô đơn vô cùng. Bây giờ đã 10 rưỡi, một mình cô ấy đi bộ trong giờ này làm sao tôi yên tâm được.

Dưới ánh đèn cao áp, trên con đường vắng lặng với những cơn gió mùa hè thổi rì rào. Hai con người bước bên nhau. Nhưng xa cách đến với với. Hai bàn tay chốc chốc có thể chạm vào nhau nhưng lại không thể. Gió thổi mỗi lúc một to. Dường như gió mùa hè đang mang cái lõi của gió mùa đông hay sao mà trong lòng người lại thấy lạnh thế này.

Những lọn tóc con của vợ cứ bay bay trong cơn gió lạnh. Cái dáng người nhỏ bé lặng im không nói gì cứ nhói nhói trong tim. Đôi mắt buồn rười rượi, cái nhìn vào khoảng không vô định mà sao cứ xoáy sâu trong lòng ta? Một không gian chết chóc vô hình dường như đang hiện hữu.

Một cái nắm tay vượt lên cái khoảng cách xa vời và không gian chết chóc. Cô ấy nhìn tôi, lặng im không nói gì. Giọt nước mắt giấu mãi trong lòng buông rơi. Đôi mắt buồn đẫm nước. Tôi siết mạnh tay mình hơn. Khẽ cười. Cơn gió mùa hè lạnh giá bỗng trở nên mát rượi. Cái siết mạnh tay từ vợ đáp trả lại. Khẽ cười. Mọi giận hờn tan biến mất. Nước mắt rơi ướt nhòe nụ cười nhưng vẫn đủ thấy đôi mắt sáng niềm vui. Tay nắm tay chúng tôi bước bên nhau. Không ai nói một lời nhưng gió đang nói giùm chúng tôi. “Đôi khi chỉ cần một cái nắm tay, mọi giận hờn cũng có thể tiêu tan!”

Chúng tôi dạo bước và trước mắt chúng tôi giờ đã là “Đài tưởng niệm” từ bao giờ. Đây là nơi cao nhất của thành phố. Đứng ở trên có thể nhìn thấy

toàn cảnh thành phố rực rỡ, tươi mới trong bình minh; lung linh, huyền ảo lúc về đêm.

- Mình lên đây nhé? – Cô ấy nhìn tôi khẽ hỏi.

- Ừ!

- Anh công em đi!

- Hả?

- Sao chứ? Công em lên trên đi!

- Trời! Cao thế này bắt anh công lên á?

- Không biết! Bù lại lúc anh mắng mỏ em. Không biết! Nếu không công người ta ứ hết giận đâu!

- Thôi mà! Hay để lúc về anh công em! Nhá!

- Không! Công lên đây cơ! Công đi! Không biết đâu!... Thế anh có công không?

– Đang từ nững nịu cô ấy đôi thái độ luôn.

- Thôi được rồi. Anh công!

- Mệt không anh?

- À... phình... phồng!

- Hi, rõ ràng là anh mệt mà!

- Vậy... anh... thả... nhá...

- Không!

Trời đất, tôi công cô ấy leo lên cũng phải hơn 70 bậc thang cao chót vót rồi cũng nên. Ấy thế mà cô ấy vẫn chẳng chịu tha cho tôi. Biết thế từ đầu đã chẳng dám mắng cô ấy làm gì. Giờ phải khổ thế này. Gần đến đỉnh rồi, mệt quá tôi thả cô ấy xuống, thở.

- Anh... mệt quá!

“Chụt” – Cô ấy đặt một nụ hôn lên má tôi, cười toe.

- Hết mệt chưa? – Tôi không biết phải nói gì nữa, nhưng thực sự mọi mệt mỏi tiêu biến hết. Tôi chớp lấy cơ hội hôn nhanh lên môi cô ấy một nụ hôn nhẹ ngọt ngào.

- Ê, em chỉ thơm má anh thôi, sao anh lại hôn môi em hả?

- Thì anh phải uống nước tăng lực chứ sao?

- Tăng lực gì?

- Là nước bọt của em đó! – Nói rồi tôi chạy vội lên nhưng bậc thêm cao.

- Sao lúc này kêu mệt mà giờ chạy nhanh thế? – Cô ấy gọi với.

- Thì giờ có phải công bao tải gạo đâu!

- Ê, đồ đều! Đứng lại! Em mà bắt được thì chết với em!....

Chương 46: Kim lòì khỏì bọc!

Một tuần trôi qua thật yên bình. Đó là điều hạnh phúc vô vàn mà tôi có được. Mẹ tôi bị đau, còn cô vợ tôi thì biết lỗi nên chẳng ai gây sự với ai cả. Cuộc sống gia đình cứ thế trôi nhẹ nhàng và bình yên.

Mẹ tôi giờ cái chân đau đã khỏi hẳn. Mọi hoạt động trong gia đình vẫn diễn ra bình thường. Tôi sung sướng với ý nghĩ chắc mọi chuyện “Mẹ chồng nàng dâu” giờ đây đã tốt đẹp hơn rồi. Một tuần qua vợ tôi chăm sóc mẹ chồng cả mà. Chắc tình cảm mẹ chồng con dâu cũng được cải thiện hơn nhiều. Đang sung sướng là thế thì đùng một cái, chuyện động trời giáng xuống đầu chúng tôi.

- Thanh Mai! Thế này là thế nào? – Mới sáng sớm, đang ngủ ngon tôi giật mình tỉnh giấc bởi tiếng mẹ tôi quát lớn trong phòng. Biết là có chuyện chẳng lành, tôi lao sang phòng mẹ và vợ. Đẩy cửa bước vào, tôi thấy Thanh Mai co rúm người, mẹ tôi mắt trừng trừng, đỏ ngầu vì giận dữ. Và tôi biết chuyện gì đã xảy ra khi trên giường, loang lổ một vết máu hồng.

Tin sét đánh được thông báo cấp tốc tới gia đình bên ngoài. Chưa đầy một tiếng, tất cả thành viên đã có mặt đông đủ tại phòng khách nhà tôi: Mẹ tôi, mẹ vợ, chị vợ, anh rể vợ và tất nhiên không thể thiếu hai nhân vật chính là tôi và Thanh Mai. Trong khi mọi người được ngồi trên ghế thì chúng tôi – hai kẻ mang tội phải quỳ dưới đất. Và vẫn như mọi khi, mẹ tôi mắt giận dữ quát hỏi:

- Hai đứa chúng bay giải thích đi!
- Dạ...! Chúng con... - Tôi chưa kịp nói hết câu thì Thanh Mai đã lên tiếng.
- Chúng con đã giả chuyện có thai để được kết hôn!
- Cái gì? – Đó là âm thanh ngạc nhiên của mọi người trong phòng.
- Vậy là từ đầu đến giờ hai anh chị đều gạt chúng tôi sao?
- Thực sự thì tất cả chúng con chỉ muốn được hai mẹ đồng ý nên mới đánh liều làm vậy.
- Anh nói hay quá đấy! Hai anh chị coi hai cái bà già này là gì hả? Giáng cho chúng tôi một đòn đau kêu có chữa, buộc chúng tôi phải tức tốc cho cưới. Và giờ lại giáng thêm một cú nữa là mọi chuyện chỉ là giả. Hai anh chị giỏi quá!
- Nếu mẹ và mẹ con không bắt anh Lâm và chị Trúc cưới nhau thì bọn con đã chẳng phải dối mọi người làm gì?

- Chị còn nói được à? Chị thì giỏi rồi. Bà Thanh, tôi xin lỗi, nhưng nói thật tôi khó chấp nhận một cô con dâu như thế này. Tôi không thể sống chung với nó được.

- Ý bà là gì vậy bà Kim?

- Ý tôi là chúng nó phải dọn ra khỏi nhà tôi ngay hôm nay!

- ????

Và đó, chúng tôi bị đuổi ra khỏi nhà như thế đấy. Không một tiếng van lơn, Thanh Mai dọn toàn bộ đồ đạc của cả tôi lẫn cô ấy chuyển khỏi nhà như một đứa con ngoan nghe lời mẹ. Về nhà vợ. Không. Câu trả lời dứt khoát của cả hai đứa. Và không biết có phải là một sự trùng hợp trời không nữa, người hàng xóm của chúng tôi chuyển đến Sài Gòn sống cùng con và họ có ý định bán nhà. Tôi thì muốn chuyển đến thuê một căn nhà ở khu chung cư mới tuy hơi xa cơ quan một chút. Nhưng cô vợ tôi thì nhất quyết đòi mua lại căn nhà của người hàng xóm. Đó là một căn nhà hai tầng, diện tích không rộng nhưng cũng không quá nhỏ, và vấn đề là nó ngay sát nhà chúng tôi.

Dọn ra ở riêng, tôi không biết đó lại là niềm vui của vợ mình. Ngay trong ngày dọn về nhà mới, Thanh Mai đã quyết định 2 vợ chồng mở tiệc ăn mừng với lí do: “Không có gì quý hơn độc lập tự do!” Và bạn có tin không, đó là tấm băng rôn mà cô ấy treo ngang nhiên trước cổng nhà. Tôi biết đó là một lời thách thức của cô ấy với mẹ tôi!

- Thanh Mai, mẹ giận đó!

- Anh không thấy mẹ đã không thương tiếc khi đuổi chúng ta ra khỏi nhà sao?

- Nhưng thực tình là chúng ta sai.

- Vì đã nói dối người lớn?

- Ừ!

- Nhưng chúng ta đã đúng! Vì chúng ta yêu nhau!

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết. Hơn nữa, em thấy cái băng rôn đẹp mà. Lời tuyên ngôn của Bác Hồ đó! – Cô ấy cười. – Không có gì quý hơn độc lập tự do! Biết chưa ông chồng ngốc!

Chuyện bị mẹ đuổi ra khỏi nhà tôi không mấy vui vẻ gì. Nhưng nói thực, dọn ra ở riêng tôi thấy cũng là một điều tốt. Mẹ tôi và vợ có thể bớt đi nhiều những trận chiến nảy lửa, hơn nữa vợ tôi cũng cần học cách làm một người vợ thật sự. Giờ là lúc cô ấy phải thể hiện nó.

Chương 47: Chúng tôi là 1!

Ngày thứ nhất, sau ngày dọn ra ở riêng.

- Đây là món gì hả vợ?
- Thịt kho tàu, em mới học qua sách dạy nấu ăn đó?
- Kho tàu mà mùi khét và đắng thế này ư?
- À... em kho hơi lâu một chút ý mà!

Và bữa đó, tôi được ăn món rau luộc quá nhừ vì quá chín, kèm theo là món thịt kho tàu cháy. Bữa cơm kết thúc khi tôi cố gắng ăn được hai bát cơm chan nước canh không. May mắn là món cơm cô ấy biết nấu!

Ngày thứ 2.

- Em có biết cái áo kẻ hôm qua anh cầm nhầm của cậu Đức đâu không?
- Ôi thôi chết! Em đem bỏ vào máy giặt cùng quần áo của mình, nhưng... em quên đem ra phơi rồi!

...

Hôm nay là thứ 7, hơn tuần nay bận bịu với việc chuyển ra ở nhà mới, tôi tất bật mà quên khuấy mất việc cần làm nhất với vợ lúc này. Ngày mai được nghỉ, tối nay tôi rảnh. Nhân cơ hội cô ấy có dịp đi chơi với bạn, bảo đến tối mới về. Tôi chớp lấy cơ hội liền.

- Anh ơi, có ở nhà không đó? Sao không bật đèn? Tối thui thế này. – Thanh Mai lần mò và bật công tắc điện. Đèn vừa bật lên. Dưới sàn nhà hiện ra trước mắt vợ tôi là những cành hoa hồng xếp thành hàng nối đuôi nhau. Cô ấy cởi giày và đặt túi sách xuống ghế, tò mò đi theo những cành hoa hồng dẫn lên tận tầng hai, đi vào phòng ngủ của hai vợ chồng.

Cô ấy há hốc miệng ngạc nhiên khi thấy khắp phòng, trên giường đều rải cánh hoa hồng nhưng. Ngay giữa phòng là cái bàn nhỏ với ánh nến lung linh cùng một chút đồ ăn và một chai rượu vang đã được chuẩn bị sẵn. Từ sau lưng, cánh cửa từ từ đóng lại. Tôi tiến tới, thật nhẹ nhàng ôm lấy vợ tôi. Cô ấy gỡ gỡ tay tôi.

- Làm gì vậy?

Tôi mặc kệ, vẫn ôm chặt lấy bụng vợ. Cái bụng eo thon hiện hữu sau lớp áo mỏng. Tôi đưa môi lên hôn tai vợ, mân mê, cô ấy cũng bắt đầu thôi

cựa quậy. Tôi nhẹ nhàng xuống dần đến cổ rồi hôn lên má vợ. Cái mùi hương nhè nhè của nước hoa cùng một chút mùi phấn trang điểm khế xông lên mũi khiến tôi thấy dễ chịu vô cùng, hôn lên má, lên cổ vợ thật nhiều.

- Ê, sao hôn má em nhiều thế? – Cô ấy đẩy người tôi ra khỏi rồi ngồi nhanh xuống ghế. – Ăn anh nhá? Hi, em đói!

- Ủ! – Tôi mỉm cười ngồi xuống ghế đối diện, rót rượ vang vào ly nhẹ nhàng đưa cho vợ. – Uống một chút vì tình yêu vợ nhé. – Đón lấy ly rượu từ tay tôi, cô ấy khế cười.

- Một chút thôi á?

Chúng tôi cùng uống rượu và nhâm nhi đồ ăn tối. Lần đầu tiên ngắm vợ ăn dưới ánh nến tôi thấy vợ tôi trông đẹp hơn bao giờ hết. Những ánh kim nhỏ của lớp phấn trang điểm trên mặt vợ lấp lánh trông cô ấy thật xinh đẹp, có chút gì đó hút hồn tôi. Ngó xuống bờ vai thon thả cùng lấp ló một chút bờ ngực trắng. Lúc này, tôi thấy vợ quyến rũ và hợp hồn tôi thật sự. Tôi khế đứng dậy, bật nhạc, bản nhạc êm dịu vô cùng mà tôi phải phi đến tận nhà cậu Đức mượn.

- Vợ yêu, mình nhảy một điệu nhé.

- Vừa ăn xong. Không sợ sóc bụng hả?

- Mới ăn có một chút thôi mà. – Nói rồi tôi kéo tay vợ ra khỏi bàn ăn, nhẹ nhàng đặt lên vai tôi. Một tay nắm lấy tay vợ, tay còn lại ôm lấy bờ eo thon thả của vợ. Cứ thế theo điệu nhạc du dương, êm ái chúng tôi di chuyển thật nhẹ nhàng. Cô ấy nhắm mắt, đôi mắt lim dim, tôi khế hôn lên đó. Nhẹ nhàng. Chúng tôi trao nhau nụ hôn ngọt ngào và mãnh liệt.

Dưới ánh nến lung linh và điệu nhạc êm ái, chúng tôi trao nhau những gì yêu thương và trinh trắng nhất. Hạnh phúc. Ngọt ngào. Đam mê cháy bỏng. Tình yêu mãnh liệt. Chúng tôi gửi cả cho nhau, hoà là 1 và mãi mãi chúng tôi là 1!

Chương 48: Tôi đã quên!

Nắng sớm xuyên qua khe cửa đánh thức chúng tôi dậy. Tôi khế mở mắt, nhìn sang cô vợ yêu bên cạnh. Cô ấy vẫn còn ngủ say, đôi mắt nhắm bình yên và đôi môi hồng khế cười. Cô ấy lúc nào cũng thế, cũng cười, cũng vô tư như chính con người cô ấy vậy. Tôi khế hôn lên mắt cô ấy. Cô ấy bất chợt mở mắt sau cái hôn nhẹ của tôi. Nhìn thấy tôi, cô ấy kéo tấm chăn lên tận cổ, cười trừ một cái. Trời đất đến giờ mà vẫn còn xấu hổ với chồng!

- Mình sang nhà mẹ đi, hơn một tuần nay mình chưa sang xem mẹ thế nào.
- Mẹ không muốn gặp mình đâu!
- Thôi, chắc giờ mẹ cũng hết giận rồi, mình sang đi!
- Nếu muốn thì mình anh sang!
- Thôi mà vợ yêu, làm thế sao được, giờ mình đã là 1 rồi. – Tôi cười ranh mãnh.

Cánh cổng nhà, mẹ vẫn đóng im lìm. Tôi bấm chuông. Mãi mới thấy mẹ tôi bước ra nhưng chẳng thấy mẹ tôi có ý gì mở cổng cả.

- Anh chị sang đây làm gì? Quên đồ về lấy à?
- Dạ không, tụi con muốn sang thăm mẹ, hơn tuần rồi mà mẹ!
- Sang thăm á? Anh chị tốt với tôi ghê. Hàng xóm, nhà gần ngay nhau, bước ra khỏi cửa là đã nhìn thấy nhau, việc gì phải sang thăm hỏi làm gì.
- Một tuần nay tụi con bận quá, giờ mới có thời gian rảnh sang thăm mẹ.
- Cảm ơn, không dám!
- Kìa mẹ!
- Chị Thanh Mai này, chị có thấy cái băng rôn chị treo không đẹp chút nào không?
- Ủa sao vậy mẹ? Con thấy đẹp mà! Lời tuyên ngôn của Bác Hồ đó mẹ ạ!
- Chị!... Chừng nào anh chị chưa tháo cái băng rôn kia xuống thì đừng có vác mặt sang đây làm gì. – Nói rồi mẹ tôi quay lưng bỏ thẳng vào nhà.

- Anh Lâm, cái băng rôn nhà anh đẹp thật! – Bà Tính bán nước bên kia đường nói vọng ra bông đùa.
- Dạ, cảm ơn bác ạ! – Cô vợ tôi lại còn tỏ ra thích thú nữa, vì sao ư? Vì biết mẹ tôi vẫn chưa vào hẳn nhà.

- Thanh Mai, anh nghĩ đã đến lúc em nên tháo cái băng rôn kia xuống được rồi đấy.
- Đành vậy. Tiếc thật! Cái băng rôn đẹp và ý nghĩa thế! – Cô ấy cười một cái rồi quay mặt vô nhà mẹ. Mẹ tôi đi vội vào trong nhà. Trời, suốt từ nãy đến giờ mà mẹ tôi vẫn chưa vào nhà sao?

Sau cái vụ băng rôn, nói chung là giờ mọi chuyện mẹ tôi cũng đã phần nào nguôi giận. Chúng tôi vẫn thường sang nhà thăm mẹ, thỉnh thoảng lại được ăn cơm ké mẹ nấu, tôi thoát được vụ những bữa cơm với những món ăn “không biết phải gọi là món gì” của vợ. Thanh Mai giờ cũng đảm đang hơn trước rồi, ngồi ở nhà rảnh không có việc gì thì cô ấy cũng biết ngoài việc nhảy nhót, hay thi thoảng đi chơi với bạn bè, tôi nói thi thoảng bởi vì bạn bè

cô ấy giờ đang phải lao đầu vào học với một núi bài tập ở các trường cao đẳng với đại học, thì cô ấy cũng chịu khó dọn dẹp nhà cửa, và đọc những cuốn sách dạy “làm vợ tốt”.

Công việc của tôi ở công ty ngày càng nhiều. Những hợp đồng cũng tăng lên vù vù và việc đi gặp đối tác cũng ngày một nhiều, tiêu tốn gần hết thời gian ở nhà của tôi. Nhưng biết làm thế nào, tất cả cũng vì công ty, vì công ty cũng đồng nghĩa với vì cái cần cơm của tôi. Bây giờ ngoài việc phải nuôi bản thân, tôi còn phải nuôi vợ, trả chi phí chi tiêu trong gia đình, từ điện nước, ăn uống đến những chi tiêu cá nhân khác, rồi mỗi tháng tôi vẫn phải gửi biếu mẹ ít tiền, mẹ tôi không thiếu nhưng tôi nghĩ đó là nghĩa vụ của mình.

- A lô.

- Anh đây, hôm nay anh phải đi gặp đối tác, em ở nhà không cần chờ anh đâu, ăn cơm rồi đi ngủ sớm nhé!

- Gì vậy? Cả tuần nay anh bỏ em ở nhà một mình rồi đó. Sáng thì anh đi sớm, đêm khuya mới về, người thì lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu. Gặp đối tác hay là chè chén hả?

- Vì công việc mà em. Thông cảm giùm anh đi. Thôi anh không có nhiều thời gian đâu. Anh cúp máy nhé.

- Hôm nay anh mà không về thì đừng... - “Tít, tít...”. Tôi cúp máy trước khi cô ấy kịp nói xong. Tôi cũng muốn về nhà, ở bên vợ, ôm hôn vợ như ngày xưa lắm chứ, nhưng công việc thì làm sao tôi bỏ được, vì công việc cũng là vì cô ấy và vì những đứa con tương lai của chúng tôi nữa mà. Tôi làm việc chứ cũng đâu đi chơi, chè chén gì. Mệt mỏi và đau đầu lắm chứ. Cô ấy là vợ và cô ấy cần hiểu cho tôi!

Đối tác lần này khá quan trọng và chúng tôi nhất quyết phải kí được hợp đồng với họ. Và trọng trách lần này được đặt cả lên vai tôi. Sau khi đưa đối tác xem những dự án được chuẩn bị kĩ lưỡng với những đề xuất mới lạ và có tính khả thi cao, chúng tôi đặt được niềm tin rất lớn cũng như sự hài lòng từ phía đối tác. Tuy nhiên việc kí hợp đồng vẫn chưa được diễn ra. Và chúng tôi lại phải mời họ đến một quán bar nổi tiếng để tiếp tục với việc thuyết phục họ kí hợp đồng dài hạn với tổng công ty.

Quán bar mà chúng tôi chọn khá nổi tiếng với cái tên “Sóng Điên”. Cậu Đức cứ khẳng khẳng bảo chọn quán bar này, có lẽ vì cậu ta sành sỏi ở đây và chắc biết có nhiều cái hay ho, thì nghe tên đã bắt mắt rồi mà. Chúng tôi chọn một chỗ ngồi không quá ồn ào nhưng đủ để nhìn thấy những điệu nhảy mê

hôn, hay đầy hoang dại trên sàn nhảy. Đối tác của chúng tôi có vẻ rất hài lòng với những đồ ăn, rượu uống và cả những màn trình diễn trên sàn nhảy. Đang trong tâm trạng vui sướng vì biết chắc việc kí kết hợp đồng này sẽ thành công thì tôi và cậu Đức phải giật mình. Trên sàn nhảy, một cô gái với mái tóc buộc bồng quen thuộc, mặc trên mình bộ váy đen ngắn bó sát người, mỏng dính. Và cô gái bốc lửa trong những điệu nhảy mê dại, khiêu gợi và đầy lãng lợ.

Tiếng hò hét rú ãm của lũ con trai háo sắc cứ vang lên từng hồi. Đến cả mấy ông đối tác cũng gật gù, vỗ tay cổ vũ.

Không thể chịu đựng được thêm một giây nào nữa, tôi lao tới chỗ cô gái người nông nặc men rượu, đôi mắt dại đi nhìn tôi cười khẩy: “Anh làm gì tôi thế? Thích cầm tay người đẹp à?”. Mặc cho cô gái điên cuồng nói nhảm và cố thoát ra khỏi vòng tay tôi, tôi bế thốc cô ấy ra xe và lái thẳng về nhà.

Đi cô vợ say khướt vào nhà máu sôi của tôi dâng lên cuộn cuộn. Nhưng cô ấy vẫn còn đủ sức đẩy tôi ra khỏi người mình, vung tay:

- Anh là ai? – Tôi chưa kịp trả lời thì cô ấy đã cười ha hả. – A, là ông chồng yêu quý của tôi. Ha ha ha.... Yêu quý... yêu quý!

- Thanh Mai! Thôi đi! Em say rồi!

- Tôi say rồi à? Say rồi à?... Ừ... tôi say rồi, tôi say thì sao? Thì sao hả? Ngày nào mà anh chả say, ngày nào mà anh chẳng chè chén, quán bar, nhậu nhẹt. Hà hà... hà... Anh uống được rượu thì tôi cũng uống được.... Công ty à? Ừ anh thiết gì... cái cô vợ vụng về, ăn không ngồi rồi,... ở công ty, xung quanh anh là những cô nàng... chân dài tới nách... giỏi giang... đâu như tôi... là đũa ăn bám chồng... mẹ chồng thì ghét... chồng thì bỏ mặc... một đũa con gái chỉ biết ngồi nhà chờ chồng mang tiền về nuôi... ha ha... Anh còn nhớ không? Trước khi lấy được tôi... anh coi tôi là bà hoàng... bà hoàng! Giờ thì sao? Tôi là một con ở?... À không một con ở tệ nhất trên đời.... Một con ở không giúp gì được cho chủ... ngoài việc khóc lóc, kêu than, tiêu tiền, nhõng nhẽo và... là cục nợ, đồ bỏ đi!.... Hi hi... Anh! Mệt mỏi vì tôi lắm đúng không? Nhưng... tôi... tôi cũng mệt mỏi lắm! Tôi mệt, tôi sợ... sợ cô đơn, cảm giác ăn bám, kẻ bỏ đi!...

Nhìn cô vợ người mềm nhũn ngã khụy xuống giường, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, tôi thấy lòng mình đau nhói

Tôi không nghĩ là vợ tôi lại phải chịu nhiều dằn vặt và nỗi khổ tâm đến thế. Tôi cứ tưởng kiếm thật nhiều tiền thì cô ấy sẽ vui. Nhưng tôi đã quên đi mất sự quan tâm của mình tới vợ, tới những suy nghĩ và nỗi mặc cảm của cô ấy.

Tôi đã quên mất yêu thương mới là điều quan trọng mà vợ tôi cần!

Chương 49: “Nhớ nhé anh!”

Đặt điện thoại xuống, tôi thở dài một cái. Ừ ầu sao thì tôi cũng chả trách ai, trách bản thân tôi quá nông nổi và thiếu suy nghĩ thôi.

Ngồi bên giường nhìn vợ vẫn ngủ say dù trời đã gần trưa. Cô ấy ngủ, khuôn mặt mệt mỏi, đôi môi chẳng còn mỉm cười như mỗi khi. Khẽ đưa tay chạm lên khuôn mặt vợ, tôi chỉ muốn hôn riết lấy nó, hôn cho vui đi nỗi xót xa trong lòng, hôn thay cho một lời xin lỗi.

Cô ấy khẽ mở mắt, đôi mắt khẽ nhắm lại, đưa tay đấm nhẹ lên đầu.

- Đau đầu quá! Ủa sao anh lại ngồi đây? Ngắm vợ ngủ à?
- Hi, uk. – tôi cố cười tỏ ra như đêm qua chẳng có chuyện gì xảy ra cả.
- Trời, đã gần 10 giờ rồi sao? – Cô ấy giật mình khi nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. – Sao hôm nay em dậy muộn thế chứ! Lại còn ong ong hết cả đầu.
- À, chắc tại thời tiết đó. Mấy hôm nay oi bức mà.
- Hi, chắc vậy. Ở mà sao anh lại ở nhà thế? Không đi làm à?
- À... hôm nay anh được nghỉ.
- Thật hả? – Cô ấy ôm chầm lấy tôi. – Anh có biết là cả tuần nay bỏ rơi em rồi không. Ôi vui chết đi được. Phải ở nhà với em cả ngày đó nhé.

Tôi đưa tay ôm siết lấy vợ, cái ôm mà đã từ lâu “con quỷ công việc” nó cướp mất của tôi. Tôi chợt nhận ra, cô vợ của tôi gầy hơn xưa, cái ôm không còn thoải mái nữa. Những ngày tháng qua tôi đã thực sự quên mất vợ mình rồi.

- Em muốn hôm nay mình đi đâu chơi không?
- Muốn! Muốn chứ! Lâu lắm rồi anh chẳng đưa em đi đâu cả.
- Ừ vậy hôm nay anh sẽ dành cả ngày cho em.

Thanh Mai buông tôi ra rồi đưa hai bàn tay mảnh mai ôm lấy khuôn mặt tôi, cô ấy nhìn tôi một hồi lâu.

- Hôm nay anh lạ lắm nhé!
- Lạ gì đâu! Thế không thích chồng quan tâm hả? Vậy thì thôi!
- Áy không không! Hi, em thích lắm! - Rồi cô ấy đưa đôi môi mềm hôn lên mắt tôi dịu dàng như ngày nào. Có lẽ hôm nay tôi cần đòi lại những gì mình đã mất bởi con quỷ công việc.

Điểm đầu tiên chúng tôi đến đó là cà phê Khoảng Lặng. Đã lâu lắm rồi kể từ ngày lấy nhau chúng tôi mới có thời gian tới đây. Tôi nhận ra một điều, lập gia đình rồi, quỹ thời gian rảnh gần như không có. Có phải chăng vì cuộc sống gia đình đầy bận bịu và lo toan? Có lẽ là vậy!

Vẫn như mọi khi, chúng tôi chọn ngồi chỗ quen, cảnh vật vẫn đẹp như xưa. Thanh Mai hút cốc sinh tố sữa chua quen thuộc rồi cười toe.

- Ngon thật! – Nhìn cô ấy ai bảo là đã có chồng chứ? Vẫn hồn nhiên và đầy trẻ con. Nhưng tôi biết, trong lòng cô ấy lại âm ỉ tồn tại những nỗi buồn và mặc cảm vô hình. Vợ ơi, anh thích em cười như thế này cơ. Anh không biết mình có thể dập tắt nỗi buồn và mặc cảm trong em không nữa! Nhưng anh sẽ cố gắng. – Này, này. – Thanh Mai xua tay trước mặt tôi gọi tôi về với thực tại. – Anh đang nghĩ gì thế?

- Anh đang nghĩ giờ phải đưa em đi đâu tiếp đây!

- A có rồi! – Cô ấy đứng phắt dậy rồi kéo tay tôi lôi đi.

- Woa! Thích thật! Chồng thích không?

- Thích. Gió ở đây mát thật!

- Cỏ cũng mềm nữa! – Vợ tôi tháo cao gót từ bao giờ mà tôi không hay. Cô ấy tay cầm cao gót, chân kiễng, nhẹ nhàng từng bước đi trên cỏ. Đôi chân trần nhẹ dẫm lên cỏ mềm, cái cảm giác như gần thiên nhiên nhất. Dúi đôi cao gót vào tay tôi, cô ấy bứt một bông hoa dại, tự gài lên mái tóc mình rồi như một đứa con nít, cô ấy dang tay chạy khắp bãi cỏ rộng. Tiếng cô ấy la hét vui sướng trong gió, quyến rũ cả trong nụ cười và khuôn mặt rạng rỡ. Đứng nhìn vợ, tôi thấy yêu vợ biết bao. Tôi yêu cái bản tính trẻ con này trong cô ấy.

Trời đã tối hẳn, vẫn trên con đường đầy gió và ánh đèn cao áp quen thuộc, và vẫn như ngày xưa, tôi cõng vợ trên lưng, nụ cười và trái tim vẫn đập cùng nhịp. Hai tay ôm cổ tôi, cô ấy cúi thấp đầu hôn lên má tôi, cái hôn sao mà ngọt ngào đến vậy.

- Chồng ơi! Vợ yêu chồng lắm!

- Chồng cũng vậy!

- Nếu có một ngày vợ mắc sai lầm chồng có tha thứ cho vợ không!

- Sao tự dưng lại hỏi vậy?

- Hi, chỉ là nếu thôi mà!

- Thế nếu chồng?

- Vợ sẽ giết!

- Sao vợ đều thế?

- Chồng chỉ được là của riêng vợ thôi biết chưa!
- Vợ cũng vậy đó!
- Ừ!

Hai đứa bỗng lặng im đi trong gió. Chúng tôi là của riêng nhau, nhất định là thế rồi. Tôi yêu vợ mình và tôi sẽ không để mất cô ấy đâu!

- Thanh Mai này! Đừng buồn nhé!
- Dạ?
- Anh không bao giờ bỏ rơi em đâu! Không bao giờ để em còn phải sợ sự cô đơn nữa. Với anh em rất quan trọng. Thiếu em anh không thể sống được! Em không phải là đồ bỏ đi biết chưa! – Cái siết chặt từ đôi tay mềm của cô ấy, và trong gió lại vang lên lời thì thầm: “Nhớ nhé anh!”

Chương 50: Người bạn mới!

- Anh! Em đã đăng kí học lớp dạy nấu ăn của khách sạn Phương Đông rồi!
- Học nấu ăn?
- Ừ! Em muốn kiếm việc làm!
- Anh không hiểu!
- Hi, sau khoá học 3 tháng, nếu học tốt họ sẽ nhận mình vào làm luôn. Mỗi khoá có 3 suất đó! Em sẽ cố gắng!
- Liệu được không? Anh thấy...
- Em không có khả năng chứ gì? Không được khinh thường em nghe! Em sẽ cố gắng! Nếu không được thì cũng không sao, ở nhà nhàn rồi, anh đi làm suốt, em đi học chỗ đỡ buồn, với lại về còn nấu cơm ngon cho anh nữa chứ!
- Ừ! Giờ thì anh thấy được rồi đó!
- Hi, nhưng anh phải cho em đóng tiền học. Hơi mắc một tí đó.
- Chỉ cần em thích và chuyên tâm học là được!
- Em hứa! Hi hi...

Thế là cô vợ tôi cuối cùng cũng tìm được niềm vui cho mình. Cô ấy học hăng say lắm. Dù những ngày đầu quả là gian nan với cô ấy.

- Anh ơi! – Cô ấy phụng phịu sau ngày đầu tiên đi học. – Em phải đền tiền vì đánh vỡ hai cái bát và một cái đĩa. – Cái này tôi biết mà, đánh vỡ là sở trường của cô ấy.

Ngày thứ hai, không khá hơn là mấy, nhưng cô ấy lại có niềm vui khác.

- Hôm nay em không làm vỡ cái gì, nhưng lại bị dao cửa vào tay. – Cô ấy chia ngón tay bị băng tương, hơi nhìn thấy vết máu rỉ.

- Trời, cắt vào tay có sâu không?
- Cũng sâu! Nhưng không sao!
- Lại còn không sao!
- Hi, nhờ đó mà em quen được một người bạn.
- Bạn à vậy thì tốt. Cô ấy băng tay giúp em à?
- Ừ, nhưng không phải là cô mà là anh!

Vợ tôi đã bắt đầu quen dần với công việc học nấu ăn. Cô ấy học cũng rất nhanh. Bản tính cô ấy thông minh mà. Thể hiện qua mấy món cô ấy học đem về nấu mời tôi ăn thử. Tuy kỹ thuật vẫn còn kém xa nhưng những món cô ấy nấu cũng có vị và đặc trưng riêng của món. Giờ cô ấy đã có thêm một người bạn, anh ta tên là Huy, hơn cô ấy có 4 tuổi thôi, nghe cô ấy kể có vẻ anh chàng cũng đẹp trai, ờ thì cũng trẻ hơn tôi nhiều nữa. Tuy vậy tôi vẫn vui vì cô ấy có thêm bạn cũng tốt, anh chàng cũng có vẻ tốt bụng và một điều nữa là anh ta biết Thanh Mai đã có chồng rồi. Thế là coi như dập tắt một nửa hy vọng nếu như anh chàng có ý muốn چرا کنم cô nàng của tôi.

- Chồng ời! – Nằm ôm tôi trên giường, cô ấy khẽ thủ thi. – Anh Huy mời em mai đi cùng anh ấy đến dự khai trương khách sạn mới của nhà anh ấy.
- Bạn bè thì đến chúc mừng cũng được!
- Anh không ghen à?
- Ghen gì? Trừ khi em mà có ý với anh ta. Biết chưa.
- Hi, biết rồi! Của riêng mỗi chồng thôi!

Sáng sớm đã thấy vợ mình dậy chuẩn bị.

- Mấy giờ đi mà dậy sớm thế em?
- Anh Huy bảo 7 giờ đã qua đón rồi.

Đúng 7 giờ, chiếc ô tô màu trắng mới cóng, mà tôi cũng chẳng để ý là nhãn hiệu gì nhưng có vẻ hơn hẳn con SANTAFEB màu đen của tôi, đã đỗ trước cửa nhà. Thanh Mai chạy ra mở cửa và mời cậu ta vào nhà. Tôi phải công nhận là thằng nhóc quá đẹp trai và lịch thiệp. Vừa nhìn thấy tôi, cậu ta liền nở nụ cười chào. Cậu ta có nụ cười phải nói là hút hồn người đối diện. Đó là một nụ cười vô cùng thân thiện và cực duyên. Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn tự tin về vẻ bề ngoài của mình, giờ đem so với thằng nhóc thì đúng là tôi thua xa. Tự dưng tôi lại có cảm giác là mình đã già.

Chào hỏi tôi xong, Huy xin phép đưa Thanh Mai đi. Vợ tôi mặc chiếc váy hai dây in hoa, đi đôi cao gót xanh nhẹ nhàng. Trông cô ấy thật xinh đẹp và

duyên dáng. Nhìn dáng hai người họ đi ra công, bất chợt tôi có cảm giác, họ là một đôi rất đẹp! Ôi không thể thể được! Tôi rùng mình!

Chương 51: Kể phản bội!

Tận hơn 7 giờ tối anh chàng Huy mới đưa Thanh Mai của tôi về. Sau vài câu hỏi xã giao, cậu ta chào tạm biệt vợ chồng tôi và lái xe ra về. Vừa vào đến nhà, Thanh Mai đã hớn hờ khoe tôi:

- Hôm nay đi dự lễ khai trương vui thật anh ạ. Công nhận là nhà anh Huy xây khách sạn đẹp. Kiến trúc lạ mắt lắm. – Cô ấy bất chợt nhìn tôi chằm chằm. – Và cái anh chàng Huy này cũng được nhiều các cô nàng thích lắm đấy! Bất tội em, bữa nay có cô gái hiểu lắm, cứ nghĩ em là người yêu Huy nên cố tình đổ rượu vào người em. Đều thật chồng nhỉ! Hi, cô ấy đâu biết được Hà Thanh Mai chỉ là của mỗi Hoàng Thiên Lâm thôi! – Đôi mắt tinh nghịch cô ấy nhìn tôi. Khẽ mỉm cười và thấy lòng ấm áp, tôi đưa tay kéo cô ấy vào lòng.

- Tất nhiên rồi, em mà léng phéng với cậu Huy là anh không bao giờ tha thứ đâu đó! – Cô ấy đẩy người tôi ra, giơ bàn tay lên ngang tai.

- Tôi, Hà Thanh Mai xin hứa giữa tôi và anh Vương Gia Huy không có mối quan hệ gì khác ngoài tình bạn! Xin thề! Xin thề! – Và vang khắp ngôi nhà nhỏ của chúng tôi là tiếng cười khanh khách của cô vợ yêu. Vợ à, anh sẽ nhớ mãi và luôn tin tưởng ở lời hứa này của em!

Thời gian cứ thế trôi, cuộc sống gia đình của chúng tôi tưởng chừng như êm ấm trôi qua với những bữa cơm gia đình ấm cúng và ngon miệng. Vợ tôi giờ đảm đang và xứng với cái tên “vợ hiền” lắm. Mọi thứ êm đẹp là thế, nhưng cuộc sống luôn đầy những sóng gió mà ta không lường hết.

Công việc ở công ty dạo này có quá nhiều áp lực. Tay Cường từ ngày mới lên chức luôn tìm mọi cách “đi” tôi. Cũng phải, ngày trước hẳn chẳng ưa gì tôi, bởi hẳn đi du học tận bên Mĩ về mà vẫn luôn bị đánh giá là trình độ ở sau tôi, giờ hẳn được lên chức, tôi ở dưới quyền hẳn nên hẳn bắt đầu “mượn việc công trả thù riêng”.

Hôm nay tôi lại vừa bất hoà với tay Cường. Càng ngày hẳn ta càng quá đáng, mà cái tính cách của tôi không tài nào chịu khuất phục hay cung phụng hẳn. Nếu ngày trước không vì chuyện đó thì không bao giờ hẳn cơ hội lấn áp hay đụng được tới tôi. Nhưng thôi chuyện đã qua tôi chẳng buồn nhắc lại.

Vừa về đến nhà, tôi đã thấy tiếng mẹ tôi và Thanh Mai âm âm.

- Có chuyện gì mà hai người to tiếng vậy? – Tôi quẳng cái cặp da xuống nhà, gắt lớn.

- Lâm! Con bị giáng chức sao không nói cho mẹ hả? Mẹ vẫn cứ đinh ninh con vẫn là Trưởng phòng, nếu như hôm nay không tình cờ gặp cô Hương cùng cơ quan với con.

- Anh Lâm! Có đúng là anh bị giáng chức không? Sao anh không nói gì với em chứ! Tại sao?

- Cô còn nói được à? Là vì cô, vì cái loại con gái lăng lơ, chồng con rồi mà vẫn còn vào quán bar nhảy nhót.

- Mẹ!... Anh Lâm, anh nghe mẹ anh nói em thế đấy!

- Hai người thôi đi! Mẹ, mẹ về đi, con muốn được yên tĩnh.

Mẹ tôi ra về. Tôi bước lên phòng. Tôi muốn được nghỉ ngơi vì giờ tôi quá mệt mỏi rồi.

- Anh Lâm! Anh nói rõ đi! Có phải vì em mà anh bị giáng chức không? Sao anh không nói gì với em hả? Sao anh lại giấu giếm? Anh có biết là mẹ đã sang nhà mắng chửi em thế nào không?

- Em thôi đi! Em có biết là anh mệt mỏi lắm rồi không?

- Vậy anh nghĩ chỉ mình anh mệt mỏi thôi à?

- Vậy thì em muốn anh phải nói gì?

- Nói rõ mọi chuyện em nghe.

- Được, nói rõ chứ gì. Vì sao anh bị giáng chức hả?

- Vâng! Anh nói đi!

- Vì cái tính nông cuông và nông nổi khi không thể chịu đựng được cảnh vợ mình như một con gái điếm trên sàn mà kéo về bỏ mặc cái hợp đồng quan trọng của công ty. Thế đó!

- Anh nói gì cơ! Gái điếm?

- ...

- Anh... hoá ra anh cũng giống mẹ anh. Đều là đồ đáng ghét! Xấu xa!

- Cô câm mồm đi!

- Tôi không câm đó!

“Bốp”. Tôi không hiểu sao lúc đó mình lại làm như vậy. Chưa bao giờ tôi đánh vợ, chưa bao giờ tôi làm đau đến thân xác cô ấy, vậy mà giờ đây, tôi vừa làm cái việc trời đánh, cái việc mà tôi phải ân hận suốt đời. Đôi mắt vợ sưng sờ nhìn tôi, khuôn mặt in rõ vết tay, rất đỏ. Giọt nước mắt nóng bỏng rơi dài. Bất ngờ vợ tôi ôm mặt chạy ra khỏi nhà. Bóng người phụ nữ khuất

dần trong bóng chiều chập choạng tối.

Đã hơn 10 giờ rồi mà vợ tôi vẫn chưa về. Ruột gan tôi nóng như lửa đốt. Không biết có điều gì xảy ra với vợ tôi không nữa. Cái đầu tôi như muốn nổ tung. Tôi lao ra khỏi nhà, lái con SANTAFEB đi tìm vợ.

- A lô... anh... Lâm à?

- Cậu lại say rượu rồi à? Tôi đang bận, không có thời giờ đâu!

- Anh... bận gì?... Không mau đến... khách sạn... mà bắt... vợ về... Em nhìn... thấy... chị ấy đang... cùng... thằng nhãi nào... vào...

- Alô... alô... Vợ anh đang ở đâu? Alo... alo.... – Cậu Đức say mềm và chẳng kịp nói cho tôi biết giờ cô vợ tôi đang ở trong cái khách sạn đáng chết nào. Tôi điên cuồng lái xe, lao vào khắp các khách sạn trong thành phố nhưng đều bắt lực. Tôi trở về nhà khi đã 12 giờ đêm.

Vừa mở khoá cửa, tôi thấy bóng vợ đứng ngay sau mình, ngã khụy xuống đất. Tôi vội vã bế vợ vào nhà, người cô ấy mềm nhũn, nồng nặc mùi rượu. Nhưng cái tôi quan tâm hơn cả là cái áo cô ấy mặc xộc xệch, đứt cúc, áo trong cũng bị tuột quai, trễ sâu để lộ bờ ngực trắng, phồng phao. Mím chặt môi, cố kìm cơn giận dữ, tôi bế cô ấy vào phòng, lấy khăn ướt chườm trán và đắp chăn cho vợ ngủ.

Giờ đây chỉ còn mình tôi với nỗi đau đớn tột cùng. Tôi lôi chai rượu Pháp ra và bắt đầu gắp nhấm nỗi đau. Với ý nghĩ bị phản bội cứ xâm chiếm lấy đầu tôi, tôi uống cạn cả chai rượu Pháp hoà trong vị mặn và trở về phòng ngủ.

Có những việc xảy ra mà ta chẳng hề hay biết. Có những điều đôi khi ta phải suy xét kĩ nếu không sẽ phải ân hận cả đời!

Chương 52: Cái thai làm lỡ!

Dù cái đầu đau nhức và chẳng nhớ nổi đêm qua sau khi uống rượu thế nào, tôi vợ vội đóng quần áo trên sàn, gọi điện và hẹn gặp cậu Đức.

- Cậu Đức, hôm qua cậu thấy vợ anh ở đâu?

- Hôm qua? Giờ thì làm sao em nhớ nổi! Mà vợ anh đi đâu à?

- Cái thằng chết tiệt này! Vậy hôm qua cậu ngủ ở khách sạn nào?

- Hoa Hồng! Mà sao anh? - Chẳng thèm bận tâm đếm xỉa đến câu hỏi ngắn ngủn của cậu Đức tôi lái xe đến thẳng khách sạn Hoa Hồng.

- Tôi có thể giúp gì được anh?

- Làm phiền cô cho tôi hỏi, hôm qua cô có thấy cô gái này đến thuê phòng

khách sạn không? – Tôi giờ ví lấy tấm ảnh của vợ ra cho cô tiếp tân khách sạn.

- Xin lỗi, nhưng...

- Tôi cần xác minh một việc rất quan trọng. Cô làm ơn giúp tôi đi!

- Tôi biết! Nhưng thực sự là tôi không nhớ cho lắm.

- Cô hãy nhìn kĩ ảnh giùm tôi được không? – Cô nhân viên nhìn ảnh một hồi lâu nhưng vẫn lắc đầu.

- Ảnh gì vậy chị? - Một cô nhân viên trẻ khác vừa đi ra hớn hờ hỏi.

- Này em, hôm qua thấy cô gái này thuê phòng không? – Cô nhân viên trẻ vừa cầm ảnh lên nhìn đã hét toáng lên:

- Chị quên à? Chính là cô gái đi cùng anh chàng đẹp trai hôm qua ấy. Nhưng mà trông cô ấy hôm qua say khướt cơ.

- À đúng đúng rồi. – Cô nhân viên quay sang tôi quả quyết. – Cô ấy và anh chàng tên... Để tôi giờ sổ là biết ngay... Đây rồi. Anh Vương Gia Huy. – Tôi đứng người. Cái cảm giác như mọi thứ đã sụp đổ trước mắt tôi. Vậy là những điều tôi nghĩ không sai.

Mất gần 1 tuần tôi mới điều tra rõ được Huy. Cậu ta là con trai một của ông Vương Gia Bảo - nổi tiếng trong giới nhà đất và kinh doanh khách sạn. Có lẽ bạn cũng giống như tôi tò mò không hiểu một cậu công tử con nhà giàu như thế, tương lai sau này sẽ kế tục sự nghiệp của cha, vậy mà lại đi học nấu ăn làm gì. Nhưng đến cả tôi cũng phải bất ngờ khi biết được rằng, từ nhỏ cậu ta đã có niềm đam mê là nấu ăn, nhưng gia đình không ủng hộ, vì vậy cậu ta tham gia lớp học dạy nấu ăn này chỉ vì một niềm yêu thích hay một thú vui riêng của bản thân. Nhưng rồi, tôi chưa kịp tìm gặp cậu ta thì hay tin cậu ta đã bay sang Mỹ du học ngay sau đêm ngủ cùng với vợ tôi. Một thằng đốn mạt. Tôi chỉ muốn giết chết hắn. Đó, cậu ta tốt đẹp thế đấy, người mà vợ tôi luôn tin tưởng và tin tưởng đến độ trao cả thân mình cho hắn nữa.

Tôi trở về nhà nhìn thấy vợ tôi ngồi thu lu trên ghế.

- Thanh Mai! Nói cho tôi biết hôm qua cô ngủ với thằng nhãi đó phải không?

– Thanh Mai đưa đôi mắt mệt mỏi ngơ ngác nhìn tôi, nhìn xuống thân thể mình, cô ấy lặng im một hồi lâu, nước mắt khế chảy dài. – Hãy nói với anh là không đi Thanh Mai! Em không ngủ với thằng Huy đó, nói đi! – Tôi giạt mạnh vai vợ mình.

- Em... em không biết! – Cô ấy nói trong tiếng nấc nghẹn ngào. – Em... không... nhớ... gì... cả!

Tôi trở về phòng. Tôi cần nghỉ ngơi. Tôi mệt mỏi quá rồi!

Tôi trở lại với công việc ở công ty. Lúc nào cũng bù đầu cả. Tính ra cũng gần tháng nay tôi phải lười việc ở công ty về nhà làm, chẳng có thời gian ở bên vợ. Tôi lại nhắc đến vợ rồi. Bực mình thật. Mà giờ nhớ lại, có lẽ từ ngày lấy cô ấy đến giờ, thời gian tôi dành cho vợ ít quá. Có phải chăng, cậu Huy là niềm an ủi của cô ấy. Ôi không, cái thằng sở Khanh đốn mạt đó, tôi thề là nếu gặp được hắn tôi sẽ băm vằm hắn ra, kể cả tôi có phải đi tù chẳng nữa. Đã hai tuần nay kể từ ngày xảy ra chuyện giữa vợ tôi và hắn tôi đã thề là sẽ giết chết hắn rồi.

Mặc dù vậy nhưng trong lòng tôi vẫn luôn nhen nhói một niềm tin tưởng nơi người vợ. Tôi luôn an ủi và trấn tĩnh mình: Vợ không bao giờ phản bội tôi, chắc có một sự hiểu lầm gì ở đây. Hoặc có thể tên Huy đã lợi dụng lúc vợ tôi say mà giở trò, nhưng vợ tôi mạnh mẽ lắm, nhất quyết sẽ chống cự. Đúng rồi, có như vậy nên vợ tôi mới chạy được về nhà chứ. Và cứ thế tôi tự an ủi mình để chuyện kia dần đi vào sâu lắng. Tôi không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa. Vợ tôi và tôi giờ đang có một khoảng cách rồi, tôi là thằng đàn ông, tôi cần phải biết bảo vệ tổ ấm gia đình của mình, phải tin tưởng ở vợ. Tôi tin vợ!

Tôi về đến nhà, không thấy vợ tôi đâu cả. Tôi vào phòng tìm. Bất ngờ tôi nhìn thấy dưới gối lộ ra một phong thư. Nhấc gối lên tôi nhìn thấy bên cạnh là một tờ giấy hơi nhàu, chắc chắn đã được đọc rồi và phong thư đề tên người nhận là vợ tôi. Tôi biết đọc trộm thư vợ là không tốt nhưng... Tôi cầm bức thư lên và những dòng chữ đập vào mắt tôi:

“Thanh Mai thân yêu!

Khi em đọc được những dòng thư này thì anh đã ở rất xa em. Anh xin lỗi khi rời đi mà không nói với em một tiếng. Anh quyết định đi du học theo yêu cầu của ba tất cả là vì em đó.

Em có biết là anh đã yêu em ngay từ lần đầu bắt gặp một cô bé hậu đậu và lóng ngóng trong lớp học dạy nấu ăn? Anh không thể tin nổi là một cô nàng hậu đậu đến nỗi cầm cái bát cũng đánh vỡ mà lại có thể đăng kí học nấu ăn tại một khách sạn lớn thế này. Nhưng bù lại cô bé ấy hay cười, tinh quái và rất chăm chỉ học tập. Anh thích nhất là được nhìn em nấu ăn, vì khi đó anh thấy một phần mình ở trong đó. Em biết đó là cái gì không? Đó là sự nỗ lực và hình như nấu ăn là một tài năng ẩn sâu trong con người em đó. Anh phát

hiện ngày một yêu em hơn, và đến khi anh muốn nói điều đó thì thật trớ trêu khi biết em đã có chồng. Thực sự anh đau khổ lắm em biết không? Em không phải là người con gái duy nhất xung quanh anh, nhưng em là cô gái đầu tiên anh yêu, và yêu thật lòng.

Và rồi anh quyết định, để không bao giờ mất em đó là sẽ trở thành một người bạn tốt, người có thể giúp đỡ lúc em cần hay chỉ là băng vết tay khi em hậu đậu cắt vào tay cũng được. Thế nhưng, khi em khóc trong điện thoại gọi cho anh, lúc đó anh thấy tình yêu trong mình lại trỗi dậy. Em có tin là lúc đó anh đã hạnh phúc không? Anh hạnh phúc vì khi đau khổ em đã gọi cho anh, và em cần anh.

Anh xin lỗi vì chuyện đó, tất cả chỉ vì anh yêu em. Anh thực sự đã không làm chủ được mình. Anh hận mình, vì anh biết mình đã mất em thật rồi chỉ vì một hành động ngu xuẩn và bản thủ. Anh xin lỗi, ngàn lần xin lỗi. Anh quyết định ra đi, để có thể quên đi tất cả lỗi lầm của mình và quên đi người con gái không thuộc về anh.

Anh yêu em! Và nhất định anh sẽ quên em!”

Tôi không biết là mình đã vò nát bức thư từ bao giờ. Lúc này đây, tất cả như tối đen trước mắt tôi. Vậy thì giờ chẳng còn gì để nói, để tin tưởng nữa rồi. “Tôi Hà Thanh Mai xin hứa giữa tôi và anh Vương Gia Huy không có mối quan hệ gì khác ngoài tình bạn. Xin thề! Xin thề!” GIẢ DỐI! Tất cả là giả dối!

“Reng... reng...”. Tôi với tay nhắc điện thoại bàn. Giọng uể oải, chán nản:

- Alô.

- Trời ạ, sao mẹ gọi vào di động của con không được hả?

- Chắc hết pin mẹ ạ!

- Thôi, không mau vào bệnh viện thăm vợ mày. Nó có thai được hai tuần tuổi rồi đó! – Tin sét đánh ngang tai. Cái thai được hai tuần tuổi? Một tháng nay chúng tôi làm gì có thời gian mà làm chuyện ấy. Vậy mà giờ vợ tôi lại có thai hai tuần tuổi. Hai tuần ư? Đúng vào cái đêm đó, cái đêm mà vợ tôi trao thân cho anh bạn tốt.

Dập điện thoại. Tôi như một thằng điên. Tiếng cười hoà trong cái vị cay cay của nước mắt vang khắp ngôi nhà. - Vợ tôi có thai! Haha.

Chương 53: Lòng ích kỉ!

Tôi lái xe đến bệnh viện. Vừa đến cửa khoa phụ sản đã thế mẹ tôi đứng chờ.

- Mà y làm gì mà lâu thế hả Lâm?

- Con hơi mệt!

- Vợ mày còn mệt hơn. Mày đi làm suốt chẳng quan tâm gì đến vợ mày cả. Nó bị suy nhược cơ thể nặng, may bữa nay mẹ lại sang chơi chứ không thì nó ngất chết ở nhà mày cũng không biết!

- Chẳng nghiêm trọng đến mức đó đâu! - Tự dung tôi thấy ghê tởm người phụ nữ mà mẹ tôi đang nhắc đến.

- Ồ hay, mày ăn nói kiêu gì thế hả Lâm? Thôi mau vào với vợ mày đi. Mẹ ra ngoài mua ít đồ ăn.

Tôi bước vào đến phòng bệnh, duy chỉ có mỗi vợ tôi nằm trong phòng. Mẹ tôi đã đặt riêng phòng bệnh đặc biệt. Thanh Mai vừa nhìn thấy tôi, đôi mắt cô ấy run lên. Cô ấy không đủ sức để ngồi dậy, cổ mãi cũng chỉ hơi nhúc nhích người. Vợ tôi ngất thật à? Mà cũng phải, đọc bức thư hay tin anh bạn tốt của mình rồi bỏ mình ngay sau đêm cùng mình chung chăn chung gối không sóc mới lạ.

- Xin lỗi khi đã đọc trộm thư của cô! – Tôi nói bằng cái giọng mỉa mai nhất có thể, và rút ra bức thư của Huy, đôi mắt xoáy sâu như nhìn vào tận tâm can vợ. Thanh Mai run lên trong sợ hãi, cổ quay đầu sang một bên giường lảng tránh ánh mắt đầy giận dữ của tôi. Và những giọt nước mắt lại rơi dài. Những giọt nước mắt cá sấu nhất mà tôi từng biết. Cô ta ăn năn, hối hận ư? Thật nực cười.

Tôi đang định lên tiếng nữa thì mẹ vợ và chị vợ đến. Bà Thanh hốt hải:

- Thanh Mai, ăn uống kiêu gì mà để suy nhược cơ thể hả?

- Dạ!

- Có gì mà phải khóc. Cái con bé này. Mày định làm nũng chồng mày đấy à?

- Đây em rể, bữa này có thai thật rồi định khao gì đây? – Khao ư? Tôi muốn bật cười thành tiếng quá. Nhưng tôi chỉ biết cười gượng gạo đáp trả lại lời chị vợ thôi.

Thực sự tôi không biết phải làm sao nữa, giữa sự lựa chọn là nói ra sự thật về cô vợ bội bạc hay là không. Nhìn mọi người ai cũng vui mừng, nhất là mẹ tôi. Có lẽ xảy ra bao nhiêu chuyện, bà mong có một đứa cháu bé lắm rồi. Nhìn mẹ vui sướng thế tôi không nỡ để mẹ biết đứa cháu trong bụng kia chẳng phải cháu nội bà đâu. Tôi và cô vợ của mình đã làm bao nhiêu chuyện

khiến bà buồn lòng rồi.

Vậy là từ hôm vợ tôi ra viện, mẹ tôi bắt chúng tôi phải chuyển về nhà mẹ tôi ngay. Vì lí do, tôi đi làm cả ngày, vợ tôi giờ lại đang học dở lớp học nấu ăn và đặc biệt là đang mang thai nữa. Mẹ tôi muốn được chăm sóc tôi, con dâu và đứa cháu nội tương lai. Tôi cũng đành chấp nhận ý bà thôi và tất nhiên mọi chuyện giữa tôi, vợ, Huy và đứa con trong bụng được giấu kín.

Vợ tôi tiếp tục đi học lớp nấu ăn. Cũng sắp kết thúc khoá học rồi. Tôi trở lại với công việc của mình. Giờ đầu óc tôi chỉ có công việc mà thôi. Người ta nói làm việc là cách tốt nhất để quên đi nỗi buồn thay vì cứ gặm nhấm nó. Có lẽ tôi nên thế.

- Con ăn gì để hôm nay mẹ nấu?

- Dạ cái gì cũng được ạ!

- Cái gì cũng được là sao? Giờ đang mang thai lại phải đi học vất vả, muốn ăn gì cứ bảo mẹ.

Nhìn mẹ tôi chăm sóc cô con dâu tôi thấy đáng cười và cũng thật đáng thương. Niềm tin và tình thương bà đặt nhầm chỗ rồi. Giờ đây thật sự trong mắt tôi, cô vợ bé bỏng, đáng yêu chẳng còn nữa mà thay vào đó làm một nỗi hận. Tôi hận vợ, hận Huy và hận chính bản thân mình. Sự điên cuồng ấy hình như là một động lực vô hình khiến tôi lao đầu vào công việc như một kẻ chăm chỉ hết sức. Tôi bắt đầu tìm ra sai phạm của tên Cường, từng bước cùng cậu Đức vạch mặt sự thiếu trách nhiệm cũng như việc hấn lợi dụng công ty bỏ túi riêng. Hấn bị cách chức, tôi dần lấy lại được lòng tin từ mọi người và cuối cùng tôi đã được phục hồi lại chức vụ.

- Anh Lâm, chúc mừng anh nhé! Bữa nay phải khao mọi người rồi! - Cậu Đức hớn hờ!

- Công to ở cậu cả đấy! Được rồi, bữa nay tôi khao tất cả mọi người.

Tôi cùng nhân viên trong phòng đi ăn tại nhà hàng rồi cùng nhau đi hát karaoke. Tôi vui đến tận hơn 12 giờ mới về. Trong tình trạng hơi hơi xỉn, không biết từ lúc nào tôi uống rượu chẳng còn biết cảm giác say là gì nữa, tôi đẩy cửa bước vào nhà. Cô vợ tôi đang gục đầu ngủ bên mâm cơm thịnh soạn hơn mọi ngày. Đúng là cô đầu bếp có khác, đến cả bữa cơm bình thường cũng trở tài nấu ăn ra. Nhưng hơn 12 giờ rồi mà sao bữa cơm vẫn còn nguyên thế kia? Mẹ tôi và cô vợ không ăn sao?

- Ô... Anh về rồi à? - Thanh Mai khẽ rụi mắt, bước đến chỗ tôi, đỡ lấy cái cặp da trên tay tôi. - Anh đi nhậu à?
- Ừ. - Tôi trả lời cụt lủn.
- Mẹ và em chờ anh mãi. Mẹ mệt nên đi ngủ trước rồi.
- Sao không để mẹ ăn đi, chờ tôi làm gì? - Tụ dưng tôi thấy cáu.
- Hôm nay anh được trở lại chức vụ mà! - Cô ấy đáp với giọng thật buồn. - Chị Hường nói với mẹ, mẹ vui lắm, cùng em vào bếp nấu thật nhiều món ăn để chúc mừng anh. Nhưng... chờ mãi mà anh vẫn chưa về!

Tụ dưng tôi cảm thấy là mình có lỗi. Được phục chức, tôi chẳng may may nghĩ đến chuyện thông báo ngay cho mẹ và vợ, mà thay vào đó là cùng anh em đi nhậu, hát karaoke. Có lẽ, trong tôi giờ đây hai chữ gia đình nó mờ nhạt hơn xưa rồi.

- Thấy tôi không về thì cứ ăn trước chứ sao?
- Anh... có muốn ăn chút gì không?
- Không! - Cô ấy không nói lời nào, lặng lẽ đi thu dọn mâm bát. - Tôi ăn no lắm rồi. - Không hiểu sao tôi thấy mình cần phải nói thêm câu đó!

Sáng hôm sau vừa mới tỉnh dậy, bước xuống nhà tôi đã thấy mẹ tôi ngồi bàn chờ tôi sẵn.

- Mẹ chờ con?
- Vâng, chờ anh!
- Có chuyện gì vậy mẹ!
- Anh càng ngày càng giỏi! Được phục hồi chức vụ mà không thèm báo lấy cho gia đình một tiếng, tôi cũng không về ăn cơm. Anh có biết mẹ con tôi phải chuẩn bị đồ ăn chúc mừng anh mất bao nhiêu công sức không? Tôi bảo nó, mang thai thì ăn trước đi nhưng nó nhất quyết chờ chồng về. Tôi bảo nó mệt thì vào phòng nghỉ đi, nó cũng nhất quyết ngồi chờ anh về bằng được. Anh thử nghĩ xem, anh làm con, làm chồng thế được không?

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm với chức vụ được trả về. Trưởng phòng. Cái chức vụ tôi đã bị mất một phần vì tính nóng nảy của tôi nhưng nguyên do lại là do cô vợ của mình.

- "- Được, nói rõ chứ gì. Vì sao anh bị giáng chức hả?
- Vâng! Anh nói đi!
- Vì cái tính nóng cuồng và nóng nảy khi không thể chịu đựng được cảnh vợ

mình như một con gái điếm trên sàn mà kéo về bỏ mặc cái hợp đồng quan trọng của công ty. Thế đó!

- Anh nói gì cơ! Gái điếm?"

Không hiểu sao chúng lại hiện lên trong đầu tôi rõ mồn một như thế. Tôi đã nói vợ mình thế sao? Chính tôi, chính tôi đã là kẻ khơi mào lên tất cả, đã châm lên cái ngọn lửa dữ dội luôn âm ỉ cháy trong lòng cô vợ. Nhưng... có phải vì thế mà cô ấy có quyền phản bội tôi? Tôi luôn tin tưởng, luôn yêu thương vợ mình, tôi... thật sự không thể chịu đựng nổi. Tôi yêu cô ấy nhưng tình yêu trong tôi còn tồn tại cả lòng ích kỉ nữa. Ích kỉ chỉ muốn vợ là của riêng mình, của riêng mình mà thôi! Và cô ấy đã động đến lòng ích kỉ của tôi. Vậy thì đừng trách sao tôi ích kỉ vậy!

Chương 54: Khoảng cách!

- Chúng em chào sếp ạ! - Những tiếng đồng thanh của đám nhân viên. Lần nào cũng vậy, họ luôn chào đón tôi bằng những tiếng chào to, rõ ràng và đồng thanh. Tất nhiên không thể thiếu đó là những nụ cười tươi sáng. Họ cũng chính là một phần trong niềm vui công việc của tôi.

Tôi bước vào bàn làm việc mà bao lâu nay tôi phải nhường cho tay Cường. Cái bàn vẫn thế, vẫn thân quen như xưa. Nhưng trong lòng tôi vẫn cứ trĩu nặng một nỗi buồn.

- Anh Lâm. Sao trông anh dạo này buồn thế?

- Cậu nói gì thế? Tôi sao chứ?

- Anh có gì giấu em đúng không? Lạ lắm. Có phải anh và chị dâu có chuyện gì không? Em cứ suy nghĩ mãi vì cái câu hỏi lần trước của anh. Có phải chị giận anh ngủ ở khách sạn không?

- Cậu đừng có đoán mò nữa!

- Vậy thôi anh làm việc đi, em không làm phiền nữa. Nhưng anh Lâm này, em luôn ủng hộ anh hết mình, nếu có chuyện gì buồn muốn tâm sự thì đừng quên Thành Đức – chuyên gia tình yêu này nhé!

Đúng là từ trước đến giờ có chuyện gì tôi cũng tâm sự với cậu Đức. Nhưng còn chuyện này thì thật khó nói. Tôi cũng muốn tâm sự với ai đó nhưng có giải quyết được điều gì không? Mọi chuyện vẫn thế chẳng thể thay đổi được!

Tôi kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

- Anh ăn đi này. Đây là món bún thang, anh ăn thử xem em nấu được không?

- Ăn thử đi con, Thanh Mai dậy từ 4 rưỡi sáng nấu đó.

- Ăn sáng thôi mà sao phải bày đặt thế.

- Ở hay cái thằng này, vợ mày có tâm, muốn nấu ngon cho chồng ăn lại còn nói à? Không ăn, để đấy.

- Kìa mẹ! Anh ăn thử đi! – Cô ấy đưa tôi đôi đũa của mình đã được lau sạch. Tôi chẳng buồn nhìn vợ tiện tay với luôn đôi đũa của mình và ăn cho qua bữa. Nói là ăn qua, chứ thực ra chỉ có vài ba miếng đầu thôi, còn về sau thì thực sự tôi ăn hết mình. Công nhận là món này ăn ngon thật. Gọi là bún thang vì nó được bài trí y như một thang thuốc. Bảy góc là bảy thứ: thịt, dò, tôm,... tôi cũng chẳng nhớ nữa. Trông nó cũng sặc sỡ sắc màu và bắt mắt lắm.

Ăn sáng xong, tôi đứng dậy đi làm. Mẹ tôi ăn xong vào phòng nghỉ rồi. Vừa ra đến cửa tôi đã nghe tiếng Thanh Mai gọi giật lại:

- Anh Lâm!

- Gì thế? – Tôi lại cau có. Không hiểu từ lúc nào nói chuyện với vợ tôi đều thế.

Cô ấy chạy lại đứng trước tôi, đưa tay lên cổ tôi:

- Cổ áo anh chưa bẻ này!

Ngay tức khắc, tôi lùi lại, tự tay bẻ cổ áo mình và bước đi thẳng.

- Tự tôi làm được rồi!

Tôi biết sau lưng mình, có đôi tay vẫn đưa lên cao hệt hững, cái cảm giác trơn trượt và một thứ gì đó như một hành động thừa thãi. Tôi cũng biết sau lưng mình người phụ nữ ấy đôi mắt đang hoen đỏ hay cũng có thể lệ đã rơi.

Tôi và vợ tôi vẫn ngủ chung một giường. Một giường nhưng là hai góc và một khoảng cách. Cả đêm tôi không ngủ được. Mọi chuyện, mọi ý nghĩ cứ nhảy múa trong đầu tôi. Vợ tôi xoay người. Có lẽ cô ấy cũng không ngủ được. Bàn tay cô ấy khẽ đưa ra, từng tí một. Hình như cô ấy muốn chạm vào vai tôi. Bóng tay cô ấy in rõ trên vách tường. Tôi vẫn giả vờ như mình đang ngủ say. Bàn tay cô ấy run run, tôi biết cô ấy muốn ôm lấy bờ vai tôi hay vẫn như ngày xưa cô ấy thích nhất là ôm bụng tôi ngủ, để khuôn mặt áp vào bờ lưng tôi. Đã lâu rồi, tôi không ôm vợ. Tôi cũng nhớ cái cảm giác khuôn mặt cô ấy áp vào bờ ngực mình, cái mũi tinh quái cứ cọ cọ mãi vào bờ ngực tôi. Nhưng khiến tôi thấy buồn buồn nhất là khi cô ấy vòng tay ôm bụng tôi ngủ, cái tay sẽ thò qua lớp áo tôi luồn vào bụng, đặt bàn tay mềm mại của mình lên bụng tôi, sờ sờ những cơ bụng chắc khỏe của chồng và chắc chắn sẽ chọc chọc vào rốn tôi, buồn chết nhưng không hiểu sao tôi lại thích cảm giác đó. Nhưng giờ tất cả chỉ còn là quá khứ. Bàn tay cô ấy vẫn lặng im trên tường. Cô ấy không dám chạm vào bờ vai tôi. Cô ấy lưỡng lự. Và có lẽ cô ấy sợ. Sợ

cái cảm giác bị tôi hất tay ra khỏi người. Cuối cùng thì cô ấy cũng rụt tay lại. Cô ấy lại xoay người trở vào trong. Suốt đêm tôi đếm được không biết bao lần cô ấy trở người đưa tay muốn ôm lấy tôi. Cả đêm tôi và cô ấy cùng mất ngủ.

Vừa đi làm về đã thấy mọi người bên ngoài đến chơi.

- Anh Lâm! Sao về muộn vậy? – Ông Chan – anh rể vợ tôi vừa thấy tôi về đã tươi cười. - Biết vợ trở thành đầu bếp của khách sạn nổi tiếng mà không mau tức tốc về à? - Đầu bếp? Chẳng lẽ khoá học kết thúc và vợ tôi được chọn làm đầu bếp rồi à? Tôi nào có biết gì đâu. À không, tôi nhớ rồi, lúc sáng ở công ty, tự dưng cô ấy gọi vào máy tôi nhưng chuông vừa đổ có 1 hồi đã tắt rồi. Tôi cũng định gọi lại nhưng công việc bù lu bù loa nên lại quên.

- Tại công ty dạo này nhiều việc quá, bận tới mắt tới mũi. Mọi người sang chơi lâu chưa vậy!

- Từ sáng, bà thông gia điện thông báo cái là mẹ và cả nhà kéo sang đây luôn. Thôi mọi người để Lâm còn vào thay quần áo rồi ăn cơm! - Mẹ vợ tôi lên tiếng.

Hoá ra hôm nay nhân dịp Thanh Mai được nhận vào làm việc cho khách sạn Phương Đông, mẹ tôi quyết định mở tiệc ăn mừng. Mừng cả cho tôi vừa được trở lại chức vụ nữa. Với mọi người đó là niềm vui nhân đôi. Còn với vợ chồng tôi, đó là niềm vui bị lấn át bởi những nỗi buồn!

Vừa bước xuống nhà, đã thấy bé Hy – Un nắm tay tôi.

- Chú Lâm! Di Thanh Mai sắp có em bé rồi! Chú bảo ba mẹ cháu đẻ em bé cho cháu đi! - Cả nhà cười âm. Trong khi đó, tự dưng tôi thấy sưng người. Nỗi buồn lại dâng cao. Tôi gượng cười:

- Được! Thế Hy – Un thích mấy em nào? – Cô bé xoè cả bàn tay ra. - Từng này ạ! - Cả nhà lại được trận cười vì sự ngây ngô của bé Hy – Un. Ngày trước tôi cũng có ý nghĩ sẽ cùng với Thanh Mai đẻ những đứa con thật xinh xắn và khoẻ mạnh. Nếu là con trai thì sẽ đẹp trai và tài năng như bố. Nếu là con gái thì sẽ xinh đẹp và tinh quái như mẹ. Nhưng giờ thì ý nghĩ đó chẳng còn đẹp như xưa.

Bữa cơm với đầy ắp tiếng cười duy chỉ có hai con người là gần như lạc lõng trong thế giới của hạnh phúc gia đình. Thanh Trúc luôn gấp thức ăn cho chồng mình. Còn ông Chan thì luôn mỉm cười và gấp lại cho vợ những món thức ăn vợ thích. Và bé Hy – Un thì luôn cười toe và há miệng thật rộng đón lấy những thìa bón từ mẹ Thanh Trúc. Bà Thanh và mẹ tôi thì lúc nào cũng

cười, cũng hạnh phúc trong niềm vui con cái yêu thương, quan tâm nhau. Còn tôi và Thanh Mai. Hai con người luôn thường trực những nụ cười gượng gạo trên môi. Những ánh mắt nhìn nhau chẳng còn tha thiết. Những miếng gắp thức ăn cho nhau chẳng còn chứa chan đầy tình yêu thương. Cái sự gượng gạo bao trùm lên chúng tôi, như con mọt đục khoét vào từng kẽ nứt trong trái tim chúng tôi. Nỗi buồn và sự đau đớn cứ rặng xé mãi không thôi.

Chương 55 : “Tôi không bận tâm! Tôi không cần!”

Hôm nay là ngày đầu tiên vợ tôi đi làm với công việc bếp phụ ở khách sạn Phương Đông. Và tôi phải có trách nhiệm (theo yêu cầu của mẹ) lái xe đưa vợ ngày đầu tiên đi làm. Mẹ tôi dặn dò cô ấy đủ kiểu:

- Con nhớ là phải làm thật tốt nghe chưa. Bụng bê, hay cầm cái gì phải cẩn thận, đồ vỡ người ta đuổi việc thì chết!

- Dạ!

- Mà mẹ nói thế thôi, chứ mẹ biết con làm được mà! Có giỏi thì con mới được là 1 trong 3 người được chọn chứ!

- Con cảm ơn mẹ!

Chúng tôi chào mẹ rồi lên xe đi làm. Qua tấm kính ô tô. Lúc này tôi mới nhận ra. Vợ tôi gầy hơn xưa. Mẹ tôi tâm bỏ cho cô ấy nhiều thế mà vẫn chẳng béo lên tí gì. Thật là phí công của mẹ! Đôi mắt cô ấy cứ dán chặt vào cái kính xe nhìn chăm chăm vào hai bên đường. Có cái quái gì mà cô ấy cứ phải dán mắt vào chúng chứ. Hai tay cô ấy cứ bấu chặt với nhau. Cô ấy đang lo lắng? À cũng phải, ngày đầu tiên đi làm của cô ấy mà.

- Chẳng có gì mà phải lo lắng cả! – Cô ấy quay mặt, hướng đôi mắt đầy vẻ ngạc nhiên nhưng không dám nhìn thẳng vào tôi như ngày xưa. – Sao phải ngạc nhiên thế? Hết mình với công việc, cởi mở và niềm nở với mọi người là được.

- Cảm ơn anh!

- Ừ!

Sự im lặng lại bao trùm tất cả. Đôi mắt buồn lại hướng ra ngoài cửa kính xe. “- Nói thật là chuyện chia tay với anh Hải cháu cũng hơi buồn. Nhưng giờ hết rồi!” – Câu nói ngày xưa của vợ chợt vang lên bên tai tôi. Ừ đúng, ngày xưa tôi đã từng lồi cái ánh mắt buồn rười rượi cứ nhìn qua lớp kính xe về với đôi mắt sáng long lanh và cái miệng cười lú lo mãi không thôi. Nhưng giờ tôi đã trả lại vợ đôi mắt buồn ấy rồi.

Tôi ngồi trong phòng làm việc của mình. Không hiểu sao hình ảnh của đôi mắt buồn hơi hơi long lanh bởi những giọt lệ thường trực và có lẽ chỉ cần chạm nhẹ chắc sẽ rơi ra mắt. Tôi. Tôi còn yêu vợ nữa không nhỉ? Một câu hỏi chợt vang lên trong đầu tôi. Chắc là...

- Anh Lâm!

- Cậu Đức sao vào không gõ cửa vậy?

- Trời đất! Em gõ sung cả tay rồi đây này! Đạo này anh cứ suy nghĩ cái gì ý, chẳng để ý đến xung quanh gì cả.

- Suy nghĩ cái gì đâu. Tại công ty nhiều việc quá!

- Anh Lâm này, em nói thật anh đừng giận đó.

- Ủ. Có bao giờ tôi giận cậu chưa?

- Anh nói thế thì em xin nói. Em thấy anh mãi làm việc và ít quan tâm tới gia đình quá. Đặc biệt là chị dâu. Bữa trước, em thấy chị ngồi trong quán... à "Khoảng Lặng" – nơi tổ chức đám cưới của anh chị đó. Trông chị ấy buồn lắm. À không, chính xác là chị ấy đang khóc một mình. Anh chị có chuyện gì đúng không?

- Ủ, chuyện riêng tư, cậu thông cảm, anh không thể nói.

- Vâng em hiểu. Nhưng anh này, bất kể người phụ nữ nào cũng cần được quan tâm và có một bờ vai để dựa. Anh có tin gần một nửa phụ nữ sau khi lấy chồng đều ngoại tình không?

- Cậu nói gì vậy?

- Vì bờ vai cho họ dựa không còn vững chắc hay ở xa tầm với của họ quá rồi!

Cậu Đức đi rồi nhưng đầu óc tôi vẫn còn một mớ các câu hỏi. Không, cậu Đức không thể hiểu được, những gì cậu ta nói chỉ là chủ quan của riêng cậu ta thôi, cậu ta chưa lập gia đình, cậu ta chỉ có và chỉ biết đến những mối quan hệ yêu đương, tình tứ thôi. Tôi cố xua đi những lời của Đức nhưng vẫn cứ vang trong đầu tôi là câu nói cuối của cậu ấy: "Em có thể không phải là một ông chồng tốt nhưng em có thể là một thằng đàn ông tốt, bởi vì ít nhất em cũng biết đem bờ vai mình cho phụ nữ dựa và để họ khóc trên vai mình hơn là khóc trong cô đơn!"

Chẳng lẽ tôi sai? Tôi cũng là một thằng đàn ông, tôi cũng từng là bờ vai cho người tôi yêu dựa vào, tôi cũng từng khóc cùng người mình yêu. Và giờ các thứ ấy chẳng còn nữa là vì ai chứ? Làm sao một thằng đàn ông có thể chấp nhận và tha thứ cho người đàn bà mà mình yêu khi cô ta đã phản bội mình, phản bội cái tình yêu mà trước kia cả hai cùng xây đắp bằng yêu thương và

nước mắt? Khi sự phản bội đến thì có nghĩa tình yêu cũng hết rồi. Và giờ thì tôi có thể trả lời câu hỏi của chính mình rồi. Tôi còn yêu vợ nữa không ư?

KHÔNG!

- Em... Hôm nay em nhìn thấy chiếc áo này, em nghĩ anh mặc nó... sẽ rất đẹp! Nên...

- Tôi đây áo rồi, cô mua làm gì chứ!

- Em...

- Lần sau đừng có hoang phí thế nữa. Sau này cô còn phải lo cho đứa con trong bụng mình nữa đó! – Tôi lên giường và nằm ngủ, mặc cho cô vợ với cái áo mới trên tay. Mặc cho cô ấy có nghĩ gì thì cũng kệ. Tôi không bận tâm!

Hôm nay là chủ nhật. Chủ nhật mà vợ tôi vẫn có ca phải làm. Mà thôi, tôi đã bảo từ giờ không thèm bận tâm đến cô ấy mà.

- Lâm này xem áo này mẹ mặc đẹp không?

- Mẹ dạo này cũng điệu ghê! Quen ông nào ở câu lạc bộ rồi phải không?

- Cái thằng này, ngoài bố mày ra mẹ chẳng để ý ông nào đâu. - Mẹ tôi nói thật đấy. Tình yêu của mẹ tôi dành cho chồng thật đáng khâm phục. Một mình nuôi tôi từ khi tôi lên 8. Bố tôi mất sớm vì một tai nạn. Mẹ tôi lúc ấy vẫn còn rất trẻ, bao nhiêu người đàn ông có ý nhưng mẹ nhất quyết không lấy ai. Một thân một mình nuôi tôi khôn lớn. Đó, mẹ tôi như thế mà vẫn giữ chữ “thủy chung” với chồng. Vậy mà cô vợ tôi... Tôi lại quên nữa rồi. Tôi đã bảo là không bận tâm tới cô ấy nữa mà.

- Áo đẹp lắm mẹ ạ! Mẹ mặc cái gì trông cũng đẹp!

- Thanh Mai mua cho mẹ đó! Tháng lương đầu tiên nó chẳng mua gì cho bản thân, dành hết tiền mua cho mẹ và con đó. À mà con đã mặc thử áo nó mua cho chưa? Mẹ nhìn qua mà thấy đẹp lắm. – Tôi lặng người. Hoá ra là đã một tháng vợ tôi đi làm rồi sao? Chiếc áo ấy là quà tặng tôi bằng số tiền lần đầu tiên cô ấy làm ra. TỰ DUNG TÔI THẤY MỘT CHÚT GÌ ĐÓ CẮN RÚT! Mà việc gì cô ấy phải làm thế chứ? Tôi không cần, tôi không cần bất kì cái gì của cô ấy nữa. Tôi không cần!

Chương 56: Tôi không thể!

Vừa bước xuống nhà chuẩn bị đi làm, tôi bắt gặp ánh mắt của vợ cứ nhìn tôi mãi không thôi. Chắc cô ấy ngạc nhiên lắm khi thấy tôi mặc chiếc áo mới cô ấy mua. Ừ thì cũng công nhận là chiếc áo đẹp và vừa vặn với tôi.

- À... Tôi thấy nó đẹp nên... mặc! - Tự dưng tôi cảm thấy áp úng và ngại. Thì đó, mới hôm trước tôi còn la mắng cô ấy hoang phí mà. Giờ lại mặc chiếc áo đó thì sao lại không ngại được. Thực ra tôi cũng không định mặc nó đâu nhưng... thật sự là cả đêm tôi không ngủ được. Đầu óc tôi cứ nghĩ ngợi mãi. Mà trong lòng cứ khó chịu không yên. Cứ như là lương tâm cắn rứt vậy.

- Không, không! Em vui lắm! – Cô ấy cười. Lâu lắm rồi tôi mới thấy cô ấy cười. Vẫn đôi mắt ấy nhưng hình như không long lanh như trước, vẫn đôi môi hồng đó nhưng chẳng còn tươi tắn như ngày nào. Mà cũng phải, giờ cô ấy đã là một người đàn bà thật sự đâu còn là cô bé học sinh 18 nữa. Có phải chẳng tôi đã góp phần lấy đi quá sớm những nét đẹp con gái của của cô ấy? Có phải chẳng quyết định lấy nhau khi Thanh Mai còn quá nhỏ là quyết định bông bột và sai lầm của chúng tôi?

Đến công ty tôi vừa nhận được quyết định, sắp tới tôi sẽ đi kí kết hợp đồng với một công ty nước ngoài. Đây là một hợp đồng vô cùng quan trọng, nếu tôi thất bại thì mọi chuyện còn tồi tệ hơn lần thất bại trước. Có lẽ cũng không đến mức quá nghiêm trọng nếu như đối tác lần này là một cặp vợ chồng nước ngoài. Họ tổ chức một bữa tiệc tại gia, và mời những đối tác của mình. Công ty cử tôi nhân dịp này để kí kết hợp đồng với họ. Vấn đề là đi dự tiệc phải mang cả phu nhân đi nữa. Tôi xem trong phim thấy những trường hợp như này người ta thường giả mạo người. Nhưng tôi thì không được rồi. Làm sao có thể trình bày với công ty là tôi có vợ nhưng giữa tôi và cô ấy đang có chuyện không thể đi được. Mà thực ra tôi không biết mình có thể đóng vai vợ chồng yêu thương nhau với vợ được nữa không. Nếu là ngày trước chắc mọi chuyện thật quá tuyệt vời. Yêu thương cái chúng tôi có thừa khi ở bên nhau. Nhưng giờ thì khác rồi!

Tôi rẽ vào quán bar. Tự dưng hôm nay tôi muốn uống rượu một mình. Tôi chọn một bàn trống, gọi một chai rượu mạnh. Tôi rót từng ly và uống cạn. Hình bóng người đàn bà tội lỗi lại hiện ra trước mắt tôi. Tiếp đến là Huy - kẻ tình nhân xấu xa của vợ. Họ sánh bước bên nhau. Ngày ấy tôi đã từng có linh cảm rồi mà. Đã từng thấy họ thật đẹp đôi rồi mà. Tôi đã quá ngu ngốc, đã không biết giữ lấy vợ, giữ chắc và chẳng bao giờ buông ra. Nhưng không, Đức nói đúng, tôi đã tạo ra khoảng cách quá lớn, khoảng cách để vợ không còn dựa vào vai mình được nữa. Tôi tiếp tục lốc cạn những ly rượu mạnh. Tôi vẫn thấy mình tỉnh táo. Chẳng 1 chút say.

- Em có thể ngồi cùng anh được chứ? - Một cô gái mái tóc ngắn ôm sát mặt,

đôi môi căng mọng một màu đỏ chót, đôi mắt đánh đen sẫm. Cô ta mặc chiếc áo trễ cổ, để lộ gần như hết cả hai trái đào của mình. Chiếc váy ngắn cùn cồn để lộ cặp đùi trắng và cũng thon đấy. Trên tay cô ta còn phì phèo điều thuốc. Thật là một còn đàn bà hư hỏng. Đó là ý nghĩ vang lên trong đầu tôi khi cô ta tự ý ngồi xuống, giặt ly rượu từ tay tôi uống cạn và nói:

- Anh đang buồn? Em có thể ngủ với anh đêm nay chứ?

Chúng tôi vào khách sạn. Tôi thuê phòng và ôm cô gái mà đến cái tên tôi cũng chẳng biết lên phòng. Tôi một tay vẫn ôm gái, một tay tra khoá vào ổ. Cánh cửa phòng vừa mở ra, tiếng phụ nữ chọt vang lên từ đằng sau.

- Anh Lâm! – Tôi quay đầu lại. Vợ tôi.

- Cô đến đây làm gì?

- Anh Lâm! Về với em đi! – Cô ấy xuống giọng, lại gần và kéo tay tôi. Hất mạnh tay cô ấy ra khỏi người mình, tôi cười mỉa mai:

- Thế lúc trước cô có nghĩ phải về với chồng không? Hôm nay tôi cũng thử xem cái cảm giác phản bội nó thế nào.

Tôi đẩy cửa cho mở rộng hơn, ôm gái đi vào. Tôi biết lúc này đây mọi thứ về tôi đã sụp đổ trước mắt vợ. Vợ tôi có đau không? Nhưng trái tim tôi thì đang đau lắm. Tôi muốn cứa vào trái tim vợ những vết đau của sự hận thù nhưng nó lại cứa ngược lại vào tim tôi. Tôi muốn vợ cũng phải nếm cái cảm giác đau đớn của một kẻ bị phản bội. Tôi muốn nhưng chưa bao giờ hết, tôi mong cô ấy đẩy cửa, lôi tôi ra, giáng cho tôi một đòn thật đau vào mặt. Nhưng, cô ấy không hề, cánh cửa vẫn im lìm. Và tôi biết đằng sau nó là những giọt nước mắt ướt đầm. Cô ấy, chỉ có thể làm được thế thôi sao? Mà cũng phải, giờ thì cô ấy lâu đâu ra cái quyền bắt chồng về chứ. Lấy đâu ra cái quyền được đánh ghen chứ! Cô ấy đã đánh mất tất cả từ cái đêm đáng nguyên rửa đó rồi!

Cánh cửa chọt mở tung.

- Anh Lâm! Anh điên rồi! - Một bàn tay chắc khoẻ kéo tôi ra khỏi cô gái. Cậu Đức. – Cô cầm lấy cái này rồi đi đi! – Cậu Đức rút ra mấy tờ tiền đưa cho cô gái. – Cút đi nhanh trước khi tôi nổi điên. – Cậu ta lớn tiếng.

- Đúng là!... Đi thì đi! – Cô ta cầm tiền đút vào ngực rồi đánh mông đi thẳng, liếc vợ tôi một cái rồi cười khẩy.

- Anh Lâm! Em thất vọng về anh quá đấy! – Tôi quay qua nhìn về phía cửa. Thanh Mai, cô ấy vẫn đứng nguyên chỗ cũ, khuôn mặt đã đầm nước mắt. - Chị Thanh Mai, chúng ta về. - Cậu Đức kéo Thanh Mai đi để mặc tôi đó. Nhưng Thanh Mai lại kéo tay cậu Đức ra. Trước sự ngỡ ngàng của cả cậu

Đức và tôi, cô ấy bước đến bên tôi, đỡ lấy người tôi và dìu bước đi.

- Về thôi anh! - Một giọt nước mắt chọt lặn dài trên má người vợ. Nóng bỏng. Tôi muốn đưa tay ra lau lấy nó. Nhưng... tôi không thể! Lần đầu tiên tôi thấy mình không đủ quyền!

Chương 57: Kí ức!

Thanh Mai đưa tôi vào phòng. Đỡ tôi nằm xuống giường. Cởi giày và đắp chăn cho tôi. Tôi cố nhắm mắt. Thực sự lúc này tôi không biết phải đối mặt với vợ thế nào. Tôi khẽ giật mình. Cái bàn tay thân thương quen thuộc ngày nào khẽ đặt lên trán tôi. Những ngón tay mảnh dẻ. Tôi cảm nhận rõ sự gầy guộc của nó. Cảm giác trong lòng thật lạ. Tôi muốn bàn tay ấy đặt mãi không thôi. Tôi muốn cảm nhận hơi ấm từ nó. Nhưng sao, bất chợt, một cảm giác lạnh ủa về. Vợ tôi đã bỏ tay ra thay vào đó là chiếc khăn ướt đắp trán cho chồng. Tôi không say. Tôi không thấy mình có cảm giác gì là mềm nhũn cả. Nhưng cái đầu tôi thì nóng thật.

Nóng bỏng. Vẫn cái cảm giác nóng bỏng quen thuộc, nhưng là từ rất lâu. Nước mắt cô ấy lại rơi trên má tôi. Bỏng rát.

Cô ấy khóc. Có lẽ giờ cô ấy chỉ có nước mắt và sống trong nước mắt mà thôi. Một Thanh Mai mạnh mẽ của ngày nào đâu rồi? Hay chính tôi đã giết chết con người đó trong cô ấy chăng? Tôi vẫn tự hỏi, trước sự lạnh nhạt, hắt hủi của tôi sao cô ấy vẫn cứ phải đối lòng đối xử tốt với chồng, cứ cố làm một người vợ hiền thế? Người vợ hiền ấy trong tôi đã chết từ lâu rồi mà!

Hôm nay đã đến ngày phải đi dự tiệc. Tôi không biết phải làm sao. Càng không biết phải nói với vợ về bữa tiệc này kiểu gì.

- Hôm nay mấy giờ phải đi hả anh?

- Gì... gì cơ?

- Đi dự tiệc. Em tưởng mình phải đi cùng anh?

- À, ừ. 7 giờ.

Làm sao cô ấy biết được chứ? Tôi còn chưa nói gì với cô ấy mà. À chắc là cậu Đức. Nhưng sao cô ấy lại đồng ý nhỉ? Cô ấy cứ vờ như không hề có chuyện gì xảy ra sao? Ai bắt cô ấy phải như thế chứ? Ai bắt cô ấy cứ cố tỏ ra là một người vợ tuyệt vời làm gì. Cô ấy mãi mãi không làm được đâu.

Cô ấy bước từ trong phòng ra trong bộ áo dài hồng đính đá, để lộ bờ vai trần thon thả. Cái thai gần 2 tháng vẫn chưa có gì là khiến cho vòng eo cô ấy trở

nên quá khổ cả. Nó vẫn thon thả như thường. Rất ít khi tôi thấy vợ mặc áo dài, gần như là không. Trừ một lần đó là hôm bế giảng năm học cuối cấp của cô ấy. Tôi vẫn còn nhớ như in cô bé với mái tóc dài đen nhanh xuống thẳng cùng tà áo dài trắng tung bay chạy xuống cổng trường nơi tôi đứng đợi, cố cười nhưng thực ra là để che đi những giọt nước mắt của ngày chia tay bạn bè, thầy cô và mái trường. Nhưng lúc đó, trông cô bé ấy đẹp như một thiên thần với những giọt ngọc long lanh nơi khoé mắt. Và giờ thiên thần ấy chẳng còn đẹp trong mắt tôi nữa rồi!

- Sao em lại mặc áo dài?
- Em nghĩ nó hợp cho buổi tiệc hôm nay.
- À... Em biết những gì chúng ta phải làm hôm nay chứ?
- Cậu Đức nói hết cho em rồi. Em sẽ cố gắng! – Lại nụ cười gượng gạo trên môi. Trông thật khó coi.

Trước mắt chúng tôi đã là ngôi nhà của vợ chồng ông bà Bi – Tư. Một căn nhà thiết kế theo kiểu Việt Nam, nhưng có một khuôn viên rất rộng. Và đó là nơi tổ chức bữa tiệc. Tôi đưa tay mình chống mạng sườn. Một hình ảnh ngày nào hiện ra trước mắt tôi. Ngày ấy tôi cũng làm y như thế này cùng với một câu nói: “Nào em yêu”. Ngày ấy tôi đóng vai người yêu của vợ. Và ngày hôm nay vợ đóng vai người vợ yêu của tôi. Thật là ông trời công bằng quá đó!

- Nào... vợ yêu! – Tôi nói mà sao cảm thấy chẳng tự nhiên tẹo nào.
- Em có cần phải nói: “Vâng anh yêu” không?
- Em vẫn còn nhớ?
- Mọi kí ức bên anh em đều nhớ! Còn anh?
- Anh không muốn nhớ!

Mọi thứ chìm trong im lặng. Không gian, thời gian như chết đứng. Đôi mắt người phụ nữ long lanh. Cô ấy cười. Nụ cười rất tươi. Đưa tay khoác lên tay tôi. Chúng tôi bước đi. Một cảm giác gì đó nhói trong tim. Kí ức ngày xưa ư? Nó quá êm đềm và hạnh phúc. Nó quá đẹp cho một hiện thực phũ phàng bây giờ.

Chúng tôi lại gần chào hỏi ông bà Bi – Tư. Họ khoác tay nhau cười nói với tất cả khác mời. Tôi bắt đầu chào hỏi ông bà bằng vốn tiếng Anh có sẵn của mình.

- Xin chào, tôi là Hoàng Thiên Lâm. Tôi đến từ tổng công ty Trường Tồn.

- Ô, rất vui vì anh đã đến. Lần trước gặp gỡ anh ở công ty tôi ấn tượng lắm đó.
- Cảm ơn ông đã quá khen!
- Ô, cô gái trẻ đẹp này là vợ anh?
- Vâng, cô ấy tên Thanh Mai. Chúng tôi cưới nhau gần 1 năm rồi.
- Cô mặc áo dài thật đẹp! – Bà Bi – Tơ thốt lên.
- Cảm ơn bà. Bà có vẻ thích áo dài Việt Nam?
- Ôi, tôi rất thích. Áo dài Việt Nam đẹp lắm!
- Nếu bà thích bữa nào rảnh tôi có thể dẫn bà đi may một bộ. Tôi biết một cửa hàng may áo dài rất đẹp!
- Ôi thật tuyệt! Cô thật dễ thương.
- Ô cảm ơn bà thật nhiều!
- Cô bao tuổi vậy?
- 19.
- Ôi không! 19? Cô trẻ quá!
- Vâng. Nhưng tôi đã có công việc ổn định rồi. Tôi là một bếp phụ của khách sạn 5 sao.
- Đầu bếp? Thật tuyệt. Thời trẻ tôi cũng có niềm đam mê là nấu ăn đó!...

Tôi không thể tin cô vợ tôi lại có thể bắt chuyện nhanh với bà Bi – Tơ đến vậy. Và cũng không ngờ vốn tiếng Anh của cô ấy lại khá đến thế. Trong suốt bữa ăn, cô ấy liên tục trò chuyện và đưa ra những ý kiến khiến ông bà Bi – Tơ rất hài lòng. Họ khen cô ấy thông minh và tài năng. Đến tôi cũng phải bất ngờ trước cách xử sự hết sức quý phái nhưng vô cùng thân thiện của cô ấy. Cô ấy đóng vai diễn quá đạt!

- Anh có thể mời em 1 điệu nhảy giống như ngày xưa được chứ? - Vợ tôi đưa tay ra hỏi tôi.
- Ừ.

Và chúng tôi lại cùng nhau khiêu vũ. Mọi kí ức lại ùa về. Mọi thứ vẫn thân quen như ngày nào. Vẫn hai con người. Vẫn điệu nhạc khiêu vũ ấy. Vợ ở trước mặt tôi nhưng sao nhỏ bé quá, và cũng xa vời quá. Tôi đang ôm lấy bờ eo vợ, nắm lấy bàn tay vợ. Giữa chúng tôi như chẳng có khoảng cách. Nhưng sự thuộc về lẫn nhau thì không hề có. Khoảng trống trong lòng như ngày một rộng ra. Bờ vai cô ấy run run. Đôi mắt ánh buồn. Chưa bao giờ tôi thấy những bước nhảy nặng trĩu đến vậy.

Chương 58: Tôi đau!

Những tháng ngày lặng lẽ trôi. Trôi trong sự bình yên đến ngạt thở. Chẳng còn những bữa cơm đợi tôi đến ngủ quên trên mâm. Chẳng còn những đêm không ngủ muốn đưa tay ôm lấy chồng nhưng không thể. Chẳng còn những sáng lén lút ngắm chồng từ sau lưng mỗi lần chồng ra xe đi làm. Chẳng còn những cử chỉ yêu thương, quan tâm để rồi lại bị từ chối phũ phàng. Đây chẳng phải là những điều tôi muốn đó sao? Nhưng sao tôi lại thấy khó chịu và ngạt thở đến vậy?

Cái bụng vợ tôi giờ đã to lắm rồi. Cũng 7 tháng rồi chứ có ít gì đâu. Cô ấy vẫn đi làm đều. Tiền lương cũng như tiền thưởng của cô ấy ngày một tăng. Cô ấy ở khách sạn làm tốt công việc nên hay được thưởng lắm. Mà tôi chẳng biết khách sạn cô ấy sao bắt nhân viên làm việc nhiều dữ vậy. Mấy tháng nay rồi tôi chẳng thấy cô ấy có ngày nghỉ nữa.

Đêm đã khuya lắm rồi. Cũng hơn 12 giờ đêm rồi mà. Nhưng hôm nay vợ tôi hình như mất ngủ, cứ trở qua trở lại không yên.

- Em làm sao à?

- Anh chưa ngủ ả?

- Em trở qua trở lại thế thì sao ngủ được!

- Vâng, em biết rồi!

- Ý anh không phải vậy! - Tự dưng tôi cáu. – Em đi làm mệt quá à? - Rồi cũng không hiểu sao tôi lại dịu giọng ngay.

- Không! Thực ra...

- Sao vậy?

- Em thèm dưa chua muối! Nhưng nhà không có! - Trời, đang đêm thế này tự dưng lại thèm ăn dưa chua muối là sao?

- Em cố đợi đến sáng chứ giờ này làm gì có dưa chua muối!

Cô ấy im lặng không nói gì cả. Cô ấy cũng chẳng còn cựa quậy trở mình nữa. Nhưng sao chính tôi lại khó chịu không ngủ được thế này.

12 rưỡi đêm không một siêu thị hay một cái chợ nào mở cửa.

- Bác ơi siêu thị này đóng cửa rồi ả? – Tôi hỏi ông bà bán trà đá đêm via hè. Tôi hỏi vậy vì siêu thị vẫn sáng đèn nhưng cửa thì đóng im im.

- Muộn thế này họ đóng rồi. Họ đang kiểm kê lại hàng hoá. Mà cậu mua gì đêm khuya thế này? – Bác trai nhíu mày hỏi tôi.

- Dạ cháu muốn mua dưa chua muối. Vợ cháu ghen.

- Cậu gặp may rồi đó! – Bác gái nhìn tôi cười.

Tôi lái xe về nhà với một túi lớn dưa chua muối. Thật may mắn cho tôi khi gặp vợ chồng ông bà bán trà đá. Nhà họ ngay gần và có một vại dưa chua muối vừa đến độ ăn. Tôi vẫn còn nhớ cái nắm tay của bác trai.

“- Cậu thật giống hình ảnh tôi 3 chục năm về trước. Tôi đã phải đạp xe hơn 12 cây số giữa đêm như thế này về bên ngoài lấy dưa chua muối cho vợ ăn. Bà ấy nghén cũng thích ăn dưa chua muối y như vợ cậu vậy! - Rồi ông ấy mỉm cười. – Đó cũng là hạnh phúc đó cậu. Hạnh phúc vì mình cũng gánh giùm vợ chút nhọc nhằn khi phải mang nặng đẻ đau đứa con!”

Những lời bác trai cứ xoáy sâu trong đầu tôi. Từ ngày vợ tôi mang thai đến giờ. Đây là lần duy nhất tôi nghĩ đến vợ. Tôi không quan tâm là cô ấy ăn những gì, nghén cái gì và mệt mỏi ra sao. Có lẽ chỉ vì tôi không phải là cha đẻ của cái thai!

Vợ tôi ngạc nhiên lắm khi thấy tôi gọi dậy với một bát dưa chua muối to đùng.

- Dưa chua muối? Anh kiếm chúng ở đâu vậy?

- Hỏi nhiều làm gì? Ăn đi! – Tôi cởi áo khoác và leo lên giường nằm.

- Cám ơn anh!

- Ừ.

Tôi leo lên giường ngủ nhưng đôi mắt vẫn hướng nhìn về phía vợ. Cô ấy ăn những miếng dưa ngon lành lắm. Nhưng sao bất chợt tôi nhận ra có những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên má vợ.

Vợ tôi trở dạ. Đó là cái tin tôi được thông báo khi đang ngồi trong phòng làm việc. Không hiểu sao, lúc đó đầu óc tôi chỉ nghĩ đến việc lao xe đến bệnh viện thật nhanh. Trong khi từ trước đến giờ chưa một phút giây nào tôi mong cái thai ấy ra đời cả!

Tôi vừa chạy đến cũng là lúc nghe thấy tiếng trẻ con khóc trong phòng đẻ. Những giọt mồ hôi vẫn còn vương trên trán.

- Nào, bố đâu rồi ra bế con này! – Bà y tá trao tay tôi đứa con. Quá bất ngờ khi đứa bé lại được trao tay cho tôi đầu tiên. Một đứa bé gái da trắng như mẹ. Mũi nhỏ như mẹ. Cái miệng đỏ như mẹ. Bất chợt tôi thấy cái miệng nó hình như cười. Tôi không biết nữa. Cảm giác thật lạ. Nhưng hạnh phúc ư? Nếu nó là con đẻ của tôi thì có lẽ tôi đã la lên vì sung sướng. “Xem này, con tôi đó!”. Nhưng sự thật thì không thể thay đổi.

Mẹ tôi ẵm đứa cháu gái nhỏ bé trong lòng. Bà sung sướng cùng với bà thông gia.

- Xem này, cháu gái của chúng ta xinh quá!

Hoàng Lệ Dương. Đó là cái tên mà vợ tôi cứ nhất quyết đặt cho đứa con gái đầu lòng. Mọi người ai cũng bảo, con gái đặt tên gì mỹ miều cho nó vào, chứ sao lại đặt tên Dương, lại còn có chữ Lệ đằng sau. Nhưng cô ấy vẫn cứ nhất quyết đặt thế.

Trong nhà, giờ lúc nào cũng có tiếng trẻ con khóc. Mà cũng thật tẻ. Vợ tôi mất sữa. Không hiểu sao, mẹ tôi tầm bỗ, mua đủ loại thức ăn lẫn cất thuốc cho cô ấy uống mà vẫn bị mất sữa. Thực ra thì cũng có cái này khó nói. Vợ tôi không có đầu ti cho con bú nên nó lười bú, chỉ bú đầu ti có sẵn từ cái bình bú thôi. Thành ra vợ tôi mất sữa dần. Và giờ thì phải nuôi hoàn toàn bằng sữa ngoài. Cô tôi ở xa đến thăm. Thấy vậy, cô mắng:

- Sữa mẹ là cái quý giá nhất cho con, vậy mà lại để mất. Lúc mang thai, giữ không cho chồng động vào người chứ gì? Giờ thì xem đây. - Vợ tôi nghe cô mắng chỉ biết cúi đầu ngậm ngùi. Tôi thấy lòng bỗng nặng trĩu thay vợ. Những lời cô mắng cứ như chỉ vào tôi vậy. Đã bao tháng nay, cũng hơn 9 tháng rồi, tôi xa lánh, lạnh nhạt, hắt hủi vợ. Đã hơn 9 tháng rồi, tôi chẳng một cử chỉ yêu thương vợ. Đã hơn 9 tháng rồi tôi quên mất bổn phận làm chồng!

Hôm nay là tròn tháng bé Dương. Mẹ tôi làm mấy mâm cơm mời họ hàng và bạn bè vợ chồng tôi đến dự lễ đầy tháng bé. Mọi người đến dự đông đủ lắm. Ai cũng cho quà lẫn mừng tiền cho bé Dương. Cậu Đức là ghê nhất, đến từ rất sớm, mang hẳn một cái xe đẩy to đoành phải trẻ mấy tháng mới dùng được. Bé Hy – Un thì nặng nạch bắt mẹ Thanh Trúc đưa đến ngủ từ tối hôm trước với em Lệ Dương.

- Con đến sớm thế em bé đòi quà thì con làm thế nào? – Thanh Trúc hỏi khó con.

- Dạ, con tặng em con búp bê này. – Bé Hy – Un giờ ra con búp bê mà ba mới mua cho.

- Nhưng em bé chưa biết chơi búp bê.

- Thì con giữ hộ, khi nào em lớn con đưa cho em! - Thế là cả nhà lại được cười những trận cười vỡ bụng vì bé Hy – Un.

Mọi người đến, ai cũng đòi bế em bé.

- Ôi choa, cái miệng giống mẹ quá! Da trắng giống mẹ nữa. Nhưng nhìn giống bố hơn.

- Ôi giống bố quá!

- Mắt giống bố chưa này!

-...

Tôi nghe thấy không ít những lời khen đó. Và tất nhiên tôi chỉ biết cười trừ. Thiết nghĩ nếu Huy mới là chồng vợ tôi thì chắc những lời này lại được dành cho cậu ta ngay. Phải rồi, khi người ta tin tưởng một điều gì thì người ta sẽ thấy đúng như vậy. Tôi không nhớ đã đọc điều này ở cuốn sách nào nữa.

Bữa tiệc đầy tháng kết thúc với bao tràng cười và những trận cụng rượu mệt lử. Tôi leo lên giường ngủ một giấc đến tận chiều mới tỉnh.

- Anh tỉnh rồi à?

- Ừ.

- Em muốn nói chuyện với anh.

- Chuyện gì thế?

- Cảm ơn anh vì tất cả nhé!

- Gì vậy?

- Hi. – Cô ấy cười thật lạ. – Em biết chúng ta không thể cố gắng được nữa. Cảm ơn anh đã để em được ở đây cho đến khi bé Dương sinh ra tròn tháng tuổi. – Bất chợt tôi chợt dạ. – Em nghĩ mình nên chia tay. – Tim tôi co thắt. Đau nhói. – Anh đọc rồi kí vào nhé. – Cô ấy đưa ra trước mặt tôi một tờ giấy. Đơn li dị.

- Thanh Mai! Em... Thế còn mẹ! - Cuống hòng tôi run lên. Men rượu còn vương trong miệng chợt nồng nặc đến khó thở.

- Mẹ biết mọi chuyện rồi.

- Em nói với mẹ rồi sao?

- Không! Mẹ... Mẹ biết từ mấy hôm nay rồi. Mẹ đồng ý cho em ra đi. – Cô ấy lại cười.

Thế thì chẳng còn gì để níu kéo cuộc hôn nhân này nữa rồi. Tôi làm sao có cái quyền giữ cô ấy lại chứ! Chính tôi đã từng nói tình yêu của chúng tôi chết rồi mà. Tôi không còn yêu cô ấy nữa mà. Tôi đã bỏ mặc cô ấy suốt bao ngày tháng qua. Và đây chẳng là điều gần như tôi mong mỏi suốt bao tháng qua còn gì?

Tôi cầm bút. Những trang giấy chữ chợt nhoè đi. Tôi khóc à? Đâu có! Làm gì có giọt nước mắt nào rơi. Nhưng sao tôi thấy mắt mình cay thế. Tim tôi

đau thế này? Tôi thấy khó thở. Tôi dùng bút sau dòng chữ kí tên mình. Vậy là hết rồi. Chúng tôi đã li dị!

Vợ tôi cầm tờ giấy li hôn, xách vali đã chuẩn bị từ bao giờ đi xuống phòng. Tôi chạy ra đến cửa phòng. Nhìn xuống. Mẹ tôi đã bế cháu và chuẩn bị sẵn quần áo tã lót chờ vợ tôi. Đôi mắt bà đỏ hoe.

- Mẹ! – Cô ấy đặt vali xuống đất, ôm chầm lấy mẹ tôi. – Con xin lỗi mẹ!

- Phải cứng rắn lên con. Không được khóc. Khóc là con bé nó khóc theo đấy.

- Mẹ tôi nói thế nhưng nước mắt bà đã chảy thành hàng. Lâu lắm rồi tôi mới thấy mẹ tôi khóc.

- Mẹ ơi! Tha thứ cho con mẹ nhé!

- Ừ. Mà vẫn là con dâu mẹ. Lệ Dương vẫn mãi là cháu nội mẹ! Biết chưa!

- Mẹ! – Cô ấy lại siết mẹ tôi chặt hơn.

Cổ họng tôi đắng ngắt. Người tôi không còn đủ sức để lết xuống cầu thang. Trái tim tôi như có ai đó nhấn tâm đưa tay bóp nghẹt. Vợ tôi bước đi. Cánh tay tôi giờ ra trong tuyệt vọng. Cô ấy ở xa tôi quá rồi. Tôi không còn đủ sức để giữ cô ấy lại rồi. Người con gái tôi đã yêu, yêu tha thiết. Người con gái tôi đã từng hứa sẽ che chở và đem đến hạnh phúc cho cô ấy. Người con gái ấy đã xa tôi thật rồi. Nước mắt tôi chảy dài. Nước mắt đàn ông khóc cho chính người mình yêu. Khóc cho chính sự yếu hèn của một kẻ ngu ngốc, của một kẻ luôn tự dối lòng, của một kẻ muốn chà đạp, muốn làm tổn thương cho chính người mà mình yêu. Để rồi kẻ đau nhất chính là mình!

Chương 59: Tôi nhớ vợ!

Thanh Mai về nhà mẹ đẻ. Ngay sau hôm đó, mẹ tôi cũng làm thủ tục đi Mỹ. Mẹ bảo thời gian này mẹ không muốn ở nhà, mẹ muốn sang Mỹ chơi với dì Hương cho đầu óc được thanh thản hơn.

Tôi vẫn đến công ty như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi không hề biết rằng những ngày phải rời xa vợ tôi lại nhớ vợ đến như thế. Tôi ngồi trong phòng làm việc. Đầu óc tôi thực sự mệt mỏi kinh khủng. Cô Tâm – nhân viên cấp dưới của tôi mang vào cho tôi một cốc cà phê.

- Trưởng phòng. Anh Đức bảo em mang cà phê vào cho anh.

- Ừ. Cảm ơn. Để đây cho tôi. – Cô Tâm đặt cốc cà phê lên bàn làm việc của tôi.

- Á! Bỏng quá! – Cô ấy chẳng may chạm phải cốc cà phê nóng bỏng. Chợt.

“- Trời ạ. Có đau lắm không?

- Không!
- Sao mới sáng sớm vào bếp làm gì?
- Tại em muốn nấu ăn sáng cho anh. Đang đập trứng, cái nồi nó sôi em mở vung thế là bị bỏng.
- Sao em không lót tay hả?
- Em quên!
- Thôi không khóc nữa anh biết rồi!”

- Anh Lâm! Em xin lỗi. Hi, em vụng về quá!... Trưởng phòng!
- Hả? Gì vậy?
- Anh lạ thật đó! Thôi em xin phép ra ngoài ạ! – Cô Tâm vừa bước ra vừa xít xoa cái tay đau. Tôi thờ dài trở lại thực tế. Cố xua tan đi hình bóng người con gái ấy.

Lái xe đi trên đường. Không hiểu sao tôi lại rẽ vào Khoảng Lặng từ bao giờ. Tất cả các bàn đều có người ngồi trừ mỗi cái bàn quen thuộc của chúng tôi. Cứ như nó được dành riêng cho chúng tôi vậy. Tôi tiến ngồi vào bàn và vẫn gọi một cốc nâu đá quen thuộc.

“- Chú có vẻ thích cà phê quá nhỉ?” – Tôi giật mình. Văng vẳng bên tai tôi câu nói của một con nhóc khó ưa ngày nào! Tôi mỉm cười cố gạt đi mọi thứ trong đầu và đưa mắt ngắm nhìn bãi cỏ xanh mướt trước mặt.

- “-Woa. Thích thật. Chồng thích không?
- Thích. Gió ở đây mát thật!
- Cỏ cũng mềm nữa!”.

Và hình ảnh người con gái chân trần với bông hoa dại cài mái tóc giang tay chạy trên cỏ trong những tiếng cười trong trẻo và khuôn mặt rạng rỡ lại hiện lên trước mắt tôi. Rõ môn một!

- Em thích ăn gì?
- Bánh mì ốp la! – Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng cô gái bàn bên nhắc bánh mì ốp la. Sữa chua sinh tố và bánh mì ốp la là hai thứ mà vợ tôi rất thích ăn mỗi khi đến quán Khoảng Lặng này.
- “- Há to nào em yêu!... Mồm em to thật đấy!
- Đâu có, tại dạ dày em to đấy chứ!”.

Con SANTAFEB đang lao đi trên đường. Bất chợt. Tôi thắng xe cái kít. Mở cửa xe chạy vội sang bên đường. Người con gái với mái tóc búi cao quen

thuộc trong chiếc áo đuôi tôm và quần tụt ngày nào đang khóc một mình bên đường.

- Thanh Mai! – Tôi đưa tay kéo bờ vai xoay người cô gái lại.

- Gì vậy chú!

- Ồ... chú nhầm. Chú xin lỗi.

- Kì quá đi! – Con nhỏ quệt ngang hàng nước mắt nhăn nhó bỏ đi. Sao giờ đây lúc nào trong tôi cũng là hình bóng của vợ vậy? Tôi nhớ vợ. Thực sự tôi rất nhớ cô ấy. Phải chăng, chỉ khi đánh mất hay phải rời xa ta mới nhận ra sự quý giá của những điều ta đã không biết trân trọng trước kia?

Tôi đến công ty trong bộ dạng thật mệt mỏi không thể che giấu nổi. Mọi người chẳng ai hay chuyện gì đã xảy ra với trưởng phòng dạo gần đây, ngoại trừ cậu Đức.

- Các anh chị em lại đây nào. Hôm nay vừa đọc được một câu chuyện cười chảy nước mắt. Xin kể cho tất cả mọi người nghe!... Ê hèm... Một ông chồng đang lái xe đèo vợ đi trên đường. Bất chợt họ nhìn thấy một con chồn bị thương bên đường. Họ dừng xe và người vợ nhất quyết đem con chồn lên xe cùng.

“- Anh ơi! Làm thế nào với nó bây giờ?

- Kẹp nó vào hai chân ý!

- Nhưng hôi lắm!

- Bịt mũi nó lại!”

Mọi người trong phòng bò lăn ra cười. Riêng tôi thì không thể cười nổi. Vì trước mắt tôi người đang cố muốn pha trò bằng giọng kể và những cử chỉ khôi hài chẳng phải cậu Đức mà lại là cô vợ yêu dấu của tôi!

Cuối cùng thì chuyến đi Mỹ của mẹ tôi cũng kết thúc. Cũng phải thôi, mẹ tôi phải về để kịp ngày mai đi dự phiên tòa li dị của vợ chồng tôi. Vậy là chỉ còn đêm nay nữa thôi, ngày mai chúng tôi thực sự đi về hai ngã rẽ của một con đường đã cùng nhau bước đi trên một chặng đường dài. Hai ngã rẽ có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau để cùng bước tiếp.

- Lâm! Mẹ ủng hộ con dù con có quyết định thế nào. Nhưng con hãy một lần đặt tay lên ngực hỏi xem trái tim mình đang mách bảo điều gì? Hãy làm hết những gì con có thể để sau này không bao giờ phải hối tiếc. Con phải tự tìm kiếm, tự tạo ra và tự giữ lấy hạnh phúc cho chính mình bởi hạnh phúc chẳng bao giờ tự mỉm cười với ai.

Mẹ tôi với xuống ngăn bàn lấy ra một cuốn sổ.

- Con trai! Đây là nhật kí của vợ con! Mẹ đã vô tình tìm thấy, đó là lí do mẹ biết mọi chuyện của các con trước khi đầy tháng bé Lê Dương. Mẹ nghĩ con nên đọc nó và hãy đọc hết nó trong đêm nay!

Chương 60: Nhật kí buồn!

Tôi trở về phòng với cuốn sổ nhật kí trên tay. Ngồi trên giường, tựa mình vào gối, tôi bắt đầu giở trang đầu tiên.

“Ngày... tháng... năm...

Hôm nay mình đã khóc rất nhiều. Đôi mắt mình sưng to đến nỗi mình chỉ sợ nếu mẹ nhìn thấy hỏi, mình không biết phải trả lời thế nào. Vậy là giờ mình đã là mẹ. À không sắp làm mẹ. Mình đang mang thai, một cái thai lắm lờ, một cái thai chẳng phải của chồng. Mình sợ lắm và cũng ân hận lắm. Mình sợ đôi mắt đỏ giận dữ của anh ấy. Đôi mắt chẳng còn tin yêu như ngày nào anh ấy vẫn trao mình. Mình đau trước những câu nói của anh ấy lắm. Những lời anh ấy nói như hàng ngàn vết dao cứa vào trái tim mình. Mình ân hận và thấy nhục nhã vô cùng! Hơn hết lúc này, mình thấy mình thật như nhuốc. Cái đêm hôm đó, mình thực sự đã không biết mình ngu xuẩn đến mức nào nữa. Nhưng tại sao, tại sao mình lại trao thân cho Huy khi trước kia mình đã từng gìn giữ và hứa chỉ là của riêng chồng? Tại rượu ư? Không. Tại cái bản thân xấu xa của mình. Chính mình đã tự nốc hết những ly rượu trong quán bar mặc cho sự can ngăn của Huy, chính mình đã theo anh ấy vào khách sạn. Vậy thì mình còn đổ lỗi cho ai?

Ngày... tháng... năm...

Mình tự hứa sẽ cố gắng trở thành một người vợ tốt. Một người vợ hiền thật sự. Có lẽ đấy là cách duy nhất để mình chuộc lỗi với chồng và gìn giữ tổ ấm gia đình này. Mình không muốn mất anh ấy. Mình không muốn làm mẹ chồng và mẹ mình phải đau lòng. Chính mình đã lựa chọn cuộc hôn nhân này và mình phải biết bảo vệ nó.

Ngày... tháng... năm...

Mình lại khóc nữa rồi. Sáng nay mình đã dậy từ 4 rưỡi sáng để nấu món bún thang mới học cho chồng và mẹ ăn. Mình muốn gửi gắm tất cả tình cảm, tình

yêu và sự ân hận của mình vào món ăn, hy vọng anh ấy sẽ tha thứ cho mình. Nhưng, anh ấy thực sự không cần mình nữa rồi. Lúc anh ấy với lấy đôi đũa khác trong khi mình đưa đũa cho anh. Tự dung tim mình nhói lại. Khó thở và đau kinh khủng. Mình cố cười như chẳng có chuyện gì xảy ra. Bởi vì ít nhất, anh ấy cũng đang ăn và ăn hết tô bún mình nấu.

Mình gần như chết lặng, đôi chân mình tê cứng, cánh tay mình không thể buông xuống được. Nước mắt mình chảy dài. Mặn và đắng lắm. Đó là khi anh ấy lùi lại, tự chỉnh cổ áo và bước đi, anh ấy không cần đến đôi bàn tay mình. Lại một lần nữa anh ấy chứng minh: anh ấy không cần mình!

Ngày... tháng... năm...

Cả đêm qua mình mất ngủ. Đã bao lần mình muốn quay sang ôm lấy bờ vai anh ấy như ngày nào. Mình muốn ôm chặt lấy bụng anh ấy. Áp mặt vào lưng anh ấy. Tắm lưng rộng và êm, tắm lưng đã cống mình đi trên những con đường đầy ánh đèn cao áp và gió. Mình nhớ mùi hương và hơi thở ấm nồng trên người anh ấy. Mình muốn ôm, thực rất muốn ôm. Mình nhớ lắm, cô đơn lắm và mình muốn anh ấy lại lấp đầy khoảng trống đó trong lòng mình. Nhưng rồi mình lại không thể. Mình không thể đưa tay ôm lấy anh ấy. Mình không thể vì mình sợ. Sợ cái hất tay phũ phàng từ anh ấy. Mình đã phải mím chặt môi tự nhủ “ngủ đi, ngủ đi” đến nỗi cắn môi bật cả máu. Nhưng cả đêm qua mình vẫn không thể nào chợp mắt nổi.

Ngày... tháng... năm...

Không biết anh ấy có còn nhớ những kỉ niệm ngày xưa không nhỉ? Còn mình, giờ phút này đây, mọi thứ chợt hiện về như mới chỉ ngày hôm qua thôi. Mình nhìn thấy một con bé đánh đá đang đòi một ông chú khó tính, nhỏ mọn nhường cho cái bàn quen thuộc. Mình nhìn thấy một ông chú mặt nghệt ra hay cau có, tức giận mà không làm được gì khi phải cùng mình vào cửa hàng phụ nữ mua đồ nhỏ, rồi còn phải mua băng vệ sinh nữa. Ngày ấy sao mình nghịch thế nhỉ? Vậy mà anh ấy có thể yêu mình, một con nhóc thật khó ưa, lại quậy lắm trò. Mình nhớ những cái ôm riết của anh ấy, mình nhớ cả những nụ hôn ngọt ngào mà anh ấy cùng mình trao cho nhau. Ngày ấy thật hạnh phúc!

Nhưng, chính mình đã đánh mất tất cả! Mình không thể chịu đựng được thêm nữa. Mình muốn nói hết lòng mình cho anh ấy hiểu, mình muốn được

anh ấy tha thứ. Nhưng sao mình không thể nào đối mặt với anh ấy. Anh ấy luôn né tránh mình, mình có cảm giác không thể nào lại gần anh ấy được. Mình không đủ dũng khí để nói, để bắt anh ấy phải cho mình một cơ hội trình bày và xin được tha thứ. Một Thanh Mai mạnh mẽ ngày nào đâu rồi? Có phải chẳng nó đã chết trong mình từ lâu?

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay mình thấy đau quá.

Mình đã rất vui khi sáng nay mình nhìn thấy anh ấy mặc chiếc áo mới mình mua. Chiếc áo của tháng lương đầu tay. Chiếc áo là món quà đầu tiên mình có thể tặng anh ấy bằng chính số tiền từ đôi tay mình làm ra. Cái cảm giác đó hạnh phúc lắm!

Nhưng, mình đau đớn vô cùng khi chính chiếc áo ấy, anh ấy mặc để ngủ với gái!

Mình đau. Một nỗi đau của một người vợ không giữ nổi chồng. Mình đã cố gắng lắm, bằng tất cả sự nhẫn nhịn mình đã phải năn nỉ anh ấy về, thay vì như những người vợ khác, họ sẽ có quyền bắt chồng về, la mắng, đánh ghen. Nhưng còn mình. Mình làm gì đủ tư cách ấy chứ. Mình đã phản bội chồng, giờ mình lấy đâu ra cái quyền lên tiếng chứ! Anh ấy có hiểu được cái cảm giác mà anh ấy đưa con dao vô hình đâm thẳng vào tim mình bằng những lời cay đắng? Con dao càng ngập sâu hơn, tim mình càng đau đớn quằn quại hơn khi mình chỉ biết đứng đó nhìn chồng ôm gái vào phòng. Cánh cửa đóng sập ngay trước mắt mình. Mọi thứ như chết lặng. Mình có cảm giác tim mình như không còn đập nữa. Máu như đang rỉ ra. Mắt mình nhoè đi. Đau nhức. Toàn thân mình tê liệt. Chỉ có máu. Những giọt máu lăn dài trên khoé mắt, chảy xuống cổ, ướt sũng.

Mình còn nhớ như in cái cười khẩy của cô gái đó. Cô ta cười mình, chế giễu cái nỗi nhục nhã của một người vợ không bằng cả một người bạn để có thể kéo nổi chồng về. Có nỗi đau nào đau hơn không nhỉ?

Lại một lần nữa, mình phải kìm lòng, mím chặt đôi môi. Mình phải đưa chồng về. Lúc đó mình đã tự nhủ: “Không được khóc. Thanh Mai mà không được khóc. Mà không có quyền khóc. Mà biết vì ai và vì sao mà chồng lại đối xử với mà như thế mà!”. Nhưng mình đã không làm được.

Nước mắt mình nó cứ lã đãi, mặc cho mình muốn tìm nén thể nào!

Ngày... tháng... năm...

Vậy là hết, hết thật rồi. Mọi cố gắng của mình là vô ích.

“- Anh không muốn nhớ!”. Câu nói đau nhất từ trước đến giờ mà mình biết! Anh ấy không còn muốn nhớ những kỉ niệm ngày xưa giữa mình và anh ấy. Anh ấy đã thực không còn yêu mình nữa rồi. Đau thật! Mình đã cười. Nụ cười thật tươi nhưng là nụ cười chua xót nhất từ trước đến giờ. Ngày hôm nay là ngày cuối cùng mình đóng vai người vợ hiền của anh ấy!

Ngày... tháng... năm...

Con gái yêu của mẹ, vậy là cuối cùng con cũng chào đời rồi. Con có biết vì sao mẹ nhất quyết đặt tên con là Hoàng Lê Dương không? Lê là nước mắt. Mẹ xin lỗi. Nhưng. Những tháng ngày mang thai con là những tháng ngày đau đớn nhất đời mẹ. Mẹ đã khóc rất nhiều. Nhiều đến nỗi mẹ tưởng chừng như mình đã cạn nước mắt rồi. Mẹ đã từng có ý nghĩ phá bỏ con đi, vì con là giọt máu của một sự lầm lỡ như nước. Nhưng rồi mẹ không có đủ can đảm đó. Con vô tội. Tội lỗi là ở mẹ. Mẹ đã mắc tội một lần. Mẹ không muốn mắc thêm lần thứ 2. Và giờ thì con biết vì sao con tên là Dương không? Dương là mặt trời. Giờ đây mẹ chẳng còn gì nữa ngoài con thôi. Con là niềm tin, là sức mạnh, là ánh mắt trời của đời mẹ để mẹ có thể tiếp tục sống, tiếp tục bước trên con đường không có bóng tối. Tên con nghĩa là nước mắt mặt trời đó! Con ơi, con lớn lên con phải mạnh mẽ như ánh mặt trời con nhé! Dù con có được sinh từ một người mẹ đáng xấu hổ thế nào.

Con gái à. Mẹ ngàn lần xin lỗi con! Lớn lên rồi con sẽ hiểu mẹ thôi. Mẹ xin lỗi khi sẽ phải để cho con sống trong cảnh không cha. Con gái à, mẹ thực sự không muốn, nhưng chúng ta không thể, không thể tiếp tục sống trong sự gượng gạo, trong một tổ ấm gia đình không còn hạnh phúc, tình yêu nữa con ạ. Chồng mẹ, bác ấy, mẹ không dám gọi là bố con, vì chúng ta không có đủ tư cách đó để gọi, dù con có mang họ Hoàng đi chăng nữa.

Bác ấy là một người tốt, người mà mẹ rất yêu, có lẽ cả đời này mẹ vẫn không thể quên. Nhưng mẹ và con phải rời xa bác ấy. Đó là lựa chọn duy nhất. Mẹ xin lỗi, vì con còn quá nhỏ mà mẹ đã phải bồng con đi, không cho con có một cơ hội gọi tiếng “cha” như bao đứa trẻ khác. Con à, con có hiểu cho mẹ

không nhỉ? Nhưng con ơi, mẹ đã gắng làm việc thật chăm chỉ, là vì con đó. Mẹ hứa sẽ nuôi con khôn lớn, nuôi con trưởng thành và sẽ không để con giống mẹ đâu!

Ngày... tháng... năm...

Trang cuối này em dành để viết cho anh. Dù có thể chẳng bao giờ anh đọc được nó đâu.

Chồng yêu à! Xin cho em được gọi lần cuối cùng anh nhé!

Đãng nhẽ ra chúng ta đã có một tổ ấm gia đình hạnh phúc cùng những đứa con khoẻ mạnh và xinh xắn mà cả em và anh cùng mong ước. Nhưng em xin lỗi khi chính là kẻ phá vỡ đi hạnh phúc đó!

Giờ đây em không biết phải nói với anh gì nữa dù trong lòng em có nhiều điều muốn nói với anh lắm! Cho em gửi lời xin lỗi và cảm ơn anh. Cảm ơn vì tất cả anh đã dành cho em: tình yêu, hạnh phúc và cả nỗi đau nữa!

Em quyết định ra đi vì em biết đó là cách tốt nhất cho chúng ta. Khi không còn tình yêu thì mọi thứ không còn ý nghĩa gì nữa!

Nhưng lời cuối em muốn nói với anh: Nếu có ai đó hỏi em yêu anh và lấy anh em có hối hận không thì nhất định câu trả lời của em là “Không”!

Hôn anh lần cuối!

Yêu anh!”

Chương cuối: “Vợ ơi... Anh biết lỗi rồi!”

Gấp cuốn nhật kí lại. Tôi không biết là nước mắt mình đã chảy ra từ bao giờ. Chưa bao giờ tôi nghĩ vợ tôi, cô ấy lại phải chịu những nỗi đau lớn thế này. Hoá ra những tháng ngày qua cả hai chúng tôi đều phải sống trong sự dằn vặt, trong những nỗi đau mà cả hai tự tạo ra cho nhau. Sự cố chấp và nỗi tuyệt vọng đã che lấp hết tình yêu của chúng tôi!

“- Chồng ơi! Vợ yêu chồng lắm!

- Chồng cũng vậy!

- Nếu có một ngày vợ mắc sai lầm chồng có tha thứ cho vợ không?

- Sao tự dưng lại hỏi vậy?

- Hi, chỉ là nêu thôi mà!
- Thế nếu chồng?
- Vợ sẽ giết!
- Sao vợ đều thế?
- Chồng chỉ được là của riêng vợ thôi biết chưa!
- Vợ cũng vậy đó!
- Ủ!

Vợ ơi! Anh cũng muốn em là của riêng anh lắm! Nhưng giờ thì... Liệu anh có thể sống mà chấp nhận được em đã từng không phải của riêng anh và liệu anh cũng có thể chấp nhận đứa con không phải là máu mủ của mình? Em có biết anh đau nhất là điều đó không? Anh có thể vẫn mãi yêu em nhưng liệu anh có thể yêu bé Lê Dương như chính con đẻ của mình không? Điều đó thật khó và anh sợ mình không làm nổi!

“- Thanh Mai này! Đừng buồn nhé!

- Dạ?

- Anh không bao giờ bỏ rơi em đâu! Không bao giờ để em còn phải sợ sự cô đơn nữa. Với anh em rất quan trọng. Thiếu em anh không thể sống được! Em không phải là đồ bỏ đi biết chưa!

- Nhớ nhé anh!”

Ừ nhỉ, anh đã từng hứa với em như vậy mà. Nhưng rồi cuộc thì anh vẫn bỏ rơi em, vẫn để em phải sống trong sự cô đơn và đau khổ. Đúng, em mãi mãi là người con gái quan trọng nhất đời anh. Anh thực sự không thể sống thiếu em! Anh thực sự không thể! Thanh Mai ơi, anh ước gì tất cả mọi chuyện của chúng ta chỉ là một cơn ác mộng. Một cơn ác mộng để khi tỉnh dậy đó chỉ là một giấc mơ, mọi chuyện chẳng hề xảy ra. Ước gì điều đó là thật em nhỉ? Để ngay bây giờ anh có thể chạy đến bên em, ôm em vào lòng, ôm cả đứa con gái không phải con của Huy mà là con của chúng ta!

Anh đã nhắm mắt và mở mắt biết bao nhiêu lần. Nhưng... mọi chuyện vẫn chẳng là giấc mơ. Nó là sự thật!

“- Đừng cho tôi là bà già nhiều chuyện! Nhưng chuyện tình của hai người cũng nhiều éo le lắm đây! Để giữ được hạnh phúc phải biết đến chữ “nhẫn” và lòng vị tha. Chúc hai cô cậu ngon miệng, những vị khách quen đáng mến của tôi!”

Bất chợt những lời nói của bà chủ quán “Khoảng Lặng” chợt vang lên trong đầu tôi! Phải rồi! Chúng tôi đã quên đi chữ “nhẫn” để mà sống. Và giờ tôi không thể đánh mất nốt lòng vị tha!

Tôi thiếp đi lúc nào không hay. Giác ngủ đến với tôi thật khó khăn. Nhưng tôi đã mơ một giấc mơ về hình bóng đứa bé thiên thần. Đó là Hoàng Lê Dương – con gái tôi, phải rồi nó là con gái tôi. Tôi thấy nó đang xoe tròn đôi mắt nhìn tôi cười thật tươi, đôi mắt đen và sáng, đôi mắt thực sự rất giống tôi. Nó vẫy tay. Rõ ràng tôi nhìn thấy nó vẫy tay và gọi tiếng: “Bố ơi! Bố ơi!”. Tôi nghe rõ mà. Rõ ràng nó gọi tôi là bố mà! Tôi... tôi là bố của nó mà! Nó lại vẫy tay tiếp, vẫn giọng nói đó, nó gọi: “Bố ơi! Bố ơi! Mẹ đây này!”. Vợ tôi. Cô ấy đang nhìn tôi cười. Cả vợ và cả con của tôi đều đang gọi tôi: “Anh ơi! Anh ơi!”, “Bố ơi! Bố ơi!”. Chỉ cần mấy bước chân nữa thôi tôi sẽ chạm đến họ. Chỉ cần tôi cố, cố thêm một chút nữa thôi tôi sẽ có thể ôm họ vào lòng. “Bố! Bố ơi! Nhanh lên!”

Tôi choàng tỉnh dậy. Mồ hôi đầm đìa.

Tôi phải làm sao đây? Tôi biết mình phải làm thế nào chứ? Có ai mách giùm tôi không? Tôi yêu vợ tôi, con tôi. Tôi cần họ! Tôi không thể sống thiếu họ!

Một đêm thức trắng.

Một đêm với những dòng nước mắt chảy dài.

Một đêm với những hình ảnh thân thương của vợ và nụ cười lúc chào đời của đứa bé.

Một đêm mà người đàn ông biết đến thế nào là sự mất mát đớn đau.

Một đêm mà anh ta nhận ra rằng: Mình yêu vợ. Và hơn hết. Đứa bé là con anh cho dù nó được sinh ra từ người đàn ông nào!

Liệu anh ta có quá cao thượng không? Câu trả lời chỉ trái tim anh ta mới biết!

Nhưng... anh ta phải giữ lại hạnh phúc của mình bằng cách nào? Lạy chúa!
Anh ấy cần chúa giúp!

Sáng. Phiên tòa li dị mở. Mọi người, tất cả bạn bè và người thân đều đến dự.

8h.

9h.

9h15'

9h20'

Mọi người nhón nháo. Bối. Người chồng vẫn chưa xuất hiện trong phiên tòa li dị!

10h.

10h30'. Tiếng trẻ con khóc bất chợt vang lên. Không ai có thể dỗ được nó.

11h.

- Phiên tòa... – Bà Thẩm phán vừa cất tiếng, cánh cửa phiên tòa chợt mở ra. Mọi người giật mình. Một dàn nhạc xuất hiện. Đi trước là những cô bé mặc váy thiên thần với những rổ cánh hoa hồng trên tay. Những cánh hoa đỏ thắm bay khắp phòng. Tiếng nhạc vang lên. Tiếng đứa bé vẫn khóc. Một giọng hát đàn ông vang lên từ phía sau cùng. Đứa bé im bặt và hình như bà ngoại thấy nó mỉm cười.

“Nhìn trăng khuya nhớ đến những ngày đôi ta có nhau.
Bao nhiêu giấc mơ tan thành mây khói.
Giờ câu yêu phôi pha cũng chỉ vì ta quá khờ.
Biến yêu thương nay thành bao khổ đau.

Ngày em ra đi cũng là thời gian mưa rất nhiều.
Khi bao nhớ nhung nay càng nhớ.
Giờ nước mắt chia ly lại làm cuộc đời ta đón đau.
Cổ nút dĩ vãng nay còn đâu

Cuộc đời lắm lỗi anh đây vẫn mong xin lỗi người.
Dù rằng giờ đây anh với em chẳng còn là gì.
Trong tim anh giờ trái đắng, còn lại 1 mình sầu lắng.
Cuộc đời đã mất khi bao yêu thương mình đã cố.”

Những cánh hoa hồng mềm như nhung vương khắp trên nền đất. Một cô bé thiên thần tiến đến chỗ vợ tôi, mỉm cười thật tươi và trao cho cô ấy vòng kết hoa đội đầu.

Mọi người vẫn ngỡ ngàng. Dàn nhạc và những cô bé thiên thần từ từ dẫn ra hai bên. Chàng trai với vòng hoa kết đội đầu đi trong tiếng nhạc du dương và những cánh hoa hồng nhẹ tung bay. Chàng vẫn hát. Giọng hát mà từ trước đến giờ chỉ hát cho người mình yêu. “Chỉ 1 lần cuối anh vẫn muốn nói... xin... lỗi... người!”

Câu hát chợt dừng ở đó. Mọi người ngỡ ngàng nhận ra anh chàng đó là người chồng đến muộn. Tôi bước đến chỗ vợ. Cô ấy nhìn tôi không giấu nổi sự kinh ngạc pha chút gì đó giận dữ. Giận dữ vì tôi đến muộn, vì tôi bắt bao nhiêu người phải chờ.

- Thanh Mai! Em hỏi anh có nhớ kỉ niệm ngày xưa không? Vậy thì anh trả lời. Anh không muốn nhớ! Nhưng anh không thể làm được. Mẹ bảo anh hãy đặt tay lên ngực hỏi con tim mình. Anh đã hỏi và nó nói: Nó không thể đập nếu thiếu nhịp đập của trái tim em. Nó không thể sống mà thiếu em. Và nó cần em!

Cô ấy vẫn đứng im. Nước mắt chợt lăn một vệt dài. Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt không hề chớp. Vẫn như ngày nào, tôi đưa tay lau nước mắt cho vợ. Cô ấy vẫn lặng im, đôi mắt vẫn nhìn tôi, thật gần, thật kĩ. Nhưng nước mắt vẫn rơi. Khuôn mặt ướn lệ. Tôi nắm lấy tay cô ấy. Một cái giật mình nhỏ. Nhưng rồi đôi tay ấy vẫn nằm yên trong đôi tay tôi, ấm áp, cái vị ấm áp mà từ rất lâu tôi đã đánh mất. Nắm chắc bàn tay người con gái mình yêu, tôi ngược lên bà thăm phẩn, rỗng rạc:

- Tôi không li dị! Tôi không muốn rời xa vợ tôi và con gái tôi!

Cả hội trường ồ lên. Thanh Mai nhìn tôi, giật tay ra khỏi tay tôi. Nước mắt cô ấy lại chảy dài. Cô ấy mím chặt đôi môi cố ngăn không cho tiếng nấc bật ra ngoài.

- Vợ ơi! Hãy về với anh! Anh yêu em!

Tôi nhớ như in tiếng vỗ tay to nhất mà tôi từng biết. Mẹ nhìn tôi mỉm cười.

- Sao còn chưa ôm anh hả?

- Gì?

- Không ôm là anh...

- Anh làm sao?

- Thì anh bế chứ sao!

Nói rồi tôi đưa tay bế bổng người con gái mình yêu.

- Anh làm cái gì thế? Thả em xuống đi. Mọi người đang cười đó!

- Họ đang mừng vui cùng chúng ta đây!

- Mừng vui cái gì? Ai đã đồng ý trở về với anh hả?

- Kệ anh cứ bắt về đây!
- Em sẽ kiện anh tội bắt cóc!
- Đâu có, anh cướp trước mặt mọi người mà!
- ...

Giờ đây cô ấy đã nằm gọn trong vòng tay tôi rồi. Tôi siết chặt cô ấy vào lòng mình. Từ giây phút này tôi sẽ giữ chặt cô ấy bằng tình yêu, sự quan tâm và cả lòng vị tha. Có lẽ bạn sẽ bảo tôi có ngu ngốc không khi chấp nhận một gia đình với người vợ lầm lỡ và người con không máu mủ! Nhưng tôi thà sống trong sự khoan dung và lòng vị tha để được sống bên người mình yêu. Hơn là cố chấp để rồi phải hối hận. Lê Dương không phải con đẻ của tôi nhưng là con của vợ tôi, và chẳng có nghĩa lí gì tôi không yêu thương nó cả. Giờ đây trong trái tim tôi, con tôi đã được khắc tên: Hoàng Lê Dương!

Màn đêm đã buông rơi. Đêm khuya đã giăng tràn khắp thành phố. Nhưng căn phòng của vợ chồng chúng tôi vẫn sáng đèn. Con gái tôi đang nằm ngon giấc, cái miệng nó lại mím cười. Nó giống hết mẹ. Mỗi khi ngủ ngon là cái miệng lại khẽ mím cười một mình. Vợ chồng tôi ngồi bên nhau, ngắm đứa con gái ngủ. Hạnh phúc nhen nhói trong tim cả hai.

- Anh này!
- Gì vậy em?
- Cảm ơn anh nhé!
- Vì tình yêu, hạnh phúc và những nỗi đau?
- Anh đọc nhật kí của em à?
- Anh cũng không muốn đọc đâu, bị ép đó?
- Em biết mà! Thế nào mẹ cũng đưa cho anh!
- Anh đã khóc đấy!
- Thật hả?
- Sau này ngoài làm đầu bếp ra em trở thành nhà văn cũng được đó!
- Đáng ghét! Nhưng em còn muốn cảm ơn cái khác nữa cơ!
- Gì?
- Về bé Lê Dương.
- Về con của chúng ta chứ!
- Nhưng...
- Đừng nhắc lại nữa. Quá khứ ta cần nhìn lại để sống cho tương lai. Nhưng không có nghĩa là phải ôm mãi quá khứ em ạ! – Tôi quay sang đứa con gái đang ngủ say. - Với lại, em không thấy anh đến cái là con thôi khóc à? Với anh bây giờ Lê Dương là con anh, bây giờ và mãi về sau!

- Em... - Cô ấy ôm chầm lấy tôi – Em muốn khóc! – Và cô ấy khóc nức lên.
- Kìa! Sao lại khóc thế? Nín đi mà!
- Không! Em khóc vì hạnh phúc đây! Đã lâu lắm rồi em không được khóc trên bờ vai anh. Em toàn phải khóc một mình trong sự cô đơn thôi!

Tôi siết chặt vợ hơn. Nhẹ nhàng tôi hôn lên cổ cô ấy và thì thầm bên tai:
“Anh xin lỗi!”

Sáng. Chúng tôi tỉnh giấc. Cả một đêm chúng tôi ôm nhau khóc và ngủ thiếp lúc nào không hay. Trước mặt chúng tôi là một phong bì và một phong bao lớn. Rõ ràng đêm qua lúc chúng tôi ngủ làm gì có nhủ!

- Cái gì đây nhỉ? Tiền hả vợ? – Tôi cầm phong bì lên và hỏi.
- Tiền đâu mà tiền! Đầu anh lúc nào cũng chỉ có tiền thôi! Chắc là thư từ gì đó! Dây thề này chỉ có thể là giấy thôi!
- Bóc ra là biết ngay mà! – Nói rồi tôi bóc cái phong bì đó. Vợ tôi nói đúng. Là một lá thư. Của Huy!

“ Chào hai người bạn của tôi!

Tôi không biết sau khi mình quyết định bỏ đi lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy. Thật may là bác gái đã đến tìm tôi, để giờ tôi có thể ngồi giải thích mọi chuyện cho cả hai người, hy vọng sẽ giúp hai người hiểu được mọi chuyện và hàn gắn lại tình cảm xưa.

Đúng, có thể tôi là một thằng đàn ông đốn mạt khi không kìm chế nổi mình để có ý nghĩ xâm phạm thân thể người con gái tôi yêu. Anh Lâm, tôi xin lỗi khi đã đem lòng yêu vợ anh, nhưng đó chỉ là tình yêu từ một phía tôi. Tôi thật ngu ngốc và không chịu tin điều đó. Tôi muốn có được Thanh Mai, vì tôi yêu cô ấy, tôi nghĩ điều đó là đủ. Nhưng khi Thanh Mai đẩy tôi ra khỏi người cô ấy và gọi tên anh, thì tôi đã hiểu, không một người đàn ông nào khác có thể thay thế người đàn ông trong lòng cô ấy, chính là anh đó, anh Lâm à!

Thanh Mai là một người con gái tốt, đáng yêu, sống hết mình dù bản tính cô ấy thật nông nổi, hiếu thắng. Tôi ghen tị với anh vì có được người con gái mà tôi thích đó. Thế nên anh phải nhận ra hạnh phúc mà mình đang có, đừng vội đánh mất để rồi phải hối tiếc.

Còn Thanh Mai, cảm ơn em đã cho anh có được những ngày tháng hạnh

phúc thật sự chỉ có điều là hạnh phúc theo một nghĩa khác. Hạnh phúc của một tình bạn!

Giờ ở đây, tôi đang học rất tốt và chẳng bao lâu tôi có thể trở về nước để quản lý khách sạn của gia đình và gặp lại hai người bạn của tôi. Nhưng cái tôi hạnh phúc hơn cả là giờ tôi đã mở lòng để đón chào một tình yêu mới, tình yêu thứ hai nhưng bù lại tôi được yêu và trao yêu thương.

Hai người bạn của tôi, chúc hai người cũng có thể mở lòng và giữ lấy hạnh phúc của chính mình. Hãy nắm chặt tay và đừng bao giờ buông tay ra nhé, Thiên Lâm và Thanh Mai. Ít nhất có một người bạn ở phương xa luôn dõi theo hai người!

Chúc hạnh phúc!

Bạn của hai người: Vương Gia Huy.”

Chúng tôi tiếp tục bóc phong bao lớn. Bên trong là một tờ giấy. Giấy xét nghiệm ADN. Chúng tôi không thể tin nổi. Tôi và con gái có chung mẫu ADN!

Những mảnh vụn kí ức chợt ùa về.

Đêm đó, cái đêm định mệnh đó:

“Giờ đây chỉ còn mình tôi với nỗi đau đớn tột cùng. Tôi lôi chai rượu Pháp ra và bắt đầu gặp nhấm nỗi đau. Với ý nghĩ bị phản bội cứ xâm chiếm lấy đầu tôi, tôi uống cạn cả chai rượu Pháp hoà trong vị mặn và trở về phòng ngủ.”

Buổi sáng:

“Dù cái đầu đau nhức và chẳng nhớ nổi đêm qua sau khi uống rượu thế nào, tôi vợ vội đồng quần áo trên sàn, gọi điện và hẹn gặp cậu Đức.”

- Lệ Dương là con anh! Con đẻ của anh đó! Vậy mà bao ngày tháng qua anh lại đối xử lạnh nhạt với em, tệ bạc với em! – Cô ấy đưa tay đánh liên hồi vào ngực tôi. Rồi bắt chợt cô ấy ôm chầm lấy tôi, cái siết thật mạnh, mái đầu ngã sát vào bờ ngực tôi – Em ghét anh! Em ghét anh! – Tôi đưa tay ôm chặt lấy vợ mình hơn.

- Vợ ơi! Anh biết lỗi rồi!

Đồng hồ điểm 12 giờ. Gấp chiếc laptop lại. Vợ tôi và cô con gái vẫn đang ngủ say. Nhìn đứa con gái ngủ mà hai cái má nó phính ra yêu không thể tả. Không kìm chế nổi, tôi tiến tới và hôn lên má nó một cái dù biết chắc rằng nếu vợ tôi tỉnh thì thế nào cô ấy cũng gắt ầm lên:

“- Em bảo anh bao nhiêu lần rồi. Không được hôn con lúc ngủ. Nó hờn đấy!”

Tôi mặc kệ. Nếu cô ấy có gắt gỏng thế, tôi sẽ dim cơn tức của vợ bằng một nụ hôn vào đôi môi hồng căng mọng và thì thầm bên tai: “Vợ ơi, chồng yêu vợ lắm!”

Dưới ánh đèn ngủ, tôi nhìn rõ tấm bằng “Giải nhất cuộc thi đầu bếp vàng”. Tôi đã nói với các bạn là giờ vợ tôi đã là bếp trưởng của khách sạn Phương Đông chưa nhỉ?

Vậy là tôi đã viết xong câu chuyện thay lời xin lỗi gửi tới vợ tôi rồi đó. Nhưng câu chuyện về chúng tôi thì chưa dừng lại đâu. Ngay bây giờ, tôi, vợ tôi, và con gái tôi sẽ cùng nhau viết tiếp câu chuyện về một tổ ấm gia đình hạnh phúc. Ít nhất là cho tới bây giờ!

THE END!